Cărţi

DIALOGURI CU ENTITĂŢI DIN INVIZIBIL

*

DIANA VOIVOZEANU

CUPRINS

Motto:

„Mai îndelung vom fi-ndrăgiţi de morţi, decât de cei ce-s vii”. Sofocle

AVERTISMENT

Îi înţeleg pe cei care, parcurgând această carte, nu pot accepta realitatea celor citite, pentru că, dacă nu mi-ar fi fost dat să trăiesc această tulburătoare experienţă pentru unii ar putea părea de domeniul fantasticului-eu însămi aş fi tratat cu scepticism aceste destăinuiri, sau cel mult le-aş fi citit doar ca pe o poveste frumoasă care mi-ar fi plăcut să fie adevărată…

Desigur, din comunicările care fac obiectul cărţii de faţă nu poate fi cu totul eliminat jocul subconştientului, însă am convingerea că „personajele” acestei cărţi sunt altceva decât nişte fiinţe imaginare. Din motive lesne de înţeles, de câte ori voi considera că este necesar, voi face uz numai de iniţialele numelor prietenilor şi interlocutorilor mei, fie ei din lumea noastră sau din cealaltă lume.

În fine, înainte de a începe derularea acestor comunicări cu Invizibilul-presărate cu umor uneori, umbrite de tristeţea morţii alteori, dar cel mai adesea purtătoare de mesaje încărcate de înţelepciunea şi harul unor spirite luminate – îi mulţumesc bunului Dumnezeu pentru că mi-a dăruit această fericită şi nesperată şansă de a fi reuşit să întrezăresc bucuria Luminii Sale.

Autoarea

PRIMA REVELAŢIE

Am început să comunic cu spiritele în împrejurări dramatice.

Primele entităţi spirituale cu care am intrat în dialog au venit fără ca eu să le chem. Pe atunci nici nu ştiam şi nici nu gândeam că aşa ceva ar fi posibil.

Nu eram atee convinsă, dar nici nu mă puteam considera o adevărată creştină. Eram aşa cum sunt mulţi oameni, care spun „Doamne-ajută", fără a se aştepta la un ajutor real din partea Celui în existenţa căruia cred doar pe jumătate.

Luna ianuarie a anului 1991. De două săptămâni prietena mea, L., era foarte bolnavă. Nu aş putea spune de ce boală suferea, pentru că nici medicii care au consultat-o nu i-au putut stabili un diagnostic. Simptomele „bolii" ei erau stranii: simţea că inspiră o substanţă toxică cu un uşor miros de formol şi aceasta îi dădea crize de sufocare. Nimeni din preajma ei nu percepea ceva deosebit în atmosferă, ceva, pe care ea îl simţea totuşi şi care asupra organismului ei producea efecte dezastruoase. Îmi repeta că are senzaţia că este ceva care parcă anume o chinuieşte. Plângea în fiecare zi, crizele erau foarte dese. S-a internat în spital, i s-au

făcut analize, dar după câteva zile a revenit acasă în aceeaşi stare, fără să ştie de ce suferă. Medicamentele pe care le luase nu au avut niciun efect şi a renunţat la ele. Părea că nimeni şi nimic nu o mai poate ajuta, ajunsese ca o umbră şi repeta că ea o să moară şi nu o să ştie de ce. În suferinţele prin care trecea, se ruga la Dumnezeu cu disperare să o salveze. Într-un mod cu totul neaşteptat, L. a fost în cele din urmă salvată: într-o seară, fratele meu a intrat în casă spunându-mi că la uşa apartamentului nostru, nişte copii pe care nu-i cunoştea au un „joc” foarte ciudat. Concentraţi asupra unei cărţi ce avea legată transversal o cheie cu o sfoară, susţineau că „vorbesc cu bunicii lor care sunt morţi”.

Nu am luat în serios acest lucru, însă el a revenit după un timp cu noi detalii. M-a mirat insistenţa lui, ştiindu-l mai puţin dispus să dea crezare unor astfel de practici care de regulă stârnesc suspiciuni, dacă nu fiori. Pregătind o carte aşa cum văzuse la acei copii necunoscuţi, m-a rugat să încercăm şi noi. Faptul că era tulburat mi-a stârnit şi mie curiozitatea. M-a asigurat că, dacă ţinem cartea suspendată pe degete prin intermediul cheii pe care i-o ataşase şi invocăm un spirit, cartea începe să se rotească. Am acceptat acest experiment, mărturisesc, cu foarte mari îndoieli. Încă de la prima încercare am constatat cu uimire că într-adevăr, o forţă nevăzută era capabilă să determine mişcarea de rotaţie a cărţii. Noi nu aveam niciun interes să provocăm această mişcare, şi ne-am dat toate asigurările că nu noi suntem autorii acestui fenomen greu de explicat. De altfel vedeam clar că, deşi mâinile noastre erau perfect imobile, crispate chiar, cheia se deplasa cu dezinvoltură pe degetele noastre, trăgând cartea după ea. Fratele meu mi-a explicat atunci că acei copii puteau primi mesaje printr-un cod stabilit astfel: spiritul invocat deplasa cartea într-o anumită direcţie de un număr de ori ce corespundea numărului de ordine al literei din alfabet, pe care dorea s-o comunice, după care se oprea

şi reîncepea mişcările pentru a transmite următoarea literă a cuvântului ş.a.m.d.

Amândoi am încercat o puternică emoţie când am recepţionat astfel primele cuvinte dintr-o lume despre care până atunci nu aveam cum să ştim dacă există sau nu. În acele momente aveam senzaţia că era ca şi cum noi, închişi în lumea noastră materială, am îndrăznit (sau am primit permisiunea?) să aruncăm o privire temătoare prin „gaura cheii" către DINCOLO.

Doar ne-am gândit la bunica noastră decedată în urmă cu câţiva ani, şi cartea a şi început să ne „vorbească", prin zvâcnituri puternice. Emoţiile au fost cu atât mai mari cu cât mesajul transmis de spiritul scumpei noastre bunici ne dezvăluia lucruri de-a dreptul incredibile, dar care mai târziu s-au dovedit a fi perfect conforme realităţii...

Iată ce conţinea acel mesaj:

„Sunt Ioana. Dumnezeu m-a trimis la voi să vă ajut. Prietena ta bună este în mare pericol! O femeie care se numeşte F. a trimis la ea spirite rele care vor să o omoare şi ele vor reuşi dacă nu faceţi tot ce vă învăţ eu: spuneţi-i lui L. să facă o sută de mâţani şi să meargă degrabă la un preot să îi citească pentru dezlegare. Fum de tămâie..." a mai spus, şi cartea ne-a căzut din mâini.

Aceste cuvinte ne-au înmărmurit! Ne aşteptam la orice altceva. Ca şi mine, prietena mea nu obişnuia să meargă la biserică, şi nu eram deloc familiarizată cu ritualurile la care ne trimitea acel mesaj, dar L., ar fi făcut orice ca să se însănătoşească. I-am transmis şi ei într-un suflet această comunicare – pe care o notasem într-un caiet – şi modul în care nea fost revelată.

Amândouă ne-am gândit mult la toate acestea şi, căutând să descopere adevărul, ea şi-a amintit că există într-adevăr o femeie, care-i ieşea uneori în cale cerându-i ajutorul în tot felul de probleme, chipurile căuta serviciu, promitea că revine, ca apoi să dispară misterios. Numele ei era. F., am aflat ulterior că trăia din banii (nu puţini)

câştigaţi din afaceri josnice, şi că ultimul ei soţ murise în împrejurări neelucidate.

Bineînţeles că în aceste condiţii, L., nu a ezitat să urmeze sfaturile primite prin mesajul dictat.

A constatat că de câte ori îi reveneau crizele, singurul „medicament” care o putea ajuta să îşi revină erau cele o sută de mătănii pe care le făcea şi rugăciunile profunde.

O dată încheiate aceste rugăciuni, în mod cu totul miraculos, redevenea un om plin de viaţă.

Cu timpul, în câteva săptămâni, crizele s-au rărit şi apoi a scăpat definitiv de influenţa nefastă de acelor forţe malefice.

De atunci, am început să cred cu tărie în existenţa lui Dumnezeu. Mă gândesc şi acum că vindecarea-miraculoasă, fără discuţie-a prietenei mele mi-a demonstrat nu numai că există un Dumnezeu milos şi bun, dar, din păcate, a trebuit să admit şi existenţa acelor spirite inferioare, a căror forţă a putut fi doborâtă numai prin credinţă.

Iată ce scria Simeon Florea Marian, în lucrarea sa intitulată „Vrăji, farmece şi desfaceri” seria II, tom XV, editată în anul 1893:

„Scopul vrăjilor sing. vrajă, este de a constrânge pe cineva contra dorinţei şi voinţei sale, ca să asculte şi să facă toate cele ce se spun şi să pretind de la dânsul, apoi de a despărţi pe doi soţi care trăiesc în cea mai bună înţelegere şi armonie, sau pe doi inşi care se iubesc şi vor să se căsătorească, şi în fine de a lua somnul copiilor de ţâţă şi laptele de la vaci, de a nenoroci sau chiar de a nimici pe cineva. Mai pe scurt zis, scopul acestora este de a face cuiva mai mult sau mai puţin rău. Mijloacele care se întrebuinţează de către vrăjitori şi vrăjitoare, adică de către bărbaţii şi femeile ce se ocupă cu vrăjitoria sau cu vrăjitul, sunt de regulă asemenea stricăcioase, căci e lucru firesc că numai prin întrebuinţarea unor plante veninoase sau a unor obiecte

spurcate şi molipsitoare pot să buimăcească şi să nebunească pe cineva de cap, să-l nenorocească în privinţa corporală ori spirituală, sau chiar să-l mântuiască de zile (...). Trebuie să mai amintesc încă şi aceea că în genere cu vrăjitoria sau vrăjitul se ocupă mai cu seamă unele femei bătrâne, care cum se zice, şi-au trăit traiaul şi şi-au mâncat mălaiul, şi care de comun îşi fac dintr-aceasta o profesiune spre a-şi putea câştiga pâinea de toate zilele (...). Asemenea fapte rele însă pot, după credinţa şi spusa poporului, să le facă numai nişte oameni foarte răutăcioşi şi împietriţi la inimă, cărora puţin le pasă de învăţăturile şi legile Dumnezeieşti şi de ceea ce se va întâmpla după ce se vor muta din lumea aceasta. Drept aceea şi toţi vrăjitorii şi vrăjitoarele, care se ocupă cu vrăjitul sunt priviţi în genere de către popor ca nişte oameni fără de lege, lepădaţi de Dumnezeu, care au de-a face mai mult cu spiritele cele necurate, pentru că ei în vrăjile ce le rostesc, în loc să se adreseze la Dumnezeu, fiinţa supremă şi atotputernică, ca acesta să le vină întru ajutor spre ajungerea scopului ce-l urmăresc, îşi iau cele mai de multe ori refugiul la spiritele necurate...”

Revenind la prima revelaţie, mai găsesc de cuviinţă să adaug că pe acei copii care „ne-au adus spiritele la uşă” nu i-am mai văzut niciodată.

Pe măsură ce am primit noi comunicări, le-am notat într-un jurnal însoţite de cele mai multe ori de observaţiile pe care le făceam la vremea respectivă. Aveam de pus zeci de întrebări, iar răspunsurile, adesea nu se lăsau aşteptate. Treptat, fără să-mi dau seama, începusem să explorez tainica lume a umbrelor.

Evident, se naşte o întrebare: de ce l-am citat pe Simeon Florea Marian, şi mai ales fragmentul care se referă la folclorul românesc dedicat vrăjitoriei? Ce legătură poate avea pomenirea unei superstiţii aparent fără temei în experienţele pe care am început să le efectuez în chip străin de orice superstiţie? Pur şi simplu

pentru farmecul cultural al citatului, dar şi din convingerea că intuiţia populară în domeniu, aparent fără noimă, vine totuşi dintr-o îndelungată tradiţie şi chiar dintr-o practică în care adeseori întâlnim stranii congruenţe cu validările parapsihologice. Dând la o parte ritualul magic, cititorul trebuie să reţină doar adevărul care este dincolo de ritual: putem comunica în mod cert cu lumea de dincolo, şi o putem face necontaminaţi de superstiţii, de vrăji şi farmece, ci descoperind în noi înşine acel potenţial energetic prin care dialogul cu spiritele devine nu doar posibil, ci foarte concret. Dedicându-mi acestor experimente un timp mai îndelungat, am putut conştientiza travaliul în spaţiul transcendental, căpătând în cele din urmă certitudinea concretă a faptului petrecut. În jurnalul care urmează nu veţi întâlni superstiţii, vrăji sau farmece, căci la aşa ceva nu mă pricep, dar nici nu le doresc, nu mă preocupă aceste „procedee” tradiţionale ale ocultismului negru. Eu am stat de vorbă cu spiritele aşa cum stau de vorbă cu prietenii, cu oamenii din jurul meu. Sau ca să mă exprim mai clar, am stat de vorbă ca ingineră ce sunt, educată în spirit pragmatic, instruită în logica lucrurilor.

Cititorul va înţelege toate acestea, iar mie nu-mi mai rămâne decât să-l asigur că nu citeşte o carte de ficţiune, o carte de imaginaţie insolită, ci o relatare pe care am îndrăznit să o fac atunci când practica şi convingerile mi-au dictat-o.

Nu trebuie să ne îndoim nicio clipă că „lumea de dincolo” există. Nu ştim prea multe despre această lume, sau nu ştim aproape nimic. Dar ce ştiu sigur, este că spiritele ne vorbesc. Cum? Acestei întrebări i se dedică prezentul jurnal…

JURNAL

IANUARIE 1991

Invoc spiritul unui băiat care a murit cu 15 ani în urmă, când avea vârsta de 16 ani. La începutul comunicării îmi spune că mama lui este cu el (într-

adevăr, ea a murit acum câţiva ani) şi că el transmite tatălui său uneori mesaje pe calea gândului. Apoi îl întreb, iar el îmi răspunde:

— Ne vezi, ne auzi?

— Da.

— Pot să verific acest lucru?

— Da.

Fluier, după care îl întreb, curioasă:

— Ce am făcut?

— Fluieri.

— Îmi poţi transmite gândul tău altfel decât prin intermediul cărţii?

— Ţie nu.

— De ce „mie nu”?

— Eu i-am iubit pe ei.

— Pe cine?

— Părinţii.

— Desigur, este nevoie de unele afinităţi spirituale pentru ca spiritul chemat să dorească să se manifeste mai pregnant, ori eu nici măcar nu îl cunoscusem în viaţă pe Mihai... în schimb am reţinut aspecte foarte dureroase de la înmormântarea lui. (Locuia pe aceeaşi stradă cu mine). În final l-am mai întrebat dacă este trist şi mi-a spus că nu este deloc trist.

IANUARIE 1991

Vine la chemarea mea spiritul Mioarei, o fată foarte drăguţă şi sensibilă, care a murit la 28 de ani într-un accident stupid de maşină, cu câţiva ani în urmă. Oare de ce a trebuit să fie ea singura victimă dintr-un autobuz plin cu călători? Există destin?

— Te bucuri că te-am chemat?

— Da.

— Te-a mai chemat cineva?

— Nu.

— Există Dumnezeu?

— Da.

— Voi sunteţi ocupaţi, munciţi?

— Da.

— Sunteţi împărţiţi în categorii sociale, ca noi?

— Nu.

— Ştii ce am văzut după ce ai plecat dintre noi? Ceva ce ţi-a aparţinut.

— Păr.

(După ce mi-a anunţat moartea ei, prietenul ei mi-a arătat nişte fotografii şi scrisori primite de la ea, în care-i trimisese şi o şuviţă din părul ei).

— Aici în cameră, mai este cineva în afară de noi două?

— Da. Sunt şi alte spirite. Ele ştiu că vorbesc cu tine.

— Vorbiţi şi între voi?

— Da.

— Ai o formă finită?

— Nu.

— Mă poţi atinge?

— Nu.

*

Dialoghez apoi cu spiritul unei fetiţe care a murit la vârsta de 15 ani de leucemie. Am vaga senzaţie că mai mult ea m-a îndemnat la comunicarea ce urmează:

— Ai să-mi transmiţi ceva?

— Comunică-i rudei mele bolnave: care dă hăinuţe pentru Jenică?

— Cine este Jenică?

— El este cu mine, aici.

— Mai ai să-mi spui ceva?

— Da. Ai ceva mâncare? Şi ceva lumânări?...

Pentru că spiritul A., a avut mai multe de spus, durata acestei comunicări a fost foarte mare-aproape două ore. Pentru fiecare literă a fiecărui cuvânt transmis, să reiau mereu alfabetul de la capăt, asta cere multă răbdare. În plus, un incident amuzant a întrerupt la un moment dat comunicarea. Pisoiul meu a sărit pe neaşteptate pe cartea prin care ţineam legătura cu A. Eu

m-am amuzat, dar A. nu a mai vrut să revină decât după ce am rugat-o să mă ierte. Se pare că ceea ce a vrut ea să-mi comunice este un lucru destul de grav, totuşi. Doresc să o ajut, dar nu prea înţeleg cine este „ruda ei bolnavă”. Nu-i cunosc familia. Am întrebat-o:

— Mă cunoşti?

— Nu, dar tu o cunoşti pe ruda mea!

M-am gândit bine, încercând să-mi amintesc unele amănunte din ziua înmormântării lui A. Abia acum mi-am dat seama cine ar putea fi ruda ei pe care susţine că o cunosc: o mătuşă a ei pe care am văzut-o îndoliată, şi pe care o cunoscusem mai târziu, într-adevăr, într-un spital, întâmplător. Ea era angajată în acel spital. Faptul că mătuşa lui A. prin natura meseriei, lucra într-un mediu cu foarte mulţi bolnavi, a determinat-o pe A., să o numească, pe scurt „ruda mea bolnavă”. Sau poate chiar este bolnavă?

Am întrebat-o pe A. dacă despre ea este vorba şi mi-a confirmat. În final, A. mi-a spus că nu vrea să plece (eram foarte obosită şi doream să închei), pentru că îi era teamă că nu o voi mai chema altă dată, şi mă ruga să o ajut. M-a înduioşat şi i-am promis ajutorul meu.

IANUARIE 1991

Cu siguranţă comunicările lungi de ieri sunt cauza oboselii şi durerilor de cap pe care le-am avut.

Am încercat azi să comunic cu spiritul lui Mihai, dar mi-a fost aproape imposibil. Orice îl întrebam, răspundea numai „Nu, Nu!”

Cu toate astea am făcut o nouă verificare: prietena mea L., aflată în altă cameră (pentru a evita o eventuală sugestionare involuntară), trebuia să scrie cifre pe o foaie de hârtie şi să rămână acolo până ce aflu eu de la spirit (Mihai) cifrele pe care ea le-a scris, fără ca eu să le cunosc. Întrebat fiind, spiritul mi-a comunicat că „A scris trei cifre”. L-am corectat, spunându-i că este vorba de patru cifre (cum stabilisem cu L.) şi că îl rog să mi le spună. Din nou mi-a comunicat: „Sunt trei cifre”. După

ce am verificat, am constatat cu bucurie că prietena mea hotărâse de una singură să scrie trei cifre în loc de patru!

Dar mai mult de atât nu am putut comunica. Sunt puţin descurajată: să se fi terminat aşa, deodată, totul?…

Mi-a venit ideea să invoc Marele Spirit (acela la care mă rog uneori să „deschidă poarta spiritelor”-probabil ceva simbolic-ca să putem comunica mai uşor). L-am întrebat dacă vom mai putea comunica. Mi-a răspuns: „Azi nu”. Am mai îndrăznit: „Este o zi deosebită?” „Da”. Din acest moment nu am mai insistat. Chiar comunicarea lui Mihai conţinea de fapt un mesaj asemănător şi comportarea lui a fost ciudată: mi-a indicat corect câte cifre sunt scrise, dar nu mi-a spus care sunt acestea, cu alte cuvinte „Aş vorbi cu tine, dar nu acum”.

M-am întrebat ce anume face ca această zi să fie deosebită de cea de ieri, de exemplu. Când m-am uitat în calendarul ortodox am văzut scris cu roşu: „30 M Sf. Trei Ierarhi Vasile, Grigore şi Ioan”.

FEBRUARIE 1991

Teama de ridicol mă determină să nu discut cu nimeni absolut nimic despre aceste experienţe. Am anunţat-o ieri pe mătuşa lui A. că ea mi s-a arătat în vis spunându-i ce mi-a cerut.

Femeia a crezut, s-a speriat, a spus că-i va face o pomană. În familia lor într-adevăr existase un copil (Jenică?), care a murit la puţin timp după ce a fost născut.

I-am transmis toate acestea spiritului lui A., care deja cunoştea aceste amănunte, mi-a spus că a primit „mâncare şi lumină”. Am întrebat-o pe A. dacă alaltăieri ar fi putut să vorbească cu noi. Mi-a răspuns „Nu”. „Din ce motiv?” Răspuns: „E Biblia”.

*

Este interesant ce mi-a comunicat spiritul bunicii azi, când am întrebat-o dacă are nevoie de ceva. Mi-a

răspuns:

— Da. Mâncare, trei prosoape, rochie, colivă, lumânări.

Văzând că aşa stau lucrurile, nu prea înţeleg la ce îi trebuie, de exemplu prosoapele sau rochia, cum le poate folosi un spirit? O întreb. Răspunsul ei mă pune la punct: „Îmi trebuie!”

Atunci o întreb:

— Basma ai?

— Nu am nevoie.

— Câte lumânări să-ţi aprindem?

— Nouă.

— Pentru dumneata şi bunicul?

— Da.

Şi pentru altcineva să mai aprind?

— Da.

— Pentru cine?

— Ale voastre.

— Cui să dăm lucrurile pe care ni le-ai cerut?

— La o femeie străină şi săracă.

— Cine învârte cartea?

— Gândul…

— Gândul cui?

— Domnului. Iisus Hristos.

— Dar cu cine stau acum de vorbă?

— Cu mine.

— Cine eşti?

— Sunt eu, Ioana.

*

Chem şi spiritul bunicului (Radu).

— Unde te-ai dus după ce ne-ai părăsit?

— La Iisus Hristos.

FEBRUARIE 1991

Am luat cartea în mână şi am întrebat pur şi simplu:

— Cine vrea să-mi vorbească azi?

— Domnica.

Cine o fi Domnica? Nu am cunoscut nicio persoană cu numele acesta. Seara am întrebat-o pe mama dacă îi spune ceva acest nume. Când m-a auzit pronunţându-l, a tresărit:

Domnica este o fostă colegă a ei, o femeie care a fost foarte credincioasă, a murit cu mulţi ani în urmă, bolnavă de cancer. Nu se mai gândise la ea de ani de zile… Spiritul Domnicăi mi-a confirmat că într-adevăr, este al fostei colege a mamei, şi că s-a bucurat foarte mult văzând „gândurile frumoase” ale mamei când îi privea fotografia. Este perfect adevărat că mama a căutat şi a găsit o fotografie veche a colegei ei şi mi-a arătat-o şi mie. Era foarte tânără.

Comunicarea cu acest spirit evlavios îmi confirmă credinţa pe care a avut-o pe pământ:

— Goana după a elabora cuvintele „Dumnezeu”, „Hristos” ce iau binele vostru în gândurile lor. E Hristos cu voi, că dacă nu dă Domnul, nu ai voie să ai nimic.

Înţeleg din această exprimare că ceea ce vrea ea să îmi comunice este dificil de tradus în limbajul nostru. Oricum aşa cum mi-a fost transmis, mesajul a fost pe înţelesul meu, şi, lucru ciudat, comunicarea cu spiritul ei îmi aduce un fel de pace în suflet.

FEBRUARIE 1991

Comunicarea cu spiritul Marin, care a murit cu câţiva ani în urmă:

— Există extratereştri?

— Da.

— Există vreo legătură între voi şi ei?

— Şi noi suntem extratereştri. Dar cei la care te gândeşti tu acum au, ca şi voi, un corp fizic. Noi suntem eliberaţi din corpul nostru.

— O.Z.N.-un există?

— Da.

— Ale cui sunt?

— Toate sunt ale Domnului Iisus Hristos.

(Mă surprinde acest răspuns. Fie că au crezut, fie

că nu, pe pământ, în Iisus, acum spiritele îmi vorbesc despre El!).

— Există vreun pericol pentru noi din partea extratereştrilor?

— Nu.

— Ce-aş putea să fac ca să putem comunica mai uşor, altfel? Este foarte obositor sistemul cu cartea.

— Când începi, să nu faci nimic, şi să nu te gândeşti la nimic. Braţul este după o masă nouă, la care să nu fie bătute cuie. Apoi gândeşte-te la mine aşa de intens încât să putem comunica. Pui o lumânare, apoi pui palma dedesubt.

N-am înţeles prea bine, dar am încercat, fără să obţin vreun succes însă, deşi am auzit că se fac astfel de experienţe, din care nu cunosc alte amănunte decât că „se mişcă masa”. Spiritul lui Marin mi-a explicat ceva, dar ce folos? Mă las păgubaşă. Tot mai sigură e cartea.

— Ce lucru bun m-ai sfătui să fac acum?

— După ce ai făcut această comunicare, aprinzi o lumânare pentru mine. Şi faci ceţi vine în gând.

Nu aş fi putut anticipa, şi nici provoca un asemenea răspuns. Eu nu obişnuiesc să aprind lumânări, nici pentru vii, nici pentru morţi.

FEBRUARIE 1991

Astăzi m-am încumetat să invoc spiritul Sânzienei, o fată care, cu zeci de ani în urmă, s-a sinucis. Era studentă.

— Ai vrut să mori?

— Da.

— Acum îţi pare rău?

— Da.

— Unde eşti?

— Iad.

Mă sperii puţin, atât cât să-mi alunece cartea din mână, cu toate că nu pot crede în existenţa unui rai pentru cei buni şi a unui iad plin de draci negri cu coarne şi copite pentru cei păcătoşi.

— Mai degrabă susţin ideea că pot exista diferite nivele de vibraţii, stări, în care un spirit-potrivit gradului său de evoluţie atins-poate avea parte de lumină şi bucurie, fericire, sau dimpotrivă, poate rătăci în beznă, ignoranţă şi confuzie.

— Poţi să îmi spui ce faci acolo?

— Dacă... mă băgau în vasul... cu care... emigranţii... beau apa...

Comunicarea a devenit foarte greoaie. Niciodată n-a fost aşa.

— Îmi poţi spune cine te bagă în acel vas?

— Nu.

— Dar cine sunt „emigranţi”?

— Nu.

— Nu ai voie?

— Nu întreba. Nu trebuia. Eu am fost pedepsită.

— Cine învârte cartea?

Nu ne mai înţelegem. Spun, la rând, toate literele alfabetului, şi nu se mai formează niciun cuvânt. Sinceră să fiu, am răsuflat uşurată când am trecut de litera „D”. Dar nici Iisus nu a putut spune!

De notat că este o comunicare cu totul deosebită faţă de cele anterioare. Cred că felul în care Sânziana a părăsit lumea noastră este în foarte strânsă legătură cu dificultatea de a-mi comunica şi, implicit, cu starea de nelinişte cu care am rămas după ce am încheiat acest dialog. M-a năpădit un sentiment de vinovăţie.

Am chemat imediat spiritul Domnicăi:

— Ştii cu cine am vorbit adineauri?

— Da.

— Am făcut ceva rău?

— E mai bine să nu o mai chemi.

— Spune-mi ceva frumos!

— Dumnezeu este bun.

— Îţi mulţumesc.

Domnica mi-a redat liniştea sufletească, încep să mă gândesc mai mult la Dumnezeu, la Iisus.

8 FEBRUARIE 1991

M-am gândit toată ziua la un băiat despre care ştiam că a murit mai demult, foarte tânăr, era dotat cu o deosebită inteligenţă şi îşi aşternea gândurile pe hârtie cu har.

Seara am luat cartea, intenţionând să comunic cu spiritul lui. Înţeleg că invocarea am făcut-o doar gândindu-mă la el, din moment ce cartea a început să se mişte până a pronunţa eu vreun cuvânt (numele lui, eventual). Mi-a comunicat:

— Sunt aici.

— Cine eşti?

— Cătălin.

— De unde vii?

— Rai.

— Spune-mi, este bine să spun cuiva despre comunicările pe care le fac?

— Nu.

— De ce?

— Lumea ar bănui că e o prostie a ta.

— Şi este o prostie?

(Am şi eu micile mele îndoieli).

— Nu.

— Deci tu exişti?

— Da!

— Este un lucru rău faptul că te chem? Dăunează cu ceva?

— Dumnezeu a binecuvântat comunicarea noastră. Binecuvântat să fie cel care a creat acest lăcaş ceresc.

FEBRUARIE 1991

Sunt curioasă dacă ar fi posibil să comunic cu spiritul unui om care a trăit în altă ţară. Mă gândesc la spiritul Edith (Piaf). Nu este prea comunicativă, dar îşi face simţită prezenţa. O întreb:

— Poţi să comunici cu mine?

— Da.

— Spune-mi ce vrei tu.

— Efemer…
— Să vorbim în limba franceză?
— Da.
— În română?
— Nu.
— Dar poţi şi în româneşte?
— Da. Nu contează.
— Unde eşti tu?
— Cer.
— Vrei să pleci?
— Da.
— Spune-mi, te rog, numele tău.
— Edith.

Ce concluzii pot trage? Ori a fost într-adevăr spiritul invocat de mine şi în acest caz mi-a transmis gândul lui care, prin nu ştiu ce fenomen mi-a parvenit aşa încât să-l pot înţelege, ori un alt spirit a intervenit, ca să nu fiu eu dezamăgită.

Bineînţeles, că în cazul fiecărei comunicări, mai rămâne şi umbra mea de îndoială: propriul meu subconştient îmi joacă feste? La această din urmă întrebare îmi voi putea răspunde numai după ce voi primi multe dovezi imbatabile. În fine, prima variantă îmi dă şi ea de gândit pentru că, la urma urmei, de ce ar fi exclusă? Noi cunoaştem atât de puţin.

10 FEBRUARIE 1991

Azi am făcut o nouă comunicare cu spiritul Marin:
— Ştii că fostul meu profesor, H., este bolnav?
— O să moară.
— Eşti sigur?
— Este foarte bolnav. Vine aici.
— Unde „aici”?
— Cer.
— Tu unde eşti?
— În cer.
— Tu ştii când va muri H?
— Da.

— Peste cât timp?
— Peste patru zile.
— Îţi pare rău că ai murit?
— Nu. Aici este bine.
— Vei avea o „viaţă veşnică”?
— Nu ştiu.
— Te reţin? Ai vrea să pleci?
— Nu.
— Mereu sunt tentată să te întreb despre tine. Te deranjează?
— Da.
— Spune-mi, atunci, dacă tu crezi că e cel mai indicat felul în care te chem. (De obicei mă adresez unui „Spirit suprem” care să ne permită comunicarea).
— Nu neapărat. Acel spirit oricum intervine.
— Aş dori să ştiu cine este acel spirit. Îmi poţi spune?
— Acum plec.
14 FEBRUARIE 1991
Zilele acestea nu am mai comunicat. Astăzi, o scurtă comunicare cu spiritul bunicii:
— Este un lucru rău să mori?
— Nu.
— Acum îţi mai este frică de moarte?
— Nu.
— Nouă trebuie să ne frică de moarte?
Contrar aşteptărilor mele, răspunsul este:
— Da.
— Îmi poţi vedea viitorul?
— Da.
— Am să fiu bătrână?
— Nu.
— Voi atinge vârsta de 50 de ani?
— Nu vorbi despre asta.
Îmi dau seama că nu are rost să continui cu astfel de întrebări. Strănut. Bunica îmi spune: „Să trăieşti, mamaie!”. Aş îmi spunea şi când eram copil. Nu îmi mai

vine în gând nicio întrebare.

15 FEBRUARIE 1991

Astăzi a murit fostul meu profesor de liceu, H. Am aflat asta de la două eleve. I-am aprins o lumânare.

Au trecut exact patru zile de când spiritul lui Marin mi-a comunicat: „Vine aici peste patru zile!” Este trist, dar este o certitudine că, în comunicările mele dialoghez, şi nu vorbesc de una singură.

FEBRUARIE 1991

După înmormântarea lui H. am comunicat cu spiritul Domnicăi.

Impresionată de plecarea acestui om bun dintre noi la o vârstă care i-ar fi putut permite să mai trăiască măcar 20 de ani, am întrebat-o:

— H. este conştient de ce i s-a întâmplat?

— Da.

— Unde este el acum? Ce gândeşte?

— E trist şi dezorientat. Se învârteşte primprejur.

— Şi-a văzut înmormântarea?

— Probabil. Nu ştiu. În următoarele patruzeci de zile să nu te gândeşti să vorbeşti cu el.

Eu mă tem să fac asta chiar şi mai târziu.

Pentru el mă tem, nu pentru mine!

Pe parcursul lunii februarie şi începutul lunii martie îmi făcusem din aceste comunicări o ocupaţie zilnică, viaţa mea de pe pământ ajunsese să mă intereseze mai puţin decât viaţa spiritelor. Ore în şir din zi şi mai ales din noapte, le puneam întrebări care deveniseră din ce în ce mai lipsite de importanţă, comunicam ca să mă amuz, sau pur şi simplu pentru că nu-mi plăcea cutare film de la televizor.

Acum sunt perfect conştientă că dacă interlocutorii mei nevăzuţi ar fi fost nişte spirite inferioare, necontrolate, acea situaţie ar fi putut degenera în ceea ce numim „capcană a spiritismului” atât de combătut în toate vremurile, şi pe bună dreptate, atunci când se depăşesc limitele raţionalului.

Precizez că, deşi pierdeam destul timp cu comunicările, nu îmi neglijam obligaţiile profesionale, şi nu mi-am surprins niciodată cunoscuţii şi prietenii prin vreun comportament bizar, continuând să fiu, ca şi până atunci, un om normal integrat în societate. De altfel, propriul meu spirit (conştiinţă) prin natura sa, este atât de lucid şi bine ancorat la locul lui, încât, chiar să-mi fi dorit acest lucru, el nu poate permite vreunei entităţi străine să îl tulbure sau să îi ia locul pentru a se manifesta.

Este adevărat că, cu timpul, am căpătat noi capacităţi care se bazează pe fenomenul emisiei sau receptării de bioenergie, dar este vorba de cu totul altceva, şi voi vorbi despre ele la momentul potrivit.

Spuneam că zecile de comunicări începuseră să facă parte din viaţa mea. La începutul lunii martie dialogurile cu amicii mei spirituali începuseră să fie întrerupte din ce în ce mai des, de câte un mesaj care îmi venea cu siguranţă, din partea unui spirit foarte mere, căci, dintr-odată cartea se îngreuna, simţeam cum îmi trage mâinile încet, ca şi cum ar fi vrut să-i dau drumul jos şi să o las acolo. La început m-a surprins foarte tare acest fenomen ciudat, căruia nu-i puteam găsi nicio explicaţie.

Îmi amintesc acum cu oarecare jenă cât de inconştientă puteam fi pe atunci de faptul că prin invocările mele repetate poate deranjam nişte suflete de la rostul lor, şi asta de cele mai multe ori din motive minore...

Într-o zi cartea a devenit atât de grea încât m-am înspăimântat. M-a cuprins un sentiment greu de descris, de copleşire, parcă un „ce" format din mii de particule ultramicroscopice îmi invadase tot corpul. Şi atunci cartea a prins să se rotească ferm. Înfricoşată, am descifrat cuvintele: „Dacă mai iei cartea fără un motiv important mă mânii". Mi-a pierit orice urmă de îndrăzneală pe toată săptămâna care a urmat. Apoi am

început să comunic mai domol. Uneori, probabil când riscam din nou să devin mai insistentă decât ar fi trebuit, îmi spuneau chiar spiritele cu care vorbeam, fără ocolişuri: „Eşti pisăloagă. Lasă cartea!” Dar, încă de la primele comunicări, din ianuarie, curiozitatea mea devenise tot mai nestăvilită. Aceasta putea fi considerată o circumstanţă atenuantă, poate chiar din acest motiv spiritele mai răspundeau totuşi apelurilor mele, însă eu nu înţelegeam încă un lucru foarte adevărat şi foarte important, care abia mai târziu mi-a devenit clar: cei din lumea de dincolo erau dispuşi să intre în comunicare cu mine, dar numai pentru a mă ajuta în situaţii deosebite, pentru a-mi fi călăuze şi pentru a mă învăţa cum pot să îi ajut pe alţi oameni, nu-cum greşit înţelesesem eu pentru a face ca timpul să treacă mai plăcut. Pentru ele timpul nici nu există, aveam să aflu mai târziu.

Acestea fiind spuse, reiau firul jurnalului de la data de 15 martie, zi în care am primit un ultim avertisment transmis din partea acelui Spirit Suprem. Îndrăznesc să-l numesc astfel pentru că, efectiv la această apreciere m-au condus senzaţiile pe care le simţeam de câte ori îmi vorbea. Era ceva cu totul deosebit de comunicările obişnuite...

15 MARTIE 1991

Nu am mai putut ţine secretul acestei fascinante experienţe prin care trec şi am destăinuit totul în mare taină, unei alte bune prietene M. Cum era de aşteptat, ea, după şocul primelor confidenţe, mi-a cerut dovezi concrete, pe care nu am întârziat să i le aduc.

Ea mi-a sugerat să invoc spiritul socrului ei, despre care nu mi-a dat absolut niciun amănunt, niciodată. Eu nu ştiam nici măcar cum se numea socrul ei, şi asta era foarte bine pentru ceea ce voiam să demonstrez. Am rugat-o să se gândească profund la el, să-l cheme în gând, pronunţându-i mental numele. A procedat întocmai. Devenisem acum intermediar între colega mea şi spiritul socrului ei. Urma ca eu să aflu prin intermediul

cărţii şi cheii legate de ea, în primul trând numele lui. El nu a întârziat să se prezinte. După câteva zeci de secunde cartea suspendată a început să se rotească. L-am întrebat:

— Eşti aici?

— Da.

— Spune-mi te rog numele tău.

— Ion.

Am privit-o pe prietena mea, care, la rândul ei, mi-a confirmat numele, făcând ochii mari.

— Ai să îi transmiţi ceva lui M?

— Să creadă că exist în continuare după ce i-am părăsit.

— Vorbeşte-mi despre tine, aşa cum eşti acum.

— Eu sunt un spirit care se gândeşte numai la copiii, pe care i-am părăsit prea devreme.

— Cum este locul în care te afli?

— Este luminos şi nu avem noapte, ci numai zi.

— Nu dormiţi?

— Nu. Ne odihnim pe vecie.

— Te obosesc comunicările noastre?

— Nu mai mult decât pe voi.

— Spune-i, te rog, ceva lui M., să fie sigură că exişti.

— M. de ce nu crezi ce vezi cu ochii tăi?

Dar M. nu a mai avut nevoie de alte argumente. Mi-a mărturisit, tulburată, că într-adevăr socrul ei şi-a iubit foarte mult copiii, iar felul în care el a vorbit acum, corespunde pe deplin modului lui de a gândi în viaţa carnală. De asemenea, mi-a mai spus că el nu a murit bătrân, ci la o vârstă până în 60 de ani, când ar mai fi putut face ceva pentru copiii lui la care a ţinut atât de mult.

*

În seara asta, împreună cu M. am comunicat câteva ore. Pentru prietena mea era ceva inedit. S-a făcut târziu. Împreună am invocat spiritul lui Cătălin, care ne-a

spus, precaut: „Dacă mai vorbiţi mult vă apucă dimineaţa”. L-am rugat să ne spună o anecdotă. Cu toate dovezile primite până acum că ei, cei cu care comunic, sunt într-adevăr entităţi ce au personalităţi distincte, ca şi în viaţa pământeană, am fost curioasă să fac o nouă verificare. Dacă îmi comunica o glumă pe care nu o cunoşteam, ar fi fost o dovadă în plus că nu „eul” meu influenţează mişcarea cărţii (mâinile mele sigur nu o mişcă). Cătălin nea transmis:

— Erau două curci. Ele erau fete bune şi la loc de cinste în ogradă. Vine la ele un curcan şi le zice: „Ce faceţi aici, fetelor?”

Ne-am amuzat. Bancul nu-l mai auzisem niciodată, sau nu-mi aminteam. Nici eu, nici M. De fapt, nici nu ne mai preocupă astfel de distracţii de vreo 15 ani încoace…

Dar, ţinând cartea în mână, am simţit că se îngreunează. Precis am supărat pe cineva! La o astfel de eventualitate nu ne-am gândit. Mi s-a comunicat:

— Sunt spiritul lui Radu (bunicul meu, care a fost un om din cale-afară de sever, impunând mult respect înjur prin corectitudinea şi seriozitatea de care dădea dovadă) şi m-am hotărât să-ţi spun un lucru foarte dureros: fii pregătit că Dumnezeu s-a mâniat pe tine că stai de vorbă despre nimicuri în loc să-ţi faci treburile de om serios!

Am încetat imediat orice comunicare. După câteva ore, singură, am luat din nou cartea, pentru că aveam conştiinţa încărcată şi, de regulă suport greu să ştiu că am supărat pe cineva.

Cineva mi-a comunicat:

— Dumnezeu a făcut ca nimeni să nu stea de pomană. Lasă cartea!

Ceea ce m-a determinat să iau hotărârea de a nu mai comite niciodată o asemenea greşeală. Îmi voi vedea de „treburile mele de om serios” şi voi comunica numai când se iveşte un motiv important!

21 MARTIE 1991

Până azi nu am mai comunicat deloc. Nici azi nu aş fi făcut-o, şi totuşi am comunicat cu spiritul lui Cătălin. Ciudat este că de data asta nu eu l-am chemat, ci el m-a „chemat” pe mine.

După masă, pe când mă odihneam încercând să adorm, am simţit o prezenţă străină. Nu era nimeni în cameră şi totuşi nu mă simţeam singură! Parcă cineva bătea la porţile gândului meu... mă striga pe nume. M-am gândit că poate este pur şi simplu dorinţa mea de a comunica. Dar nu era asta, pentru că eram obosită, mă hotărâsem să nu mai iau cartea fără motiv, nu mă gândeam la niciun spirit, şi, oricum, foarte răcită fiind, nu aveam niciun chef să mă las din nou antrenată în comunicările care îmi solicită atât de mult răbdarea, fiind obligată să reiau de zeci de ori literele alfabetului. Cu toate astea, simţeam că acum trebuie să comunic! Mi-a pierit somnul şi, alarmată, am luat cartea să văd despre ce este vorba. Presentimentul meu s-a dovedit a fi un fapt real. Am întrebat:

— Vrei să vorbeşti cu mine?

— Da. Eu te-am chemat.

— Cine eşti tu?

— Spiritul Cătălin.

— Ai să-mi comunici ceva?

— Pregăteşte-te.

— Pentru ce să mă pregătesc.

— Să înveţi.

Nu mică mi-a fost mirarea când am descifrat toate aceste mesaje! L-am lăsat să-mi vorbească.

— Este bine că nu ne-ai mai chemat. Roagă-te la Dumnezeu să te facă bine, să fii bună cu părinţii tăi. Nu te mai uita la televizor în seara asta.

— Dar ce să fac?

— Roagă-te la Dumnezeu ce te-am învăţat. Încearcă să scapi de năravul de a drăcui.

(Nu obişnuiam, dar, într-adevăr, azi am avut o discuţie mai aprinsă!) Cătălin continuă:

— De ce eşti proastă şi te enervezi atât de uşor? învaţă să pui frâu nervilor tăi!

Cu toate că avea dreptate în tot ce-mi zicea, m-a cam deranjat calificativul pe care mi l-a dat:

— În fond, cine eşti tu de-mi vorbeşti aşa?

— Sunt profesorul tău de conduită morală. Dumnezeu mi-a încredinţat misiunea de a te îndruma. Ca să te purifici moral, va trebui să mă asculţi.

Am amuţit. La aşa ceva chiar nu m-aş fi aşteptat! Eu, să am un „înger păzitor”? Nu-mi vine să cred! Şi totuşi…

L-am întrebat:

— De ce să te fi ales Dumnezeu tocmai pe tine pentru această misiune de „înger păzitor” al meu?

Răspunsul m-a năucit. Mi-a spus foarte categoric, în stilul lui inconfundabil:

— Pentru că sunt deştept!

Neavând nicio idee despre cum s-ar putea calcula vârsta spiritelor (dacă s-ar putea calcula), l-am întrebat ce vârstă are acum. Mi-a explicat:

— Gândeşte-te că la noi nu mai există timp. Este greu să-ţi explic. Ca să înţelegi, consideră că aici timpul trece foarte repede: că un minut aici face cât mii de ani de-ai voştri, aşa încât mi-ar trebui o veşnicie ca să calculez câţi ani am.

Am realizat acum cât de neştiutori suntem, câte adevăruri există, pe care gândirea noastră mărginită de materie nu le poate cuprinde.

În cele trei săptămâni care au trecut până la Sărbătoarea Sfintelor Paşti, acest spirit bun s-a ocupat îndeaproape de mine, arătându-mi de multe ori diferenţa dintre bine şi rău, atunci când eu nu o vedeam. M-a determinat să-mi reamintesc toate greşelile pe care le-am comis până în prezent, greşeli pe care, oameni fiind, le facem fiecare dintre noi, fără să dăm însă o prea mare importanţă acestui lucru, fără să ştim că toate gândurile şi faptele noastre se înregistrează undeva, în arhivele

Universului, şi vom răspunde cândva pentru ele. În funcţie de binele şi răul făcut, conştiinţa noastră eliberată prin moartea fizică, va cunoaşte seninătatea şi lumina domeniului astral, sau, dimpotrivă, chinuitoare remuşcări, dacă nu o stare de confuzie totală. De altfel, încă din această viaţă remuşcările sunt uneori neiertătoare, chiar şi pentru cei mai odioşi criminali. Cine la provoacă aceste remuşcări? Propria lor conştiinţă întunecată? Divinul care se află latent în fiecare om? Şi nu numai în om. Spiritul lui Cătălin m-a făcut să înţeleg că dacă mi-am recunoscut prin rugăciune în faţa lui Dumnezeu, toate greşelile, El mi le-a iertat. Nu voi uita niciodată acele nopţi în care bunul meu protector spiritual, după ce mă certa şi mă dăscălea bine-uneori până îmi dădeau lacrimile-reuşea să îmi producă acea stare sufletească profund răscolitoare, care-mi era atât de necesară rugăciunilor1).

1 Până la aceste revelaţii nu crezusem în Dumnezeu. Nu citeam nimic din Cărţile Sfinte. Nu ştiam să mă rog, ştiam pe dinafară rugăciunea „Tatăl nostru”-singura învăţată de la mama când eram copil. Dar aşa cum-rareori-o spuneam eu, nu însemna nimic. Nu pricepeam nimic, nu înţelegeam ce rost are.

Astfel rugăciunea devenise pentru mine un moment înălţător. Pur şi simplu ajunsesem să simt cum intru în comuniune cu Divinitatea. Adevăraţii creştini cunosc bine această stare, iar cei care încă nu o cunosc, o pot atinge prin curăţire şi curăţenie sufletească, prin puritate morală. Cu timpul ajunsesem să comunic mental cu Cătălin, el ştia tot ce gândesc şi ce fac, în orice moment, iar eu ştiam că el ştie. De aceea nu mai puteam avea niciun gând negativ şi nu puteam întreprinde nicio faptă negativă, nu puteam face nici cea mai mică nedreptate faţă de mine şi faţă de nimeni, pentru că atunci, automat ar fi urmat mustrările lui, adeseori dure, de genul: „De ce a trebuit să trăncăneşti despre ceţi vorbesc dacă ai simţit că nu eşti crezută? De ce te superi

din atâta lucru? De ce ai băut, dacă ţi-am zis să nu bei? (în ziua aceea, la masă cu familia, părinţii îmi turnaseră şi mie un pahar cu vin. Nu-mi place alcoolul. Am refuzat să beau. Ei m-au îndemnat să gust, că e foarte bun. Am băut jumătate de pahar. Asta, Cătălin nu a putut să mi-o ierte, spunându-mi în final, că vinul îmi „tulbură mintea”). De ce ai bârfit-o pe colega ta X? Ea e mai bună ca tine...”

La început mă supăra felul lui de a-mi vorbi, dar nu a trecut mult până să recunosc adevărul celor spuse de el.

Într-o comunicare cu spiritul Mioarei, la care asista şi Cătălin, am întrebat-o la un moment dat:

— Ai nevoie de ceva?

— Da. De o lumânare abia fabricată şi aprinsă la biserică, pentru a lumina calea care face legătura dintre noi.

(Astfel de comunicări erau destul de frecvente).

— Mai ai nevoie de ceva?

— Mie îmi place halvaua atât de mult!

— Am să cumpăr mâine şi-ţi voi împărţi.

— Bogdaproste. Abia aştept!

— Ce anume?

— Halvaua, măi...

Cătălin îmi devenise drag. Ştiam că uneori se infiltra în gândul meu: ori de câte ori mă aflam într-o dilemă, optam în cele din urmă pentru varianta care se dovedea a fi cea mai bună. Toate îmi mergeau bine, şi ce îmi doream, se împlinea întocmai, mai devreme sau mai târziu. Eram fericită. Până în preajma Paştelui devenisem alt om: nu îmi mai era teamă de nimic, căpătasem o mare încredere în viaţă, parcă abia atunci mi se deschiseseră ochii cu adevărat. Mentorului meu spiritual îi datorez toate acestea.

Odată, Cătălin, mi-a spus: „Voi, oamenii, nu vă înţelegeţi conştiinţele!” Această afirmaţie m-a pus pe gânduri, şi m-a impulsionat puternic să caut şi să verific

comunicările primite, în cărţi, în spusele unor înţelepţi. Din ce aflam mai mult doream încă să cunosc şi mai mult. Acest enunţ primit de la Cătălin a fost, inevitabil, urmat de întrebarea mea: „Cum adică?” Nu a vrut să-mi dea nicio altă explicaţie. Eu singură trebuia să caut răspunsul. Nu cumva el, prin toate lucrurile pe care mi le dezvăluia, şi chiar numai prin problemele pe care mi le punea în faţă, ca în acest ultim exemplu, urmărea tocmai să mă ajute să-mi înţeleg conştiinţa, în cele din urmă?

Cu trei zile înainte de Paşti s-a întâmplat un fapt neaşteptat: Cătălin nu a mai venit, nici la chemările mele, nici din proprie iniţiativă, şi niciun alt spirit cunoscut nu mai venea să-mi vorbească. Dar, cu toate acestea, continuam să primesc sfaturi şi mesaje care de acum luaseră caracterul unor misiuni ce mi se încredinţau. Atunci când îmi erau comunicate-simţeam de fiecare dată-acea stare unică pe care am descris-o deja într-o ocazie recentă. Să-şi fi încheiat Cătălin misiunea? Este adevărat că deja mă transformasem, nu mai eram cea dinainte, eram mai bună şi ceva mai înţeleaptă, iertam mai uşor pe cei din jurul meu, lăsam mult de la mine, iubeam total dezinteresat şi egal pe toţi oamenii buni sau răi, şi constatam, cu surprindere, că începusem chiar să vorbesc cu însufleţire despre Dumnezeu şi minunile Sale, într-un context potrivit, desigur. Toate acestea veneau de la sine, eu nu îmi propuneam nimic concret, şi mă miram singură de această schimbare foarte vizibilă din viaţa mea, pe care o remarcaseră şi câteva cunoştinţe apropiate. Aveam să înţeleg că spiritul lui Cătălin trebuise de fapt să „pregătească terenul” pentru ceea ce va urma...

APRILIE 1991

Cătălin nu mai vrea să-mi vorbească. L-am supărat cu ceva oare? Dacă ar fi aşa nu s-ar sfii tocmai el să mi-o spună! Sunt sigură că nu el îmi vorbeşte acum. Nu vrea să-mi spună cine este, dar nu este Cătălin. Este un spirit mai mare, cred. Îmi vorbeşte atât de frumos, altfel decât

oricare dintre prietenii mei de ACOLO. Iată ce mi-a comunicat astăzi: – Cum Dumnezeu i-a iertat pe toţi credincioşii, El poate să-i ierte şi pe toţi necredincioşii care de-acum îşi vor întoarce faţa la El. Atâta timp cât Dumnezeu este cu tine, şi tu eşti cu El în gând, nu ţi se va întâmpla nimic rău, ba numai lucruri bune ţi se întâmplă! Este foarte bine că ai început să citeşti Biblia. Ia seama la tot ce stă scris în ea. Acolo stă scris cuvântul lui Dumnezeu. Ascultă ce te învăţ, fata mea, să fii bună! Dumnezeu te-a ales şi tu nu trebuie să mai fi altfel decât cum vrea El.

Sunt atât de tulburată, încât nu mai pot comunica. Mi-a spus „fata mea!”. Este cineva care mă iubeşte.

APRILIE 1991

— Fii bună. Eu nu vreau să te forţez să fii aşa, dar vreau să-ţi arăt calea cea bună şi Dumnezeu aşa vrea, cum ţi-am zis.

Deşi simţeam că nu este Cătălin, am întrebat, totuşi poate îmi spune cine este:

— Cătălin, îmi spui tu asta?

— Nu.

— Dar cine, atunci?

— Nu mai întreba cine, când ştii tu singură cu cine vorbeşti.

Nu îndrăznesc să mă mai gândesc la nimeni. Pur şi simplu presupun că un spirit mare îmi transmite mesaje din Sferele înalte ale Divinităţii. Şi mai cred că această presupunere poate fi numită chiar intuiţie. Ceea ce numim noi „intuiţie” nu este oare un mesaj transmis de Dincolo?

Continuarea acestei comunicări mă lasă fără grai:

— A sosit vremea să afli care este voia lui Dumnezeu: Dumnezeu vrea ca tu să-i faci bine cu mâinile pe oamenii bolnavi şi să propovăduieşti ca lumea să iasă din păcat şi să se pocăiască. Peste puţin timp vei primi Harul Divin. Eu te voi anunţa când va sosi acest timp, care este foarte apropiat. Harul lui Dumnezeu se coboară

peste tine, căci tu eşti unul din copiii lui iubiţi. Ia acum un creion şi scrie aşa cum te învăţ eu: „Am misiunea încredinţată de Domnul Dumnezeu prin Fiul Lui şi prin Duhul Sfânt de a face bine pe oamenii bolnavi şi de a propovădui ca lumea să iasă din păcat şi să vină la credinţă”. Tu să crezi ce îţi spun eu şi să scrii mereu ce te-am învăţat acum. Binecuvântată fii, fata mea.

„Har Divin”, „Duhul Sfânt”... deci toate acestea există cu adevărat? Mintea mea nu ar fi fost capabilă să conceapă asemenea lucruri. Dacă este adevărat ce mi s-a comunicat acum, atunci eu nu mă simt în stare să fac ce mi s-a cerut. Am îndrăznit, cuminte să ridic aceste obiecţii: eu nu pot propovădui, eu sunt un om obişnuit, eu nu cred că merit.

Mi s-a răspuns cu înţelegere:

— Fii liniştită. Ai să poţi şi ai să faci toate acestea, pentru că asta e voia lui Dumnezeu. Tu nu vezi că deja ai început să propovăduieşti cuvântul Lui?

— Da, asta este foarte adevărat! Mă mir eu însămi cum, în discuţiile cu unii colegi apropiaţi, fără să le dezvălui secretul comunicărilor mele, îi îndemn la credinţă. Ei (de ce mie?) îmi pun întrebări uneori imposibile, de genul: „Dar, admiţând că Dumnezeu există, pe el cine l-a făcut?” Eu nu am citit încă prea multe despre Dumnezeu, dar, lucru foarte curios, găsesc (sau îmi vin) întotdeauna răspunsuri la toate întrebările, pe loc, răspunsuri pe care nu le-am luat din nicio carte, şi nu le-am auzit nicăieri. De pildă, când un prieten mi-a pus ieri întrebarea de mai sus, m-am pomenit răspunzându-i, foarte sigură pe ceea ce spun: „El este singurul pe care nu l-a creat nimeni. El este singura cauză a tot ce există. El vine din Veşnicie”. Sunt convinsă că nu din gândul meu a izvorât acest răspuns. Mi-a fost dictat. Eu nu aveam nicio cunoştinţă despre aceste lucruri pe care bănuiesc că le cunosc foarte bine teologii. Şi dacă sunt uimită de tot ceea ce mi se întâmplă, cel puţin sunt sigură pe cunoştinţele pe care le-am acumulat

eu singură, prin forţele mele modeste. În finalul aceleiaşi discuţii, altcineva, reflectând îndelung, a concluzionat ca pentru el: „Nu, eu nu mă încred în nimic şi nu mă voi închina nimănui decât propriei mele conştiinţe. Eu sunt puternic şi nu cred decât în această forţă a mea care mă conduce”.

I-am spus atunci: „Dar această forţă de unde vine? Cine ţi-a dat-o fie că ai vrut tu fie că nu? Eşti de acord cu mine că trebuie să vină de undeva, sau de la Cineva?” „Da, aici sunt de acord”, mi-a răspuns. „Ei, bine, tu închinându-te ei, află că lui Dumnezeu te închini! mai gândeşte-te... De unde atâta siguranţă în ceea ce afirmam? De unde atâta putere de convingere? Nu mă mai recunosc.

În aceeaşi privinţă, deosebit de relevant mi se pare următorul fapt: într-o zi am stat de vorbă cu un coleg despre toate revelaţiile mele. Era un ateu greu de zdruncinat în ideile lui, un om de formaţie inginerească, puternic îndoctrinat (cum am fost şi eu). La început mă privea cu o vădită suspiciune, iar eu îl înţelegeam. Şase ore au trecut pe nesimţite tot discutând despre spirite şi despre dovezi care veneau să confirme sau să infirme existenţa lor şi a lui Dumnezeu. La sfârşitul acestei discuţii, colegul meu mi-a spus: „Îţi mărturisesc sincer că la început te-am crezut nebună. Dar, discutând cu tine, mi-am dat seama că eşti mai lucidă decât mine, şi eu sunt perfect normal...”. A doua zi mi-a spus că i-a povestit soţiei lui (o femeie cu frica lui Dumnezeu), de profesie medic, tot ce discutase cu mine şi mi-a adresat o caldă invitaţie din partea ei (nu o cunoşteam) de a le face o vizită. Am acceptat invitaţia. Din primele momente ea mi-a spus „Sunt foarte dornică să cunosc persoana care a reuşit să-l aducă la credinţă pe soţul meu în numai şase ore. Eu nu am reuşit acest lucru în şase luni de zile”. La rândul lui, el mi-a spus emoţionat: „Să ştii că s-a întâmplat ceva extraordinar. Nu numai că am început să cred în Dumnezeu, dar m-am gândit foarte mult la tot ce

mi-ai spus, şi am reuşit să realizez prezenţa Lui în toate. Poate te surprinde ce-ţi spun, dar te iubesc pentru că prin tine am reuşit să-l cunosc şi să-l iubesc pe Dumnezeu”. Atunci am simţit însăşi bucuria lui Dumnezeu: câştigasem pentru El, primul suflet. Nu premeditasem nimic din toate acestea, ci pur şi simplu am împlinit voia lui Dumnezeu.

Într-o seară, pe când mă aflam la noii mei prieteni, mama colegului meu m-a rugat să invoc spiritul mamei sale. Era foarte emoţionată. I-am îndeplinit rugămintea. Doamna M. a început să plângă atunci când a simţit prezenţa mamei sale, plecată demult dintre noi. Atunci spiritul ei i-a transmis: „Nu mai plânge M., că aici este mult mai bine decât la voi! Uite-l şi pe Traian!” M-am uitat la doamna M., mirată: „Cine este Traian?” Ea nu-mi vorbise despre nicio altă rudă în afară de mama ei. Mi-a spus că este un frate al ei, decedat şi el. Au mai venit încă două rude pe care eu nu le chemasem, dar care, de asemenea, au fost recunoscute de familia lor. Momentul a fost foarte emoţionant pentru cei în cauză, dar pentru mine păreau lucruri cât se poate de fireşti. De atunci mi-am zis că nu voi mai face astfel de gesturi, nu voi mai accepta rolul de intermediar, văzând că aceasta provoacă atâta durere şi triste aduceri aminte, sentimente pe care spiritele încearcă să le aplaneze cum pot, dar… aşa este omul născut, cu spaima de moarte…

APRILIE 1991

Azi am primit noi sfaturi şi îndemnuri:

— Fii bună, fata mea, şi vorbeşte cu duhul blândeţii, la fel cu toată lumea. Cum poate cineva să-i înveţe pe oameni lucrurile bune dacă nu are el duhul blândeţii în vorba lui? Concentrează-te mereu numai la ceea ce faci! Nu trebuie să ai minţile împrăştiate. Când ai treburile tale de zi cu zi, fă-le cum trebuie, iar când vii să vorbeşti cu noi, detaşează-te de orice alt gând, înainte de toate! Mult mă bucur când văd că mă asculţi! Să nu râzi niciodată de alţi! (E adevărat că am luat în râs pe o

colegă, ceea ce a deranjat-o). Scrie în continuare ce te-am învăţat ieri, că voia lui Dumnezeu este ca tu să-i faci bine pe oamenii bolnavi, cu mâinile, şi să propovăduieşti cuvântul Lui. Fii binecuvântată, fata mea.

Am început să doresc prezenţa acestui Spirit Luminat. Este foarte blând şi înţelept, şi cred că şi foarte bătrân. Îmi aduce numai bucurie în suflet când îmi vorbeşte, parcă mă nasc a doua oară. De aceea aş face orice îmi spune numai să nu-l supăr, căci nimic din ce este lumesc nu-mi aduce o mai mare mângâiere sufletească.

Cred că mă pune să scriu cât mai des acea frază pentru ca subconştientul meu să înregistreze temeinic ce are de făcut. El vede că nu mă pot obişnui cu gândul. Repetând fraza zilnic, ea devine o mantră.

APRILIE 1991

Astăzi este Sărbătoarea Paştelui. Fiind foarte obosită, la sfârşitul zilei, am oscilat dacă să mă duc sau nu la biserică seara pentru a participa la Slujba de Înviere. Am decis să mă duc, hotărâtă să stau până la sfârşit, spre dimineaţă, dar, din cauza oboselii şi aglomeraţiei, nu am putut sta decât între orele 20.00 – 1.00. M-am întors apoi acasă; sunt fericită pentru această sărbătoare cu o semnificaţie atât de minunată, şi bucuroasă că m-am dus şi la biserică în cele din urmă. Tocmai mă pregăteam să mă culc, când deodată am simţit nevoia să comunic, ca o alarmă interioară-un sentiment ce-mi era deja cunoscut. În mâinile mele cartea se mişca foarte brusc, cineva ţinea neapărat să-mi vorbească, şi încă pe un ton foarte ferm:

— De ce te-ai întors acasă? Du-te degrabă înapoi la biserică! în noaptea asta trebuie să primeşti Harul Divin!

M-au cuprins fiorii: deci momentul anunţat cu trei zile înainte a sosit, este Noaptea învierii. Fără să mai stau pe gânduri, m-am înapoiat, şi am stat până la încheierea slujbei religioase. Când am ajuns acasă şi am reluat comunicarea, mi s-a spus:

— Ai primit Harul Divin. De acum poţi vindeca oamenii bolnavi! Dumnezeu a făcut ca unde stai tu, oamenii să se facă bine. Fii binecuvântată.

Din cauza emoţiilor, cu greu am putut adormi târziu, înspre dimineaţă.

APRILIE 1991

Astăzi m-am rugat profund ca Dumnezeu să-mi dea un semn, ca să pot verifica dacă posed în realitate această capacitate despre care mi s-a vorbit în ultimele zile. Ştiu că rugăciunile sunt ascultate, dacă vin din suflet şi nu au scopuri egoiste[1].

De data aceasta răspunsul la rugăciune a venit atât de prompt cum nici nu mă aşteptam: ca din senin m-a fulgerat o durere ascuţită în gât. Durerea persistă, dar am fost mulţumită că am astfel ocazia să mă autotestez. Mi-am pus palmele pe gât, în locul dureros, întrebându-mă ce altceva ar mai trebui să fac. Eu mă aşteptam ca, imediat cum ating zona bolnavă, durerea să şi dispară rapid. Nu numai că nu mi-a dispărut, dar s-a şi înteţit! Atunci m-am speriat şi am început să mă rog din nou cu ardoare, de data aceasta să mi se ia durerea, provocată la propria-mi dorinţă. Rugăciunea a fost atât de sinceră pe cât a fost şi durerea de vie… Abia atunci, ca trezită dintr-un vis, am constatat surprinsă, că nu mai simt nicio

---

1 Mi s-au împlinit până acum multe rugăciuni, şi mi s-au arătat destule semne că noi, oamenii nu suntem singuri. În ultima vreme capacitatea mea de intuiţie s-a dublat, am prevăzut deseori mici evenimente cotidiene, care urmau să mi se întâmple întocmai. Mai precis „auzeam“ în gând o voce care mă avertiza sau pur şi simplu îmi făcea cunoscute unele lucruri de care, în mod normal, nu aş fi putut să am cunoştinţă. Mesajele acestea le primeam mental, dar trebuie să se ştie că de fapt primim zilnic astfel de mesaje însă de cele mai multe ori nu suntem capabili să le conştientizăm. De multe ori, în luarea unor decizii suntem ajutaţi, fără să ştim, de către un spirit protector.

durere! Am înghiţit de câteva ori ca să mă conving: eram perfect sănătoasă.

Încrezătoare, am luat cartea pentru comunicare, întrebând:

— Este adevărat că Dumnezeu mi-a dat această suferinţă?

— Da.

— Dar eu nu ştiu ce trebuie să fac!

— Ai văzut tu singură că fără credinţă nu poţi face nimic!

Vei face aşa cum te învăţ eu: atingi cu mâinile zona dureroasă şi te rogi la Dumnezeu aşa: „Doamne, vindecă pe (numele mic) de această boală şi fă ca să reziste la boli şi necazuri de acum înainte. Şi mai apără-l, Doamne pe de toţi duşmanii văzuţi şi nevăzuţi, şi unde stă. trimite îngerii tăi păzitori să-l apere!” Tu să-i vindeci numai pe oamenii credincioşi, iar pe cei necredincioşi să-i îndrepţi spre credinţă şi apoi să-i vindeci şi pe aceştia. Îi vei cunoaşte pe cei credincioşi de cei necredincioşi aşa: cei credincioşi se vor gândi imediat la Dumnezeu, iar cei necredincioşi vor gândi urât despre tine. Eu voi face ca tu să poţi citi gândurile oamenilor.

3 APRILIE 1991

Mama a avut azi o migrenă îngrozitoare care a ţintuit-o la pat. Jumătate de oră s-a văitat de dureri de cap atroce. I-am pus mâna pe frunte şi m-am rugat profund pentru ea. Durerea a părăsit-o treptat până a dispărut complet, în numai 3 – 4 minute! Această întâmplare mi-a dat mai multă încredere în mine.

Din lipsă de timp, astăzi am făcut o comunicare foarte scurtă:

— Te-ai rugat pentru mama ta şi Dumnezeu a vindecat-o prin tine. Vezi că azi îţi va ieşi în cale un copil bolnav.

M-am îndoit de acest lucru, pentru că nu mai aveam de gând să ies astăzi din casă. Dar. a trebui să fac nişte cumpărături. În tot oraşul-cozi interminabile.

„Întâmplător”, lângă mine, la rând, era o veche prietenă, o fostă colegă de facultate.

Mi-a povestit că este supărată din pricina băieţelului ei, în vârstă de patru ani, pe care acum l-a lăsat singur în casă: de câteva zile îl doare un picior, i s-a umflat talpa şi i s-a învineţit, nu mai poate merge bietul copil. Ducându-l la spital când a observat primele simptome, i s-a spus că nu este nimic grav, şi va trece de la sine. Dar nu a fost aşa, şi ea nu ştie ce să mai facă... Am început să mă gândesc serios la faptul că acest băieţel este copilul bolnav care trebuia să-mi iasă astăzi în cale, văzând că mama lui îmi dădea atâtea amănunte despre suferinţa prin care trece micuţul. În tot acest timp o voce interioară mă îndemna să mă duc să văd copilul, că eu îl pot ajuta. Dar îmi era totuşi greu să fac acest pas, dacă boala lui era prea avansată şi eu nu-l puteam vindeca? Tocmai când mă gândeam, ca, din acest motiv, să nu întreprind nimic, prietena mea mi-a lansat invitaţia de a o vizita după ce terminăm cumpărăturile.

Atunci lucrurile mi-au devenit clare: dacă am fost avertizată că voi întâlni cu copil bolnav, aşa cum mi s-a spus, înseamnă că va trebui să mă şi ocup cu vindecarea lui, căci nu degeaba s-au întâmplat toate acestea. Am acceptat invitaţia, l-am văzut pe micul pacient: talpa lui nu era foarte inflamată, dar era uşor învineţită şi băieţelul avea dureri când încerca să meargă. I-am aplicat „tratamentul” meu şi m-am rugat pentru sănătatea lui. Mă voi interesa de evoluţia bolii lui în continuare.

APRILIE 1991

Azi prietena mea m-a întrebat la telefon „ce i-am făcut copilului?”, că a început să meargă prin casă, piciorul îl mai doare foarte puţin!

Am primit seara o comunicare foarte emoţionantă:

— Luminează calea care face legătura cu noi cu o lumânare abia fabricată. Fă bine la toţi cei bolnavi, că de aceea ai har! Hotărăşte-te acum! Eu nu îţi cer asta ca

gaj, ci blândă cerere îţi fac! Adu două lumânări, aprinde-le, apoi spune în minte rugăciunea pe care ţi-o spun eu: „Iartă, Doamne, lumea de păcate, acum, cât nu e prea târziu! Îţi cerem ţie ajutorul! Ai milă de noi şi nu ne lăsa pradă deşertăciunii şi întinării! Apără-ne, Doamne, de cei vicleni şi haini!”

M-am rugat aşa cum am fost învăţată. Ce mult trebuie să ne iubească Dumnezeu! El este gata să ne ierte păcatele, numai noi nu-i cerem acest lucru.

După această rugăciune acest Mare Spirit mi-a mai comunicat:

— Să spui de multe ori în gând această rugăciune! Diana, este bună şi vreau ca tu să îi ajuţi pe oamenii bolnavi.

APRILIE 1991

A venit la mine, pentru câteva zile, în vizită, verişoara mea R. Toată dimineaţa s-a plâns că o doare braţul drept. Bănuieşte că este o durere reumatismală. Când am văzut că durerile nu îi cedează, i-am propus să mă lase să intervin. Simţeam că o pot ajuta, căci numai la dorinţa mea de a o vindeca, palmele au început să mi se încălzească, radiind. Când i-am cuprins braţul în mâini, după două minute ea mi-a spus că „i s-a încălzit braţul şi simte înţepături”. Aceeaşi senzaţie o încercam şi eu. Amândouă simţeam în locul contactului furnicături şi înţepături. După cinci minute mi-a spus că nu mai simte nicio durere!

Cât despre comunicări acestea s-au rărit, nu mai simt nevoia să chem spiritele zilnic, ca înainte. Nu ştiu dacă această stare este rezultatul unui imbold primit de DINCOLO, sau se datorează faptului că obligaţiile mele strict „pământene” îmi răpesc mult timp.

1 MAI 1991

Pe pământ se întâmplă multe nenorociri. Zilele astea au fost mari cicloane şi cutremure de pământ, soldate cu mii de victime nevinovate, care şi-aşa duceau o viaţă nevoiaşă... M-a cuprins revolta: dacă Dumnezeu

este bun şi blând, cum poate El îngădui aşa ceva?

Am luat cartea pentru comunicări şi am pus direct întrebarea:

— De ce sunt atâtea catastrofe şi mor mii de oameni?

— Pentru că Dumnezeu s-a mâniat pe oameni: pentru că ei se luptă pentru bani, şi nu pentru viaţa veşnică! Dar nu te speria, căci Dumnezeu nu vrea să vă distrugă pe toţi, ci numai pe cei care nu cred în El!

— Dar, totuşi, au murit acum zeci de mii de oameni; printre ei nu erau oare şi credincioşi?

— De ce îl judeci tu, om mic, pe Dumnezeu, şi nu te încrezi în înţelepciunea Lui?

— Ce mai pot spune decât: „Facă-se voia Lui”?

10 MAI 1991

Azi am dorit să comunic fără un motiv anume. Se prea poate să fi fost eu cea „chemată”. Eu nu am invocat pe nimeni, în mod special. Mi s-a spus, direct:

— Caută să fii calmă şi binevoitoare cu toată lumea.

— Cine eşti?

— Adam.

— Care Adam? Când ai trăit pe Pământ?

— Nu are importanţă.

— Te superi dacă îţi mai pun întrebări despre tine?

— Da. Nouă nu ne place să fii pisăloagă.

— Bine, atunci ce vrei să-mi comunici?

— Nu eşti un om incult, dar faci unele greşeli în gândire.

Am tăcut, puţin surprinsă de noutatea comunicării. Tot el a continuat:

— Nu vrei să-ţi îndrepţi greşelile?

— Bineînţeles! Care este cea mai mare greşeală!

— Credinţa că nu boala te leagă de lumea voastră. De fapt, cu cât eşti mai bolnav, cu atât te simţ mai legat de această lume materială.

Sunt puţin contrariată. De ce îmi spune aceste lucruri? Poate pentru că, deşi mă îngrijesc de bolile

altora, îmi neglijez propria sănătate... Asta cam aşa e, trebuie să recunosc. Dar spiritul lui Adam pare că vrea să continue, căci îmi spune:

— Eu fac bine la cel ce vrea ca Dumnezeu să-l ajute să-şi îndrepte greşelile.

— Care este, deci, a doua greşeală?

— A doua greşeală este că îţi dai prea mult interes ca să afli ce o să fie după ce o să vină sfârşitul lumii, şi chiar dacă ai afla, tot nu ai putea face nimic!

Aici se înşală: eu nu prea sunt tentată să cred într-un sfârşit (fizic) al lumii, care să vină prea curând, cum se spune. Mă interesează sfârşitul, dar nu în acest sens. Îi explic că:

— De fapt eu nu îmi dau atâta interes să aflu ce va fi după „sfârşitul lumii”-cum spui tu, cât vreau să aflu ce va fi cu noi (cu sufletul) după moarte.

— Moarte nu există, căci Dumnezeu înseamnă Viaţă şi El a creat tot Universul! Dar există pedeapsă Divină pentru păcatele oamenilor. Acum ai aflat adevărul despre moarte.

Răspunsul lui a fost neaşteptat chiar şi pentru mine, pe care, comunicând cu ei, cu „morţii”, nu ar fi trebuit să mă surprindă. Dar, de vreme ce ei există, îmi vorbesc, iar eu nu sunt nici prima şi nici ultima care am luat contact cu o lume din altă dimensiune, trebuie să admit că afirmaţia acestui spirit: „Moarte nu există!” este chiar „adevărul despre moarte”.

Unei discuţii atât de incomode i-a urmat un dialog de un farmec aparte. S-a prezentat spiritul lui Cătălin. Încântată de revenirea lui, i-am spus:

— Bună ziua Cătălin!

— Bună să-ţi fie inima, muritoareo! De ce vorbeşti cu Adam?

— Pentru că el îmi spune lucruri care mă interesează. E ceva rău în asta?

— Nu. Dar eu nu-ţi povesteam tot ce voiai?

— Ba da, dar nu ai mai venit demult. Mă bucur că

ai venit acum, îmi eşti simpatic!

— De ce ai spus că îţi sunt simpatic?

— Pentru cum mi-ai răspuns la salut. Ai vorbit serios?

— Am glumit.

— De asta te simpatizez. (Glumesc). Poate sunt eu mai sentimentală.

— Cu morţii?

— Dar ce, tu eşti mort?

— Nici viu nu sunt.

Ştiu că glumeşti, se amuză. Este exact stilul lui de a-mi vorbi, îmi spune lucruri serioase, dar nu uită niciodată să le dea o undă de ironie şi chiar umor. Este o plăcere să stai de vorbă cu acest „spiriduş”! Intru în joc cu el şi-i spun, sperând să-l „încui”:

— Bine, fie ca tine: eu sunt „muritoare” şi tu eşti „mort”. Care este mai câştigat dintre noi?

— Eu, că sunt nemuritor!

L-am întrebat apoi:

— Ai trecut pe aici ca să vezi ce mai fac?

— Nu. Eram aici de multe ori, dar tu nu ştiai. Am fost prezent şi la discuţia ta cu

Adam.

— Spune-mi, crezi că Adam mă învaţă lucruri bune?

— Dumnezeu l-a trimis ca să-ţi corecteze greşelile din cap.

— Din gândire, vrei să spui…

Se pare că, la gândul lui, Adam era prezent la această discuţie, căci a intervenit, supărat de mica mea îndoială asupra seriozităţii lui:

— Sunt Adam. Eu ţi-am spus că vreau să te ajut! De ce îi întrebi pe alţii de mine?

În fine, i-am explicat că am făcut asta pentru că nu mai vorbisem niciodată cu el (probabil), iar pe Cătălin deja îl cunoşteam, mai bine zis îi cunoşteam ideile; mi-e teamă să nu fiu păcălită de vreun spirit inferior, eu nu-i văd, ci îi pot recunoaşte doar după felul de a-mi vorbi şi,

eventual, după starea pe care mi-o provoacă prin prezenţa lor: indiferenţă, nelinişte inexplicabilă, sau pace sufletească, bucurie, potrivit gradului lor de evoluţie. Pot afirma cu tărie că fiecare spirit are propria lui personalitate. Spiritele unor oameni pe care i-am cunoscut, continuă să mi se adreseze la fel cum o făceau în viaţă. Trăsăturile de caracter li se păstrează. Spiritul bunicii mele, vorbindu-mi odată, a folosit un diminutiv cu care mă striga când eram copil, de care uitasem complet. Cât despre spiritele pe care nu le-am cunoscut cât au fost încarnate, prin comunicările pe care mi le fac în mod repetat, încep să le cunosc aşa cum cunosc un om prin discuţiile purtate cu el.

În finalul acestei comunicări, convingându-mă că aceste spirite îmi vor binele şi nu permit unor spirite inferioare să mă influenţeze, le-am spus, dintr-un elan de recunoştinţă:

— Vă iubesc!

— Pe oameni să-i iubeşti!

— Dar nu toţii oamenii sunt aşa buni ca voi…

— Fă-i buni!

14 MAI 1991

— Cătălin, cum putem comunica mai simplu decât cu cartea?

— Gândeşte-te la mine cu forţă şi rămâi cu gândurile îndreptate spre mine până când percepi gândul meu.

— Asta poate dura mult, sau puţin?

— Depinde de puterea ta de concentrare.

— Dar nu există riscul de a-mi confunda propriile-mi gânduri cu ale tale?

— Nu, dacă dinainte îţi impui să nu te gândeşti la nimic. Numai atunci subconştientul tău va deveni un bun receptor!

— Ce este subconştientul?

— Este spiritul tău, conştiinţa ta care este dată de la Dumnezeu, gândul tău de când ai început să gândeşti;

dar să ştii că spiritul tău a început să gândească cu mult înainte de această viaţă numai că nu ai voie să-ţi aminteşti.

— Vrei să spui că există reîncarnare?

— Da.

Sunt nevoită deseori să întrerup comunicările pentru a le nota, ceea ce, evident, nu este pe placul lui Cătălin. După ce mi-a spus toate astea, m-am gândit să notez imediat, pentru a nu uita vreun amănunt, în cazul în care discuţia ar fi căpătat amploare. Însă el m-a atenţionat pe loc:

— Dacă mai scrii când îţi vorbesc, nu-ţi mai explic nimic!

Am lăsat creionul:

— Acum îmi explici?

— Da. Bine că ai descoperit că ai conştiinţă.

Cred că râde de neştiinţa mea. Îl las să continue:

— Să faci mereu cum îţi dictează conştiinţa. Să nu te iei după nimeni! Învaţă să-ţi asculţi spiritul.

— Îmi spui lucruri pe care nu le-am mai auzit nicăieri! Deocamdată te ascult pe tine.

— Bine faci.

— Mi-ai spus mai înainte să mă concentrez la tine-dar nu-ţi ştiu decât numele şi ideile… Nu te văd. Aş vrea să te văd. Cum să mi te imaginez, aşa cum eşti?

— Sunt aici, un spirit nevăzut, care are de îndeplinit misiuni, şi răbdare multă.

Ce imagine vizuală aş putea avea despre tine? (Dacă este posibil).

— O dâră de lumină.

— Ce semnifică asta?

— Sunt eu!

— Trebuie că te bucură mai mult un corp de lumină decât unul carnal.

— Ai ghicit. De ce nu încerci metoda pe care te-am învăţat?

Am făcut exact cum m-a învăţat: am reuşit să-mi

elimin orice gânduri şi apoi l-am chemat mental. Deci iată acum o foarte scurtă comunicare mentală:

— Cătălin, eşti aici?

— Da. Vezi că poţi?

— Da! Nu-i aşa că eşti trist? (Simţeam o stare apăsătoare).

— Sunt obosit. Aş pleca acum.

— Nu pleca înainte de a-mi confirma cu cartea această comunicare.

Mi-a ascultat rugămintea, şi mi-a comunicat prin medota devenită deja clasică:

— Tot aşa ţi-am vorbit şi alteori, dar tu ori nu mă auzeai ori credeai că tu eşti cea care gândeşti în acel moment. Acum sunt foarte obosit.

Eu cred că este şi plictisit. dar nu-mi spune.

20 MAI 1991

Am chemat astăzi un spirit cu care nu am mai comunicat niciodată: este spiritul lui Dan, o rudă a mea îndepărtată. Nu l-am cunoscut. A murit de mai mulţi ani, la vârsta de 27 de ani, într-un accident de motocicletă. După câţiva ani de la acest accident, a murit şi fetiţa lui, în vârstă de 5 ani de leucemie. El mi-a comunicat, când l-am întrebat dacă are să-mi spună ceva:

— Dragostea este lupta cu moartea. Judecata dreaptă este calea spre adevăr, este lumina vieţii. Diana, să-ţi fie călăuză în viaţă aceste cuvinte!

M-a impresionat mult ce mi-a spus.

12 IUNIE 1991

Mi-am amintit de o fostă colegă de facultate, care a murit când era în anul II, într-un accident de maşină. Atunci a murit şi mama ei, şi au rămas în viaţă doar sora ei mai mică, bolnavă de cancer, şi tatăl ei, care şi-a pierdut minţile… A fost cel mai cumplit accident de care am auzit vreodată. Încep să cred în destinul omului, şi încă aici este vorba de destinul unei familii. Cu toate acestea, spiritul fostei mele colege nu este deloc trist! Am depănat cu ea multe amintiri. De la ea am aflat

răspunsul la o întrebare care demult mă frământă:

— Spune-mi, când noi vă împărţim mâncarea, voi chiar mâncaţi? Îmi este imposibil să-mi imaginez la ce şi cum vă foloseşte.

— Nu mâncăm! Noi poftim, şi când ne împărţiţi este ca şi cum ne-am potoli pofta.

20 IUNIE 1991

Zilele astea am pus la punct un nou sistem de comunicare, care are la bază principiul pendulului. Pendulul este foarte bine influenţat de prezenţa unor energii străine cum sunt spiritele, care îi perturbă starea de repaus după voia lor. (De altfel, pendulul se foloseşte şi în depistarea zonelor bolnave ale organismului uman, în care undele de energie (aura energetică) ce înconjoară corpul fizic în mod normal sunt periclitate din cauza bolii, prezentând anomalii).

Pe o planşetă am scris toate literele alfabetului, cifrele de la 0 la 9, câteva semne de punctuaţie: „.”, „,, „, „!”, „?”. La nivelul crucii pe care am desenat-o, mişcarea pendulului înainte-înapoi înseamnă „Da”, iar deplasarea stânga-dreapta „Nu”. Deasupra literei pe care vrea să mi-o comunice, spiritul îmi spune „Da” (prin mişcarea stabilită), în rest, „Nu”. Apoi reiau alfabetul. Pentru ca dialogurile să fie şi mai lesnicioase am întocmit şi o planşetă împărţită în casete în care am notat cuvinte uzuale în comunicări. Am scris deci cuvintele care am observat că sunt cel mai des folosite de spirite, în primul rând: „Dumnezeu”, „viaţă”, „Iisus”, „iubire”, „boală”, „moarte”, „lumânare” etc. Unele casete au fost completate chiar cu ajutorul spiritelor, eu nemaiştiind la un moment dat ce cuvinte să scriu. Astfel, spiritul Cătălin mi-a sugerat cuvintele „hotar” şi „aprinse”, iar spiritul Adam mi-a comunicat să scriu şi cuvântul „biserică”-la care nu mă gândisem-precizându-mi apoi că „Biserica te aşteaptă”. Într-adevăr, nu am mai intrat în biserică de vreo lună.

Acest sistem de comunicare este mult mai eficient,

aşa încât renunţ la serviciile cărţii. Am sărbătorit „evenimentul” împreună cu Cătălin, punând amândoi la cale teste şi jocuri amuzante. De pildă, el trebuia să încercuiască printr-o mişcare circulară a pendulului semnul care crede că îl caracterizează; dintre semnele pe care le are la dispoziţie mi-a încercuit semnul exclamării: „!”. Apoi îmi spune că pe mine mă caracterizează semnul”?”. Bineînţeles, eu mereu am câte ceva de întrebat.

De notat că spiritul poate mişca pendulul foarte tare, fără ca eu să-mi mişc mâna, evident, iar direcţiile pe care le impune sunt perfect diferenţiate, ceea ce mă ajută să înţeleg foarte bine mesajul. După micile jocuri, Cătălin mi-a comunicat, în numele spiritelor prezente, că noul sistem „este mai sigur, noi te-am inspirat cum să-l faci!”

24 IUNIE 1991

S-a întâmplat uneori ca în timpul unei comunicări, să intre în cameră, pe neaşteptate, cineva care nu are cunoştinţă de acest fenomen sau, dacă are, nu crede în el. Tocmai din dorinţa de a evita pe viitor astfel de incidente destul de neplăcute, am stabilit cu prietenii mei din Invizibil un semnal de avertizare: când cineva nedorit se apropie de locul comunicării, spiritul cu care comunic va trebui să imprime pendulului o mişcare puternică de rotaţie. Astfel voi fi anunţată din timp şi voi înceta comunicarea. Am făcut câteva astfel de încercări, pentru „antrenament”, în timpul unei comunicări banale: spiritele îşi dau tot concursul şi ideea mea nu e rea deloc!

30 IUNIE 1991

Azi, un spirit (nu l-am întrebat cine este) mi-a cerut nici mai mult nici mai puţin decât să-mi aşez degetul la rădăcina nasului, între sprâncene. M-a surprins din cale-afară gestul cerut, drept pentru care l-am întrebat imediat:

— Ce-i cu asta?

— Este al treilea ochi care poate să facă orice!

6 IULIE 1991

Fără îndoială, gândul este o forţă mult mai puternică decât mi-am închipuit până acum.

Am fost în seara asta la un spectacol urmat de un film artistic, care s-a încheiat la o oră foarte târzie. La ora 0.30 am ajuns acasă. Mama era singură acasă şi dormea adânc, iar eu uitasem să-mi iau cheile la plecare... Am sunat la uşă un sfert de oră fără să o pot trezi. Deja începusem să prevăd că-mi voi petrece noaptea la uşă când, în disperare de cauză, am chemat mental spiritul lui Cătălin, spunându-i: „Dacă eşti protectorul meu, trebuie să mă ajuţi să ies cumva din situaţia asta!”

Atunci, mi-a „venit” ideea de a încerca să-i transmit mamei un mesaj telepatic, poate-cine ştie? – reuşesc s-o trezesc. Altfel, ce-aş mai fi avut de făcut la o oră atât de târzie, când toată lumea doarme, decât să mă resemnez şi să aştept dimineaţa? Am încetat să mai sun şi m-am concentrat cu putere timp de câteva minute. Am chemat în gând imaginea chipului mamei şi mi-am concentrat toată voinţa, toată atenţia şi gândurile mele asupra „celui de-al treilea ochi” de pe chipul ei. I-am comandat, încercând să-i induc un sentiment de alarmă, de panică: „Trezeşte-te!” Mi-am dorit atât de mult să reuşesc s-o trezesc pentru a putea intra în casă, încât de-acum nu mai avea nicio importanţă ineditul fenomenului pe care speram să-l produc, ci numai faptul în sine, de a o trezi. Rezultatul mi-a întrecut aşteptările: după cele câteva minute de concentrare şi comenzi mentale, am auzit paşi prin casă, şi mama mi-a descuiat uşa, somnoroasă. Am întrebat-o de ce s-a trezit (ştiind că nu mai sunasem de câteva minute). Mi-a spus: „Nu ştiu. M-am trezit pur şi simplu”. „Când?” „Acum”. „Dacă ai şti cât am sunat!... „Dar ce, ai sunat?” M-a bucurat mult această reuşită şi abia după ce am făcut aceste verificări i-am povestit şi ei motivele pentru care „s-a trezit pur şi simplu”.

Deşi s-a trezit în urma mesajelor mele telepatice, mama nu şi-a amintit nimic din ce-i transmisesem, ea s-a trezit şi atâta tot, subconştientul ei şi-a însuşit ordinul şi l-a executat, iar ea o dată trezită, nu ştia nimic. Conştientul meu a operat asupra subconştientului ei.

Cătălin mi-a explicat apoi că într-adevăr eu am trezit-o transmiţându-i acea stare de nelinişte care a culminat cu comanda efectivă de a se trezi. Ceea ce chemasem eu în gând-imaginea ei-ar fi corpul ei eteric, o entitate care există cu adevărat şi care se simte „ca la ea acasă” în Astral.

Aşadar, lumea gândurilor este o lume aparte, reală, de forme, culori, sunete şi imagini. Poate că dacă am vedea (în mod obişnuit) toate acestea, am rămâne uimiţi în faţa unei evidenţe atât de concrete. Această lume este lumea nevăzută a spiritelor sau numai o părticică din ea. Mi s-a spus că ce este mai departe este un mister chiar şi pentru ele, pe care îl descoperă ca şi noi, căutând. La rândul lor, spiritele şi mai elevate, le ajută să pătrundă Marea Taină a Creatorului, aşa cum ele ne ajută pe noi acum. Stau şi mă gândesc că, dacă principiul care stă la baza vieţii şi evoluţiei nu ar fi fost Iubirea, aşa cum îmi spun spiritele şi cum scrie şi în Cărţile Sfinte, toate aceste lucruri nu ar mai fi posibile, şi deci evoluţia însăşi nu ar mai fi fost cu putinţă, NIMIC nu ar mai fi fost posibil atunci. căci ce le determină pe spiritele mari să le ajute pe cele mai mici, dacă nu forţa iubirii?[2]

— Cu alţi spiriduşi de pe lângă mine care au probleme şi ştiu că eu îi pot ajuta.

---

2 IULIE 1991

Azi cred că am fost cam insistentă în comunicarea pe care am avut-o cu Cătălin. L-am întrebat:

-Spune-mi, chemările mele te agasează sau te bucură.

-Nu chiar mă bucură, dar nu mă enervează.

-Şi cu cine discuţi mai mult, atunci când nu discuţi cu mine?

— Dar tu îi poţi ajuta?
— Da.
— Tu eşti spiriduş?
— Da.
— Păi nu eşti spirit?
— Nu. Sunt spiriduş. (Nu mai înţeleg nimic).
— Dar nu este acelaşi lucru?
— Nu. Spiri…

Brusc, pendulul a început să se rotească din ce în ce mai tare. Nu pricep: să fie semnalul? Dar sunt singură în toată casa. Pentru orice eventualitate întrerup comunicarea. Aud cheia în uşa apartamentului. Este tata, la o oră la care nu mă aşteptam să vină. El nu este la curent cu comunicările mele. Nu m-ar crede, dacă i-aş povesti. A avut ceva de căutat, nu găsea, l-am ajutat, a plecat. Revin la comunicare şi îi mulţumesc lui Cătălin că m-a avertizat. Continui cu întrebările:

— Te enervez dacă te întreb care este diferenţa dintre spirit şi spiriduş?

— Nu. Spiritul liber nu are voie să influenţeze prea mult oamenii, iar spiriduşul poate să eşafodeze moartea.

— Cum adică s-o „eşafodeze”?
— Hai, că acum chiar mă enervezi!

A plecat. Şi eu am rămas mai nedumerită decât eram la începutul comunicării. Îţi imaginez că, după câte ştie, Cătălin nu este un simplu spiriduş. Spiriduş ar putea fi unul mic sau prost. Sau rău. Sau şi una şi alta, căci el îi ajută pe „spiriduşi”. Trebuie că-l agasez pe Cătălin cu neştiinţa mea, am reuşit să-l enervez.

20 IULIE 1991

Comunicarea de astăzi este mai mult decât uimitoare! Iată care sunt cuvintele ce mi s-au comunicat (de către cine, se va vedea în finalul comunicării):

— Nu am lumină.
— Ar trebui să aprind o lumânare?
— Nu.
— Dar cum te pot ajuta?

— Mută-mă la fereastră.
— Ce să mut la fereastră?
— Pe mine.
— Dar cine eşti tu?
— Floarea.
— Care Floarea?
— Tu m-ai adus ieri aici.

Asta e prea de tot! Cine îşi bate joc de mine? Cum să comunic cu o… floare? E adevărat că ieri am cumpărat un ghiveci cu o floare, care nu ştiu cum se numeşte. Am aşezat-o pe un dulap. Şi totuşi cum să cred că îmi vorbeşte o floare? „O" iau cu binişorul: – Şi spui că eşti floarea cea nouă?

— Da.
— O să şi înfloreşti?
— Mută-mă la fereastră!
— Şi o să faci flori?
— Da.
— Ce culoare vor avea florile tale?
— Roz. (Asta rămâne de văzut).
— Nu pot să cred ce-mi spui. Hai, spune-mi, cine eşti?
— Nu am suficientă lumină.

Mut floarea la locul indicat. Acum are mai multă lumină, într-adevăr. Mă gândesc că o plantă, chiar dacă o avea şi ea un suflet al ei, acesta nu poate fi atât de evoluat încât să-mi poată vorbi. Pendulul începe să se mişte fără să mai întreb nimic. Disting cuvintele.

— Eu sunt duhul floral, care iau informaţia de la floare şi ţi-o transmit ţie prelucrată, încât să o înţelegi.

Ce ciudat: „Duhul floral!" încep să cred ce-mi spune. Dumnezeu le-a orânduit bine pe toate. Inevitabil, încep să curgă întrebările mele:

— Ai şi alte flori?
— Nu.
— Ai fost şi tu pe pământ?
— Da.

— Când, cine ai fost?
— Nu are importanţă.
— De ce ai vrut să vorbeşti cu mine?
— Pentru binele florii. Să o iubeşti şi tu ca şi mine! Dacă nu interveneam eu, murea. Nu voi spune nimănui despre această comunicare. Cine m-ar crede?
27 IULIE 1991
Am invocat spiritul unei femei care a murit acum câţiva ani la vârsta de 34 de ani. Eu nu am cunoscut-o. În urma unei discuţii purtate cu o cunoştinţă comună, m-am decis să încerc să iau legătura cu acest spirit. A venit la invocările mele.
— M. eşti aici?
— Da.
— Spune-mi ceva, te rog, ca să-mi dau seama că eşti tu şi nu altcineva.
— Nu mă mai verifica atât, că eu sunt, M! M-ai chemat, am venit.
De notat că în viaţa pământeană a fost un om energic şi o bună sportivă. M-a surprins pe moment replica pe care mi-a dat-o, dar mi s-a confirmat apoi că pe acelaşi „ton” mi-ar fi răspuns şi când era printre noi.
— Spune-mi, te rog, N. este cu tine? (băieţelul lui M., mort şi el).
— Nu.
— De ce?
— N. este la Domnul Iisus, pe când eu sunt în Cer.
— Dar Domnul Iisus nu este tot în Cer?
— În Cer sunt toţi cei ce mor, dar la Domnul Iisus sunt cei aleşi de Dumnezeu ca să trăiască veşnic.
— Tu nu eşti aleasă?
— Nu.
— Dar aştepţi ceva?
— Da.
— Ce aştepţi?
— Judecata lui Dumnezeu.
— Îţi este frică de judecata Lui?

— Nu, pentru că am respectat cuvântul lui Dumnezeu cât am fost pe Pământ. (Adevărat).

— Spune-mi, tu eşti moartă?

— Da, din punctul de vedere al oamenilor. Dar sunt vie din punctul de vedere al spiritelor.

— Când erai printre noi, dacă ţi-aş fi zis că vorbesc cu „morţii”, ce-ai fi spus?

— Că eşti nebună.

— Dar acum?

— Întrebare inutilă.

— Soţul tău ar crede vreodată că acum se mai poate vorbi cu tine?

— Nu ar crede decât dacă ar fi sigur că Dumnezeu există cu adevărat. O să rog şi alte spirite să îl determine să creadă în Dumnezeu. Soţul meu nu accepta niciodată această idee. (Verificat).

— Dumnezeu există cu adevărat?

— Pui întrebări la care le ştii deja răspunsul!

— Dumnezeu ne ascultă rugăciunile?

— Dumnezeu ascultă întotdeauna rugăciunile credincioşilor şi le şi împlineşte.

— Ai corp acum?

— Da.

— Ai putea să mi-l descrii?

— Am o sferă de lumină drept înveliş al conştiinţei mele pe care o am de la Dumnezeu.

— De această conştiinţă dispuneai şi în timpul vieţii pământene?

— Da, dar nu-mi dădeam seama de ea.

— La ce vârstă ai murit?

— 34.

— Acum ce vârstă ai?

— Acum sunt în afara timpului!

— Ai vrea să te mai chem altă dată?

— Da.

— Acum mai ai să-mi spui ceva?

— Să nu mă mai ţii aşa mult data viitoare.

— De ce-mi spui asta?
— Spre binele tău.
— Tu poţi sta oricât de mult?
— Eu da, tu nu.

3 AUGUST 1991

Invoc spiritul unui băiat care a murit la foarte puţin timp după ce l-am cunoscut. Avea numai 18 ani. Au trecut mulţi ani de atunci.

— Ştefan, eşti aici?
— Da.
— Mă cunoşti?
— Da.
— Îmi poţi spune, te rog, în ce împrejurări ne-ai părăsit?
— În accident de tren. Te rog să nu mă mai întrebi despre asta.
— Iartă-mă. Spune-mi, ai nevoie de ceva?
— Colivă şi lumânări.
— Părinţii tăi îţi dau colivă?
— Nu. Ei sunt cu mine.
— Ai nevoie de mâncare?
— Da.
— Ce anume?
— Porumb fiert îmi plăcea.
— Care consideri că este cel mai important sfat pe care mi l-ai putea da?
— Să iubeşti viaţa, care merită iubită, căci este de la El. Şi nu trebuie să te gândeşti la moarte!
— Unde eşti?
— La Iisus Cristos.
— Îţi este bine?
— Nu.
— Eşti trist?
— Da.
— De ce eşti trist?
— Pentru că viaţa mea a fost mult prea scurtă.
— Consideri că accidentul s-a produs din cauza ta?

— Nu. Omul acela a fost de vină.

— Vrei să te mai chem?

— Nu.

— Nu ai vrea să mai ţii astfel legătura cu lumea noastră?

— Ba da, dar asta mă întristează.

Apare alt spirit. Este Cătălin[3].

— De ce-l chinui pe Ştefan?

— Nu vreau să-l chinui, ci să-l ajut!

— De ce crezi tu că chemându-l îl ajuţi?

— Dar pe tine te chinui când te chem?

— Pe mine nu.

a fost un băiat obişnuit. Şi acum, după atâţia ani de când ne-a părăsit, tânjeşte după lumea noastră materială, pe care spiritele superioare lui o văd ca pe cea mai întunecată şi joasă treaptă a evoluţiei. În schimb, el o vede ca pe un bun pierdut... Este primul spirit atât de trist cu care am comunicat. Mi-a provocat şi mie o tristeţe profundă. Dacă el nu vrea, nu îl mai chem niciodată. De altfel este şi sfatul lui Cătălin.

10 AUGUST 1991

Floarea are doi bobocei frumoşi. Sunt roz!

14 AUGUST 1991

Azi cineva mi-a comunicat:

— Eşti o fată care stă şi meditează la o lume mai frumoasă, dar nu faci nimic să înfrumuseţezi lumea.

— Dar ce pot eu, una, să fac?

— Fii blândă cu toţi oamenii şi iubeşte-i pe toţi cei din jurul tău!

— Asta şi încerc să fac. Ai văzut ce putere are gândul meu? (îmi mai reuşiseră câteva experienţe de telepatie).

---

3 Concluzii: atât Cătălin cât şi Ştefan au murit la 18 ani, însă stările lor „de spirit“ sunt atât de diferite! În viaţa pământeană primul se pare că se situa din punct de vedere spiritual, deasupra nivelului celor de vârsta lui. Şi ca spirit liber Cătălin este evoluat. Ştefan

— Gândul tău este mult mai puternic, dar ar trebui să-l utilizezi pentru binele oamenilor bolnavi. Ai har!

Poţi să-mi explici mai bine acest lucru?

— Eşti aleasă de Dumnezeu. Şi morţii lasă-i, că ei se scoală.

— Când?

— Mâine.

Închei aici comunicarea. „Mâine”, la ei poate să însemne şi peste un veac. Prea mă depăşeşte problema asta, de aceea nici nu mai insist.

Am reuşit să mişc pendulul cu forţa gândului meu, în condiţiile în care spiritele au fost rugate să nu intervină şi s-au conformat. Dar anumite limite nu le pot depăşi. Dacă pendulul este suspendat de un obiect oarecare, nu se mişcă decât abia perceptibil. Gravitaţia nu o pot învinge, corpurile nu le pot mişca din loc prin forţa gândului concentrat, iar spiritele cu care comunic eu sunt prea imateriale şi înţelepte ca să facă asta. Doar un fir de aţă subţire l-am putut curba după voia gândului meu, şi numai acest lucru m-a obosit enorm! Dar măcar am văzut cu ochii mei, că nu este imposibil. Prin sugestia mentală am reuşit să-mi ridic mâinile în aer, să „încarc” mental pendulul cu o „greutate” de cinci kilograme care-mi trăgea rapid mâna în jos.

Am comentat cu un spirit toate aceste fenomene. Mi-a spus că pendulul se deplasează numai când se află în vecinătatea mâinii mele pentru că ei acţionează de fapt punând într-o anumită stare de vibraţii propriul meu câmp energetic, care deplasează efectiv pendulul cum vor ei. Nu pentru oricine este posibil acest lucru. Trebuie să am grijă ca atunci când pun întrebări, să nu mă gândesc la niciun posibil răspuns, pentru a nu genera chiar eu vreun răspuns. De acest lucru am ţinut seama şi până acum: m-am ferit totdeauna să presupun eu însămi vreau răspuns la chestiunile pe care le puneam, pentru a nu influenţa cu nimic comunicarea. Aşa se explică şi faptul că nu întotdeauna răspunsurile primite sunt aşa

cum le-aş fi gândit sau dorit eu. La întrebarea mea: „De ce gândul meu nu poate deplasa obiecte mici”? spiritul mi-a răspuns: „Pentru că gândul tău este blocat în mare măsură de ţesătura gândurilor înconjurătoare, ale altora. Eşti lipsită de antrenament în acest sens”.

25 AUGUST 1991

O fostă elevă a mea, acum studentă la Teologie, mi-a făcut o vizită pentru a-mi aduce câteva cărţi religioase. După trei ore de discuţii pe teme legate de religie şi credinţă, ea mi-a relatat un fapt real care s-a întâmplat unui coleg al ei. C., pe care îl cunosc şi eu, în timp ce învăţa pentru admiterea la acelaşi institut. Lui îi murise relativ de curând un văr care nu prea fusese un om la locul lui. În fiecare seară când învăţa, lui C., i se întâmpla un lucru foarte straniu: filele caietelor şi cărţilor începeau să se răsfoiască singure, o bucăţică de pâine s-a transformat într-o grămăjoară de firimituri (fără ca cineva s-o atingă), şi astfel de mici neplăceri nu-l mai lăsau de la o vreme să înveţe. Părinţii nu l-au crezut până nu au văzut cu ochii lor. Au înţeles mai târziu că era manifestarea spiritului vărului decedat, care probabil se plictisea… într-o noapte chiar le-a vorbit o voce care li se adresa cu… „unchiule” şi „mătuşă”. Aceeaşi voce îl îndemna pe C. „să nu mai înveţe”. Spiritul acesta buclucaş devenise „de-al casei”, dar fără voia stăpânilor, care îngroziţi, au tămâiat casa. Spiritul a încetat să îşi mai facă apariţia numai din momentul în care C. a reuşit la examenul de admitere.

Încheind această relatare, tânăra fată se pregătea să plece. Chiar în acele momente, o vitrină a început să se mişte brusc, cu zgomot, după care s-a făcut din nou linişte. Ne-am gândit la un cutremur, dar în momentele următoare vitrina, şi numai ea, continua să trepideze insistent. Fata s-a speriat, făcând o corelaţie între discuţia anterioară şi ceea ce se întâmpla atunci, imediat. Cu toate astea, nu i-am spus nimic despre comunicările mele. După ce a plecat, am luat pendulul şi

planşeta cu alfabetul şi am întrebat:

— Cine mişca servanta?

— Eu eram.

— Cine?

— Ioana. (Spiritul bunicii mele).

— Dumneata o mişcai aşa?

— Da, ca să te fac să vii să vorbim.

— Despre ce să vorbim?

— Dacă vorbiţi de spirite rele, ele vin de parcă le-aţi chema. Spune „Tatăl nostru” ca să plece.

— Vrei să spui că acum el este aici?

— Da.

Am rostit rugăciunea şi bunica mi-a spus că e bine aşa, spiritul a plecat. Apoi am rugat-o să mai mişte o dată vitrina. Mi-a zis:

— Fii înţeleaptă şi nu-mi cere aşa ceva.

— Depui un efort mare?

— Prea mare.

— Îmi mai spui ceva?

— Da. Fata care a fost la tine este o fată foarte bună şi ei poţi să-i spui că vorbeşti cu noi.

Am mai auzit de astfel de cazuri în care case întregi sunt devastate de fiinţe nevăzute. Fenomenul este numit „poltergeist”. Spiritele inferioare au o construcţie mai grosieră, mai materială şi, concentrându-şi forţele sunt capabile să deplaseze obiecte materiale sau să producă zgomote ce pot fi foarte bine percepute de oameni. Un spirit superior, aproape imaterial, ar putea produce astfel de fenomene folosindu-se de un spirit inferior sau captând materia necesară de la un medium. Dar, de regulă, spiritele evoluate nu se dedau la astfel de manifestări care pot fi dăunătoare oamenilor prin şocurile pe care le produc.

25 AUGUST 1991

— Vrea cineva să comunice cu mine astăzi?

— Ştefan.

Nu mă gândisem la el. Nu mă gândisem la nimeni.

— Ai primit ce ţi-am „dat”?
— Bogdaproste.
— Mai ai nevoie de ceva?
— Flori pe mormânt.
— Unde este mormântul tău?
— Pe dreapta.
— Mai eşti trist?
— Florile pune-le jos, că le iau eu.
— Eeei, le iei!…
— De ce nu crezi că putem să dematerializăm obiectele din lumea voastră?
— Florile nu le poţi lua de la mine din casă?
— Nu fac asta.
— Îmi mai spui ceva?
— Florile să fie culese de tine.

Ştefan a venit fără să-l chem eu; el singur a vrut să-mi vorbească!

Poate că n-ar trebui să mă surprindă ce mi-a spus cu privire la dematerializări. Am citit mai demult în cartea „Le livre du mysteré” semnată de Jacques Bergier, George H. Gallet împreună cu echipa de la „Giornale dei Misteri” lucruri care vin să confirme întrucâtva spusele lui Ştefan: „Cum e posibil ca grupe de persoane, de nave, de avioane, armate, popoare întregi, să dispară fără urmă? Ştiinţa nu poate explica aceste mistere. Oamenii sunt dezarmaţi în faţa lor. Se estimează că mai multe tone de „obiecte” se pierd zilnic în lume, fără să se ştie unde. Dispariţia corpurilor de mici dimensiuni să admitem că s-ar mai putea explica, dar ce-am putea gândi privitor la dispariţia fără urmă a unor avioane sau vapoare? Există totuşi unele „ascunzători” secrete, cum ar fi „Bermudele”.

30 AUGUST 1991

Azi mi-a vorbit un Spirit mare:

— De ce nu-i laşi pe cei morţi, că ei sunt în grija lui Dumnezeu. De ce nu citeşti Biblia? Tu, ca să propovăduieşti Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să cunoşti

mai bine Biblia.

— Am observat că deseori încerc să-i conving pe cei cu care stau de vorbă că Dumnezeu există şi că El este bun. Înainte nu eram aşa.

— Asta provine din faptul că Dumnezeu a vrut ca tu să vorbeşti oamenilor despre El.

— Mă părăseşti?

— Nu te părăsesc. Nu simţi iubirea lui Dumnezeu?

Simt o stare de fericire totală, greu de descris. Nu se poate compara cu niciuna din bunurile pe care ni le oferă lumea noastră. Adevărata fericire pe care o căutăm cu toţii (de multe ori acolo unde nu trebuie) nu ne-o poate aduce decât Spiritul. El continuă să-mi comunice:

— Găseşte tu sufletul pe care ţi l-a dăruit Dumnezeu şi vei vedea lucruri minunate în Imparţialui!

— Dar cum să-l găsesc?

— Fii binevoitoare cu toată lumea. Să nu te cerţi niciodată cu părinţii tăi.

— Nu pleca încă te rog. Mai am două întrebări: 1) Unde este sufletul meu? 2) Cine eşti tu?

— Sufletul tău este în tot corpul tău şi vei şti mai multe despre el căutându-l!

— La întrebarea a doua îmi răspunzi?

— Ţi-am răspuns deja.

SEPTEMBRIE 1991

Acelaşi Spirit mi-a vorbit şi astăzi:

— Dumnezeu este o fiinţă de lumină, este blând, bun. El nu poate să facă rău unui popor ca cel din România, care este evlavios şi puternic! Dumnezeu va face ca acolo unde va sta un român, acolo va sta Duhul Sfânt. Poporul român este sfânt.

— Va fi o a doua venire a lui Iisus?

— Nu mai este mult până la Judecata cea mare! Tu să fii bună cu toată lumea, şi să îi înveţi pe oameni să fie buni. Să nu judeci pe nimeni, că nimeni nu va scăpa judecăţii drepte a lui Dumnezeu. El va face ca acolo unde

vei sta tu, oamenii să te iubească.

— Dacă fac uneori greşeli mai mici, involuntare, îl supăr pe Dumnezeu?

— De ce mă întrebi asta, că doar eu nu sunt pus pe osândit, ci pe povăţuit. Fii binecuvântată.

SEPTEMBRIE 1991

Împreună cu prietena mea, M., am invocat spiritul unui vechi prieten al soţului ei, care a murit (student fiind) înecat în împrejurări misterioase. Era un foarte bun înotător şi la vremea respectivă s-a presupus că a fost omorât. Nu s-a descoperit nicio dovadă concretă, însă. El a venit imediat şi a început să ne vorbească.

Fie ca cel ce mi-a dat brânci în apă să nu aibă parte de linişte cât o să trăiască!

— Cum îl cheamă?

— Petre.

— Dar cu cine erai, deci, în barcă?

— Eram cu Petre, cel mai prefăcut dintre prietenii mei.

— Cum îl mai chema?

— Tudose.

— Unde eşti tu?

— La Iisus.

— Cum este corpul tău?

— Corp luminos, sferic, şi care poate să treacă prin orice.

— Cum o cheamă pe soţia ta?

— Dar M., ştie cum o cheamă! De ce nu o întrebi pe ea?

— Ea ştie, dar eu nu ştiu. Am vrea să facem o verificare. Te supără asta?

— Nu. O cheamă Claudina. Când a murit, ea era gravidă.

O privesc pe prietena mea, curioasă. Ea mă asigură că acesta era numele soţiei victimei, şi într-adevăr, ea era însărcinată atunci, însă nu ştie nimic despre acel „Petre”.

— De ce te-a aruncat în apă Petre?

— Pentru că era nebun după soţia mea.

— Ai să-i transmiţi ceva soţului lui M?

— Să nu-mi uite prietenia şi să facă realizări mari, că viaţa îi este dăruită de Dumnezeu ca să lase ceva în urma lui!

SEPTEMBRIE 1991

M-am decis să invoc spiritul unui băiat care a murit în vara aceasta. Se afla într-o tabără de elevi, la munte. Într-o zi, împreună cu un grup restrâns a urcat pe munte. La coborâre el s-a desprins de grup, considerând că a descoperit o cale mai bună, pe care se poate coborî mai repede. A căzut într-o prăpastie adâncă de 10 metri. Înainte de cădere s-a agăţat de un arbore aflat pe margine. Dar acesta a cedat şi băiatul a căzut, zdrobindu-se de singura piatră aflată pe fundul prăpastiei. A murit imediat. Era în clasa a X-a, un elev strălucit, singur la părinţi... Se comenta atunci că ar fi avut totuşi mari şanse de supravieţuire dacă: ar fi mers împreună cu restul grupului, dacă acel copac l-ar fi ţinut, dacă nu ar fi nimerit cu capul în acea piatră, sau dacă ea nu ar fi existat acolo. Prăpastia nu era foarte adâncă. Sunt oameni care au căzut de la înălţimi mai mari şi s-au ales doar cu fracturi. Mă întreb: el singur a găsit această cale? Sau Soarta?

Fiind foarte comentat acest caz la vremea respectivă, l-am reţinut şi astăzi am primit acordul să comunic cu spiritul acelui tânăr. Însuşi faptul că m-am gândit intens la el şi dorinţa de a comunica l-au determinat să-mi răspundă:

— Poţi să-mi vorbeşti?

— Da.

— Care este numele tău?

— Radu. (Adevărat).

— Eşti mort?

— Nu sunt mort, ci doar plecat dintre voi.

— Unde?

— La Iisus.
— Ai nevoie de ceva?
— Nu. Aici suntem foarte liniştiţi.
— Ai un alt corp acum?
— Conştiinţa pe care o avem de la Dumnezeu joacă un rol primordial în viaţă.
— În viaţa noastră de pe Pământ?
— Da, dar şi în viaţa ce-i urmează celei de pe pământ.
— Dar, acum poţi spune că ai un corp?
— Da. Am un corp care este liber şi uşor. El are o formă sferică şi… nu-mi place să vorbesc despre mine. Niciodată nu mi-a plăcut asta.
— Îmi mai spui ceva de Acolo?
— Da. Că în Cer stau îngerii lui Dumnezeu.
Apoi formulez doar în gând întrebarea: „Simţi că te-ai eliberat prin moarte?”, dar mă răzgândesc, nu mai vreau să-i pun această întrebare. Şi totuşi el îmi răspunde imediat: – Acum sunt liber.
— Dacă nu te duceai pe munte, mureai?
— Nu.
— Cine crezi că este de vină?
— Spiritele rele m-au împins în prăpastie. Unde eram eu erau şi ele. Dar eu nu ştiam asta.
— Ai fost credincios?
— Nu. Dacă eram, nu îi mai chinuiam atât pe părinţii mei. Spiritele bune m-ar fi putut salva dacă aş fi crezut în puterea lui Dumnezeu.
— Îmi poţi spune care este mecanismul producerii visului?
— Ce să-ţi spun?!
— Am citit undeva o comunicare a unui spirit care spunea că atunci când dormim, duhul nostru se detaşează, face plimbări, şi apoi revine în trup. Crezi că aşa se întâmplă?
— Dar unde ai citit asta?
Îi arăt revista editată de Societatea B.P. Haşdeu în

1939, şi îi precizez:
— Aici este semnat „Spiritul Margareta”.
— Cheamă mai bine spiritul care a spus asta.
Îl chem. Mi se răspunde:
— Margareta este aici.
— Spune-mi, te rog, tu ai vorbit despre vis?
— Da.
— Deci este adevărat ce scrie în articol?
— Da, dar duhul poate părăsi trupul şi când eşti treaz. Asta când eşti speriat sau foarte liniştit.
— Spune-mi, ai fost printre noi?
— Da.
— Când ai trăit pe pământ?
— Ce importanţă are?
— Pentru voi poate nu are nicio importanţă, pentru noi, da. Îmi răspunzi, numai dacă vrei, cu câteva cuvinte despre tine?
— Am fost printre voi în anii o mie opt sute nouăzeci. Făceam focul în şemineu, iar vara mă mai duceam cu familia la mare.
Îmi dau seama că mai mult de atât nu-mi va spune. Aici se încheie comunicarea.
29 SEPTEMBRIE 1991
După câteva comunicări banale am senzaţia că este Cătălin cel care-mi vorbeşte, şi vreau să mă conving:
— Cu cine vorbesc?
— Mereu eşti curioasă cu cine vorbeşti când de fapt tu ştii!
— Dar nu ştiu sigur.
— Ba ştii.
— De unde ştiu? De la voi?
— Nu.
— Dar de la cine?
— Conştiinţa ta află singură.
— Dar de la cine? Tot trebuie să fie de la cineva…
— Conştiinţa ta află!
Deodată parcă s-a ridicat un văl care mă împiedica

să înţeleg.

În definitiv, nu numai ei sunt posesorii câte unui spirit, ci am şi eu propriul meu spirit, conştiinţa veşnică, după cum mi se spune. Cât suntem în această viaţă, de cele mai multe ori nu suntem siguri că această conştiinţă este o entitate perfect individualizată; o confundăm adesea cu corpul fizic, cu o activitate produsă în mod absolut de creier. O dată conştient de această individualitate-conştiinţa-care nu face decât să anime creierul şi implicit întregul organism, spiritul uman este stimulat şi devine capabil să pătrundă lucruri cu totul noi, care altfel ar rămâne multă vreme ascunse în întuneric... întreb spiritul dacă greşesc gândind astfel. El îmi răspunde:

— Fii sigură că nu greşeşti, pentru că eu ţi-am transmis. Bine că ai înţeles. Acum îmi spui cine sunt?

— Ştiu că eşti Cătălin.

— Da, eu sunt, Cătălin, învaţă să-ţi citeşti mai bine propriile gânduri. Conştiinţa ta te ajută mai mult decât crezi. Îţi poţi lua tu singură informaţiile de care ai nevoie, fără să ne mai întrebi pe noi.

— Îmi vorbeşti de parcă ar urma să nu mai comunicăm niciodată.

— Nu este aşa, vreau doar să te ajut.

1 OCTOMBRIE 1991

Nu am mai comunicat demult cu spiritul A., (29 ianuarie). Şi pentru că astăzi am primit de la o rudă a ei două fotografii reprezentând-o pe A., m-am hotărât să îi invoc spiritul pentru a-i observa reacţiile în prezenţa fotografiilor ei. Mi-a comunicat:

— Sunt eu în aceste fotografii. Mă fotografiaseră părinţii mei ca să aibă amintire de la mine.

— Pe spatele uneia dintre ele este scrisul tău.

— Te întristează?

— Da.

— Iartă-mă. Vrei să mai vorbim?

— Da. Vreau să ştii că mama mea este rea şi mi-a

luat lănţişorul de la gât când eu mă simţeam gata să mor.

(Trebuie să menţionez că ulterior ruda ei mi-a spus că într-adevăr A. purta la gât un lănţişor de aur primit de la bunica ei la care a ţinut foarte mult. Nu s-a despărţit niciodată de acel lănţişor, dar, cu puţin înainte de a muri, mama ei i l-a luat de la gât şi l-a dat fratelui ei. Am fost foarte puternic impresionată când am aflat aceste lucruri, atât de la A., cât mai ales de la ruda ei care mi le-a confirmat).

— Ai simţit că o să mori?

— Da.

— Cum?

— Bine, că hoinăream printr-o lume în care unde priveai vedeai numai suflete de oameni morţi.

— Îţi spuneau ceva?

— Da. Că Dumnezeu o să mă ia la El. Mie îmi era frică. Erau foarte multe spirite.

— Ce gândeai?

— Că o să mor şi că nu o să mai fiu cu ai mei…

Îmi dau seama că nu ar fi trebuit să pun astfel de întrebări care aduc tristeţe. După o scurtă perioadă de tăcere, ea îmi spune:

— Hai să povestim!

— Cine să povestească, tu?

— Nu eu, ci tu!

— Te plictiseşti?

— Da.

— Pot să-ţi povestesc în gând, oricând. Mă gândesc la tine, tu vii şi eu îţi povestesc.

— Povesteşte-mi acum.

— Despre ce ai vrea să-ţi povestesc?

— Despre o fată care moare, în niciun caz!

Am rememorat o întâmplare, o farsă nostimă pe care o trăisem în anii studenţiei. Apoi i-am spus:

— Este o poveste adevărată. Ţi-a plăcut?

— Foarte mult. Acum fii atentă la povestea mea: Eram la mama-mare şi acolo era un băiat foarte simpatic.

Îl chema Mihai Rusu. Şi orice făcea el, eu nu băgam în seamă. Dar odată, la plecare, mi-a dat un bileţel în care-mi scria că îi este greu să-mi vorbească, dar îi este mai uşor să-mi scrie. Şi mi-a scris că mă iubeşte şi că vrea să fim prieteni. El nu-şi dăduse seama că eu eram mo. că eu. eram topită după el. Şi când am primit bileţelul am glumit zicându-i că ştiam că mă iubeşte, iar el s-a înroşit şi s-a supărat că am râs de el.

— Câţi ani aveai atunci?

— 13 jumate.

— Şi aţi fost prieteni?

— Da.

— Este frumoasă povestea ta!

— Este adevărat tot ce ţi-am povestit!

— Te cred.

Ar putea fi numai visul unei fetiţe, de treisprezece ani şi jumătate, rămas neîmplinit, sau ar putea fi chiar o poveste adevărată.

M-am interesat la persoana care mi-a dat fotografiile de acel băiat, Mihai, dar nu-l cunoştea. Nu pot trage de aici neapărat concluzia că el nu există. În schimb, în privinţa fotografiilor, mi-a spus că una dintre ele este făcută cu puţin înainte de deces, de către părinţi (aşa cum îmi comunicase A.). Din fotografie îmi zâmbeşte trist o fată cu un lănţişor la gât…

OCTOMBRIE 1991

În seara asta mi-a vorbit un spirit necunoscut:

— Dacă mi-ai da de mâncare, Dumnezeu te-ar binecuvânta.

— Dar cu cine vorbesc?

— Cu Sorin.

Nu am idee cine poate fi, îl întreb dacă poate să-mi spună ceva despre el, şi-mi răspunde:

— La moartea mea a fost o mulţime de oameni.

— De cât timp ai plecat dintre noi?

— De trei săptămâni. împlinisem 24 de ani.

— Cu ce te ocupai?

— Eu ca să câştig bani eram om bun la toate la un patron.

— Mai ai ceva să-mi spui?

— Că dacă mi-ai da de mâncare, Dumnezeu te-ar binecuvânta.

OCTOMBRIE 1991

Mi-am cumpărat un costum frumos şi m-am gândit să-l „dau” unui spirit, fiind nou, cumpărat de mine. M-am gândit la spiritul Mioarei, cu care nu am mai comunicat din ianuarie, şi deja i-am simţit prezenţa:

— Costumul este foarte frumos şi l-am şi primit când te-ai gândit la mine.

— Mioara, dar tu îl porţi?

— Nu aş putea spune chiar asta.

— Atunci cum să înţeleg că „l-ai primit”?

— Iau altă înfăţişare.

— Dar cum erai înainte?

— Cu haina albă de la Dumnezeu.

— Unde eşti?

— La Iisus.

— De când?

— După 40 de zile după ce am murit. Bogdaproste pentru costum.

— Dar cum să iei altă înfăţiare, când voi mi-aţi spus că suntem sfere luminoase?

— Suntem sfere, dar, dacă dorim, putem lua forma pe care am avut-o ca oameni.

— Şi cel mai des, tu ce formă ai?

— De om, cum mă ştiai şi tu.

— Deci semeni cu Mioara, cea pe care am cunoscut-o eu?

— Foarte bine. Mă faci să râd.

— Voi aveţi străzi, clădiri ca la noi în oraşe?

— Avem pajişti înflorite şi nu mai avem nevoie de săptămâni, zile, ore, ca să măsurăm timpul.

— În afară de pajişti mai aveţi ceva?

— Da. Mai avem pomi cu fructe gustoase…

— Seamănă cu cele de la noi?

— Nu. Se mănâncă numai cu gândul. E greu să înţelegi.

— Înseamnă că nici pomii nu sunt ca cei de pe pământ?

— Nu.

Gândesc: „Probabil sunt nişte pomi imaginari”. Are dreptate Mioara când îmi spune că este greu să înţeleg. De fapt nu înţeleg mai nimic. A şi citit gândul meu, căci a continuat:

— Pomii de la noi sunt reali, iar pomii voştri sunt fictivi!

— Susţii că lumea adevărată ar fi lumea voastră?!

— Da. Lumea voastră este creată de gândul lui Dumnezeu. La început a fost gândul Lui. Pe voi v-a creat gândul lui Dumnezeu.

— Şi pe voi? Lumea voastră?

— Tot gândul lui Dumnezeu a creat şi lumea noastră, dar nouă ne-a dat mai multă libertate decât vouă.

— Dar pentru ce?

— Este aşa pentru a fi posibilă evoluţia. Astfel, stări de evoluţie inferioară, preced stări superioare. Nimic nu este fără sens.

— Care este scopul vieţii pe pământ?

— De a învăţa primele litere ale alfabetului Universului. De pildă, eu, înainte de a pleca din lumea voastră, am ajuns la litera „I”, iar după ce am venit aici, până acum, am ajuns mult mai departe. Îţi spun astfel pentru a te ajuta în aprecierile cu privire la nivelul spiritual care se poate ajunge pe pământ şi aici.

— Ce este dincolo de „literele” care ţi-au rămas?

— Este apropierea de Dumnezeu, care poate să dureze mii de ani tereştri, dar pe noi nu ne afectează această durată, fiindcă pentru noi nu mai există timp, cum ţi-am spus.

— Mi-ai spus mai înainte că lumea voastră ar fi

lumea reală. Dar nu există riscul ca fiecare să considere că singura lume reală, adevărată, este cea în care trăieşte el?

— Nu există acest risc-dacă te referi la lumea noastră pentru că întotdeauna un spirit superior este mult mai lucid decât unul inferior, fie încarnat, fier liber.

— Cum îl percepi pe Dumnezeu?

— Ca pe un infinit de sfere minuscule care radiază lumină, blândeţe şi o stare de fericire. O dată atinsă această stare, după ce ai parcurs şirul de vieţi pământene şi astrale care te-au ajutat să te apropii de ea, te contopeşti cu Dumnezeu, devii părticică din Infinit, corpul tău spiritual îşi leapădă, în sfârşit, ultima haină, şi redevine ce a fost din veşnicie: UNU, cu deosebire că acum e conştient de sine, se cunoaşte pe sine. Acum el nu poartă niciun nume, este ceea ce numim „Dumnezeu” ca să-l putem „delimita” potrivit capacităţii noastre de pricepere ca oameni, ca spirite. (Multe spirite ale unor oameni simpli, dar care au crezut în existenţa lui Dumnezeu, sunt năucite după moarte, că nu îl găsesc pe Dumnezeu, aşa cum se aşteptau n.a.).

Se poate înţelege acum că cel ce ai devenit, UNU, poate fi în toate, pretutindeni. Iată că ai aflat nu numai rostul vieţii pe Pământ, ci rostul vieţii în sine: Dumnezeu se cunoaşte pe Sine prin noi, „copiii” Lui.

— Dar asta înseamnă că totul a pornit de la UNU?

— Dumnezeu a fost UNUL din Veşnicie, dar nu se cunoştea pe Sine, fiind însă conştient de existenţa Lui: gândea. Din acel UNU El a făcut mai întâi TREI, care erau: Conştiinţa, Voinţa şi Mâna, sau Puterea de a face, de a crea, respectiv: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Treimea Sfântă a făcut alţi UNU după chipul şi asemănarea primului UNU-Tatăl, deci conştienţi că există şi atât, fără să se cunoască pe sine. Prin Voinţă, Mâna a făcut ca, conştienţa să devină Conştiinţă. Pentru că timp de fapt nu există, Opera lui Dumnezeu nu are nici început şi nici sfârşit, este veşnică.

— Dar ai spus că mai întâi a fost doar UNU!...

— Da, dar există cicluri de evoluţie.

— Şi involuţie?

— Involuţia este un nonsens! De pildă, un spirit care a fost uman nu se va reîntrupa într-un animal, ci numai în alt om, care va putea cunoaşte mai mult decât în viaţa precedentă. Chiar pentru ispăşirea unor păcate nu trebuie să vii numaidecât într-un animal, ci poţi reveni pe pământ ca om, în condiţii umile, să cunoşti mizeria şi suferinţa.

Deci există ciclicitate, cicluri ale evoluţiei. La sfârşitul unui astfel de ciclu Dumnezeu redevine UNU, iar Spiritul Lui gândeşte la toată Creaţia Sa şi se bucură pentru că prin Creaţia Lui s-a cunoscut pe Sine. Fiindcă timpul nu se scurge, propria Lui Creaţie se memorează în Spiritul Divin şi astfel se reia totul de la Unu la Trinitate, de la Trinitate la Infinit, de la Infinit, iar la Unu, şi aşa mai departe.

— Dar eu nu înţeleg un lucru: dacă Dumnezeu a reuşit să se cunoască, de ce mai reia tot procesul de creaţie şi cunoaştere? (Cred că am spus o prostie, un singur lucru l-am înţeles bine: nu se poate exprima în cuvinte actul Creaţiei).

— S-a cunoscut pe Sine, dar nu uita că nefiind Timp, nu există nici trecut, nici viitor pentru Dumnezeu, iar eu am folosit termenii de „ciclu”, „reluare”, numai pentru a-ţi da posibilitatea de a înţelege unele lucruri care pot fi foarte greu înţelese atunci când simţi curgerea timpului şi când îţi sunt atât de pregnante noţiunile de trecut şi viitor. Dacă ai fi fost şi tu în afara timpului ţi-aş fi spus aşa: numai într-un continuu prezent Dumnezeu îşi face Opera Lui de Creaţie. ACUM El este Unul. ACUM este Infinit. Spune-mi sincer, aşa înţelegi mai bine?

— Dacă te-aş putea minţi? E greu să pricep.

— Vezi? De-acum trebuie să mă opresc pentru că deja am ajuns la chestiuni pe care mi-ar fi foarte greu să

ţi le explic încât să le înţelegi. Dar îţi mai spun ceva: s-au adunat zeci de spirite dornice de cunoaştere, cărora stadiul în care se află nu le permite să afle prin ele însele aceste lucruri.

— Dar tot ce mi-ai spus nu este totuşi o taină?

— Ba da, dar nu şi pentru cei care pun Adevărul mai presus de orice!

— Spune-mi, te rog, cum se face trecerea de la o stare inferioară la una superioară pe treptele evoluţiei spirituale?

— Această trecere se face chiar în momentul în care devii conştient de însuşi faptul că eşti mai superior decât erai în starea în care te aflai înainte.

— Dar nu te poţi înşela? Adică să te crezi mai avansat decât eşti în realitate?

— Aici nu mai este loc pentru înşelătorie sau minciună! Aici nu mai ai simţuri care te pot păcăli, ci numai o conştiinţă în care te vezi ca într-o oglindă. Aici nu te poţi vedea decât exact aşa cum eşti.

— Mai am două nelămuriri: Acolo sunteţi bărbaţi şi femei, ca aici? Este mai puternică legătura de rudenie decât cea spirituală?

— Legăturile de rudenie există numai pe pământ. Apoi rămân numai legăturile spirituale, care sunt mai puternice. Aici suntem toţi copiii lui Dumnezeu, nu ne mai diferenţiem pe sexe, şi nici pe grade de rudenie. Dar unii se mai întâlnesc cu foste rude de-ale lor şi stau de vorbă despre cei rămaşi pe pământ. Pe cei care le-au fost dragi se străduiesc să-i ajute. Acum plec la mine acasă.

— Îmi vei mai spune şi altă dată câte ceva?

— Sigur că da.

— De ce îmi povesteşti toate acestea?

— Întotdeauna vei recunoaşte un spirit uman evoluat după trei aspecte: dăruirea de sine, iubirea dezinteresată faţă de alţii şi interesul pe care-l manifestă pentru „lumea cealaltă”-cum spuneţi voi. Eu, vorbindu-ţi despre minunile lui Dumnezeu obţin un dublu rezultat: te

ajut să te luminezi dar şi eu mă înalţ, pentru că orice gând bun pe care îl emiţi sau orice faptă bună pe care o faci, se răsfrâng în bine asupra ta.

OCTOMBRIE 1991

De vorbă cu spiritul bunicii:

— Bunico, de ce nu-mi mai vorbeşti?

— Dacă tu nu mă mai chemi…

Îmi dau seama de mica gafă pe care am făcut-o-nu am mai chemat demult spiritul ei ca să-mi poată vorbi-şi schimb repede subiectul. Ea ştie că-mi pare rău.

— Spune-mi, ce-ţi place mai mult acolo unde te afli?

— Liniştea. Uneori cântă îngerii lui Dumnezeu. Este o muzică cu totul diferită de cea de la voi!

— Aveţi „clădiri”?

— Aici sunt foarte multe biserici, catedrale, şi printre ele este numai verdeaţă şi flori.

— Dar ape aveţi?

— Avem râuri în care curge nectar şi ambrozie.

— Dar ce sunt acestea?

— Este hrana noastră.

OCTOMBRIE 1991

Am îndeplinit rugămintea lui Sorin cu care am comunicat acum o săptămână şi astăzi am stat de vorbă cu el; chiar dacă nu-l cunosc, aş vrea să văd ce mi-ar mai putea spune:

— Pot să îţi spun că avem reminiscenţe din fostul corp, care ne folosesc ca să putem lua forma pe care o aveam pe pământ. Modelul uman ni l-a lăsat Dumnezeu ca să-l avem în amintirea vieţii de pe pământ. Iisus va veni la voi pe pământ ca să mântuiască omenirea. Germenii răutăţii şi ai urii vor fi stârpiţi. Lumea se va bucura de iubirea lui Dumnezeu.

— Când va veni Iisus?

— Când va vrea Dumnezeu.

— Dar lumea noastră va fi tot materială?

— Va fi la fel, materială, dar nu vor mai exista nici păcate, nici durere şi nimeni nu va mai urî pe nimeni căci

toţi oamenii vor avea credinţă în Dumnezeu. Eu am venit să-ţi arăt răul din lume, cum va fi după sfârşitul lumii voastre şi ce ai tu de făcut când Iisus va veni pe Pământ. Dumnezeu vrea să-i faci bine pe oamenii bolnavi. Acum faci bine dacă semeni iubire între oameni! Sfieşte-te de Dumnezeu în tot ce faci.

— Ce înţelegi prin „bine”?

— Îi faci bine pe oamenii bolnavi. Eşti miloasă. Peste mulţi români Dumnezeu şi-a lăsat Harul.

— Îmi poţi explica în ce fel „pot vindeca oamenii bolnavi”?

— Dumnezeu ţi-a dat energie mai multă decât la alţi oameni, ca să o poţi ceda celor bolnavi. Diana, eu sunt obosit.

— Vrei să pleci?

— Nu vreau să plec, dar nu mai pot să stau.

10 OCTOMBRIE 1991

Azi am primit o comunicare cu totul deosebită; a dorit să-mi vorbească un spirit cu care nu am mai comunicat până acum:

— Eu sunt sufletul poetului... Aş vrea să-ţi transmit o poezie. Aş fi foarte bucuros dacă o vei transcrie. Eu am încercat de multe ori să-i inspir pe anumiţi oameni, dar ei nu sunt conştienţi de acest lucru. Tu o vei transcrie conştientă că eu ţi-o dictez:

Moartea

1. Şi moartea mai are o moarte.
2. Un hohot sălbatic în noapte!
3. Şi moartea mai pleacă prin moarte.
4. Se duce departe, departe.
5. Eu merg legat la ochi în moarte
6. Şi moartea se-adânceşte-n moarte.
7. Şi moartea nu poate să scape
8. De-ale morţilor luminegre ape!
9. La unica, searbădă-mi moarte.
10. Stăteam în sicriuri rotate.
11. Şi moartea mai moare prin moarte.

12. Doar când hienele-s moarte!

Poeziei i-a urmat un scurt şi binevenit comentariu al spiritului poetului care mi-a dictat-o:

1. -Ştii cum şi noi mai avem încă o moarte? Când spiritul uită că a fost întrupat.
2. -Moartea mea s-a produs noaptea.
3. – 4.
4. – Moartea pleacă pentru cei chemaţi la Dumnezeu!
5. sunt obligat să mor.
6. -Gara morţii lasă să treacă trenurile morţii.
7. – 8.
8. – Moartea are doar o slabă licărire de lumină, dar în rest are „negre ape”.

— Dar de unde acea licărire de lumină?

— De la mila lui Dumnezeu.

9. – 10. – „Sicriuri rotate” simbolizează pe toţi cei care sunt răspunzători de moartea mea.

— De ce „rotate”?

— „Rotate” pentru că ucigaşii mei se roteau în jurul meu la înmormântarea mea! 11. – 12.

— Hienele mureau şi stârvurile pe care le mâncau nu mai aveau aceeaşi soartă.

— Explică-mi, te rog, acest lucru.

— Dacă hienele le mănâncă stârvul, sufletul animalelor de la care provine stârvul devin rele; dacă mor împăcate-reîntorcându-se liniştite în natură-devin suflete bune. De aceea, prin moartea hienelor moare şi moartea veşnică. Încearcă să priveşti simbolic?

— Este foarte sumbră această poezie... îţi mulţumesc pentru că mi-ai dictat-o şi pentru că m-ai ajutat s-o înţeleg, cât de cât. Mi-e teamă să o arăt cuiva.

— Nu te teme! Această poezie a fost făcută de mine după ce oasele mi-au putrezit.

— Te mai simţi cumva legat de ele?

— Nu. Erau ca o carcasă.

— Cum defineşti corpul fizic?

— Vehicul al spiritului.

— Exact asta este?

— Da.

— Deci este ca o maşină în care eu urc, merg cu ea cât este necesar, iar apoi ies din ea?

Este bună comparaţia ta.

— Îmi mai spui ceva astăzi?

— Tu de ce nu scrii direct ce-ţi dictez? Fără alfabet!

— Te referi la un fel de scriere intuitivă?

— Da.

— E prea greu aşa ceva. E drept că am început, de la o vreme, să intuiesc mai bine, dar... ar trebui să exersez, probabil, ca să reuşesc.

— Dacă vrei, te pot ajuta. Acum, însă, eşti obosită. Lasă pe altă dată.

OCTOMBRIE 1991

Zilele trecute am făcut zeci de încercări, la îndemnul Poetului, de a transcrie direct, fără pendul. Nu am reuşit concentrându-mă aşa cum m-a învăţat el. Mai repede reuşeam când nu îmi propuneam acest lucru. Se pare că mai degrabă este nevoie de relaxare totală, în loc de concentrare. Îmi era ciudă că, făcând aceste exerciţii de concentrare mentală, nu numai că nu am reuşit, dar ele au însemnat o muncă obositoare, şi pierderea unui timp preţios în care aş fi putut transcrie comunicările cu ajutorul clasicului pendul.

Când eram necăjită din pricina imposibilităţii unei comunicări directe, mai facile, mi s-a comunicat prin pendul:

— Pentru uşurarea transcrierilor din lumea noastră, roagă-te la Dumnezeu să-ţi lumineze mintea şi să te ajute să poţi transcrie direct după dictarea noastră. Atunci mintea ţi se va lumina şi vei putea citi mesajele noastre ca dintr-o carte!

Căpătând un nou firicel de speranţă şi curaj, m-am rugat din suflet să pot primi mesajele pe calea gândului.

OCTOMBRIE 1991

Astăzi, într-un moment de relaxare, fără să vreau, am luat un creion în mână şi m-am pomenit scriind: „Sunt eu, Sufletul Poetului, şi am intrat în gândul tău. Tu scrii acum ce „auzi” de la mine. Observ că ţi se mai strecoară în gând unele îndoieli, dar în curând nu le vei mai avea. Nu, nu te opri, scrie mai departe. Îţi voi dicta o poezie usturătoare la adresa unui poet care se află încă printre voi:

„Masca”: Sub o faţă de martir/Zace-un suflet cam senil/Şi un suflet stă să nască/O faţă cu altă mască. // Te-ai ascuns pe după mască, /Suflete uscat, de iască! / Şi tot searbăd eşti şi trist, /Tu, o mască de artist! / Reapari din nou pe scenă/ Şi ne minţi cu altă temă. Suflet hâd şi caraghios. / Ne-ai surâs şi ţi-ai şi scos// Masca ta de zi cu zi/ Ce pe faţă o tot ţii! / Te-am văzut atunci perfect: /Nulitate şi defect! // Şi-am văzut pe chipul tău/ Cum s-a mai căscat un hău/Şi-acest hău naşte şi-mparte/ Poezii cu rime sparte!”

După ce am terminat de scris, am recitit totul şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Totuşi, un lucru îmi este clar: nu eu am făcut această poezie! Aceste versuri au fost scrise repede, fără ca eu să gândesc, unul după altul. Nu pot fi decât gândurile altcuiva, care nu are cum să le aştearnă pe hârtie decât în acest mod. După această experienţă uimitoare, nu am dreptul să mă mai îndoiesc că mai există cel puţin-fiinţe care gândesc, şi pe care nu le vedem. Deşi totul pare incredibil, este concluzia cea mai simplă şi logică pe care o pot trage, în ciuda tuturor suspiciunilor mele de până acum.

24 OCTOMBRIE 1991

Astăzi a revenit spiritul Domnicăi. Am rugat-o să-mi spună câte ceva despre preocupările ei de Acolo şi mi-a spus: să-i ajutăm să iasă din situaţiile grele. Dar nu-i putem ajuta.

— Pe noi ne cheamă Iisus la El şi ne trimite la oameni să-i ajutăm să iasă din situaţiile grele. Dar nu-i

putem ajuta pe cei care nu cred în El.

— Nu puteţi, nu vreţi, sau nu aveţi voie?

— Nu putem! Domnul Iisus ne mai trimite câteodată la duhurile rele care bagă zâzanie între oameni, ca să le învăţăm să nu mai facă rău, iar dacă ele nu ne ascultă, atunci Domnul Iisus le şterge din Cartea Vieţii!

NOIEMBRIE 1991

Azi Mioara mi-a continuat relatările ei de Dincolo, aşa cum îmi promisese:

— Ştii, la noi este bucurie permanentă, şi nu mai există durere. Unde te uiţi, vezi pajişti cu flori minunat colorate. Facem cu gândul multe lucruri pe care le punem în slujba voastră. Ţinem permanent legătura cu oamenii.

— Ţineţi legătura şi cu alte fiinţe, care nu au fost pe pământ?

— Sunt fiinţe care îl preaslăvesc pe Dumnezeu şi noi nu putem lua legătura cu ele decât dacă vrea Dumnezeu. Toţi copiii care vin la noi devin sfinţi, iar cei săraci şi orfani devin îngeraşi ai lui Dumnezeu.

— Îţi mulţumesc mult pentru tot ce mi-ai spus.

— Să ştii că Dumnezeu a vrut să afli cum este în Împărăţia Lui ca să-ţi imprime dorinţa de a te comporta astfel încât să poţi veni în Împărăţia Lui când va sosi vremea.

Seara, de vorbă cu Cătălin. L-am rugat să-mi spună câte ceva din amintirile vieţii lui de pe Pământ. Mă aşteptam să-mi „vorbească” despre lucruri mai pământene, dar iată comunicarea lui:

— Eu credeam în capacitatea mea de a-mi exercita voinţa şi în forţa care mă ţinea dintotdeauna deasupra celorlalţi.

— Dar ce forţă era aceea?

— Eram ales de Dumnezeu. El voia ca eu să fac oamenii să deosebească ce-i bun de ce-i rău, ce-i curat de necurăţenie.

NOIEMBRIE 1991

Un spirit mi-a transmis următorul mesaj:

— Tu vei face pe multă lume să se închine lui Dumnezeu. O să fii solicitată de mulţi oameni necăjiţi care nu mai găsesc speranţă decât în Dumnezeu. Să ştii că legătura cu noi o vei realiza practic peste trei zile după ce vei şti cine va fi ghidul spiritual care te va aduce din când în când în lumea noastră. Un om pe care acum nu-l cunoşti te va ajuta să realizezi practic psihotronul. El va şti să-l realizeze numai după ce îl va contacta telepatic Robert, care-i va vorbi despre aparatul pe care l-a realizat el la vremea lui.

— Este misterioasă această comunicare, şi nu prea o înţeleg… Despre ce aparat este vorba? Cine este acest Robert? întreb:

— Cine eşti?

— Stivănson. (Transcriu exact literele care mi-au fost dictate).

— Ajută-mă să înţeleg: Robert cine este?

— Eu sunt Robert Stivănson.

— Probabil nu ai trăit în România.

— Am fost englez, dar asta nu are nicio importanţă acum. Mi se spune Tehnicianul.

— Ce te-a îndemnat să vii să-mi vorbeşti?

— Ştiam că te chinui să comunici cu spiritul poetului şi am venit să te ajut. Tu ţi-ai dorit uşurarea comunicărilor cu lumea noastră.

— Tu comunicai cu spiritele când erai pe Pământ?

— Da, şi de aceea te înţeleg foarte bine, iar Dumnezeu mi-a încredinţat misiunea de a te ajuta în strădania ta de a comunica cu noi.

— Ai pomenit ceva de un aparat.

— Da. Psihotronul este un aparat cu ajutorul căruia vibraţiile noastre sunt transformate în impulsuri electrice. Cu ajutorul acestui aparat se vizualizează comunicările celor care au plecat din lumea voastră.

— Crezi că vom reuşi să realizăm un astfel de

aparat?

— Da, dacă veţi face întocmai cum vă învăţ!

— Dar cine mi-a vorbit la începutul acestei comunicări despre tine?

— Era un spirit intermediar care ţi-a făcut legătura cu mine.

NOIEMBRIE 1991

Astăzi, când mă întorceam acasă după orele de serviciu mi s-a întâmplat un lucru ciudat: deşi nu aveam bani la mine, deşi nu-mi propusesem să intru în librăria de pe strada mea, pe drum am simţit îndemnuri: „Du-te la librărie! Trebuie să cumperi o anumită carte!”. Am intrat şi am cerut direct cartea „Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde”. Este o carte care în mod obişnuit nu m-ar fi atras, eu nu cumpăr astfel de cărţi. Vânzătoarea mi-a reţinut-o, m-am dus acasă după banii necesari, am revenit şi am cumpărat-o. Nu am citit numele autorului decât ajunsă din nou acasă, cu cărticica. Citindul, am rămas stupefiată: Robert Louis Stevenson! Nu am citit până acum nicio carte a acestui autor, şi, sinceră să fiu, nici nu am auzit vreodată de el. Am luat repede pendulul şi am întrebat:

— Cine m-a trimis la librărie?

— Tehnicianul.

— Tu ai vrut să cumpăr această carte?

— Da.

— Cine este Robert Louis Stevenson?

— Este omul în care am locuit eu.

— De ce ai vrut să cumpăr această carte?

— Toată cartea este scrisă conform realităţii. Vei afla din ea foarte multe lucruri care îţi sunt indispensabile pentru realizarea unei legături mai bune cu lumea noastră. Ţi-am spus să o cumperi pentru a te iniţia cât de cât în tainica lume a umbrelor, şi pentru a-ţi arăta că eu sunt într-adevăr cel care am realizat pentru prima dată legătura practică cu lumea umbrelor.

— Doctorul Jekyll şi domnul Hyde, vrei să spui că

sunt personaje reale?

— Au existat în realitate.

Comunicarea ne-a fost întreruptă de pisica mea care până acum dormise la trei metri de mine. Brusc a început să miorlăie, a sărit de la locul ei, a venit lângă mine foarte agitată, mirosind cartea lui Robert şi călcând în picioare tabla cu alfabetul. M-a surprins reacţia atât de violentă a micului animal, aparent fără nicio cauză. Robert mi-a explicat:

— Pisica ta face aşa pentru că ea simte prezenţa noastră. De multe ori chiar ne vede. Acum deschide cartea. Vezi la pagina 13. Aştept.

Deschid rapid cartea la pagina 13 şi citesc cu înfrigurare următoarele cuvinte: „Şi astfel, vălurile nesigure care îi acopereau vederea se ridicară brusc, lăsând să se contureze clar silueta unui duh necurat”.

Simt că-mi fuge pământul de sub picioare! Mi se întâmplă nişte lucruri incredibile: pe data de 13 fac cunoştinţă cu un spirit-autor al unei cărţi pe care o cumpăr fără să vreau s-o cumpăr, mă îndeamnă să o deschid la pagina 13 unde se vorbeşte despre apariţia unui duh necurat... După ce am citit fragmentul din carte, iau din nou pendulul şi aştept noi explicaţii.

— Fragmentul pe care l-ai citit vrea să-ţi dezvăluie faptul că spiritele rele te pot înşela! Spiritele rele nu sunt aici dar pot veni chiar dacă nu le pofteşti!

— Îmi dau seama dintr-odată că Robert este ghidul spiritual al cărui nume urma să-l aflu, şi deci, care mă va conduce. De fapt este foarte probabil ca el să-mi fi transmis acest gând. Îl întreb, în modul cel mai direct:

— Tu eşti?

— Da. Şi peste trei zile vei lua legătura direct cu noi. Nu întâmplător ai tăi au hotărât să plece sâmbătă (peste trei zile), când va trebui să fii singură, fără să te deranjeze nimeni.

Îmi amintesc că ei se hotărâseră să plece peste o săptămână din localitate, dar ulterior s-au răzgândit-nu-

mi explicam de ce-stabilind plecarea peste trei zile.

Robert continuă să-mi comunice:

— Sâmbătă, când vei fi singură, vei veni la noi. Pentru a te descotorosi de corpul fizic vei dormi profund timp de 13 minute, timp în care sufletul tău va face o săritură în timp şi va părăsi spaţiul şi timpul în care se află! Unora li se întâmplă acest lucru în stare de veghe, ceea ce vei reuşi şi tu, dar după ce vei fi venit de la noi înapoi pe Pământ. Somnul îţi va fi provocat de mine la ora 13. Tu fă tot posibilul ca la această oră să fii acasă, în pat, la tine în cameră. La vremea stabilită îţi vei simţi corpul uşor ca un fir de praf! Tu nu ştii ce bine va fi când vei ajunge la noi! Să nu te sperii, că Dumnezeu este cu tine! Eu voi fi ghidul tău spiritual în plimbarea pe care sufletul tău o va face.

Tocmai mă gândeam cu teamă că în urma experienţei pe care mi-o propunea Robert m-aş trezi în situaţia de a nu mai găsi calea de întoarcere, când el mi-a transmis:

— Fii sigură că drumul îl vei parcurge „dus-întors”! Să nu te agăţi de corpul fizic când vei simţi că te înalţi! Un sentiment de teamă va pune stăpânire pe tine, dar tu să-i întorci spatele!

— Teamă în vis?

— Nu va fi vis, ci Realitatea care de fapt este ADEVĂRUL pe care de atâta timp l-ai căutat! Să fii cât se poate de calmă şi relaxată! Citeşte cartea şi-ţi mai dau apoi unele lămuriri. Îţi spun să o citeşti pentru a afla mai multe lucruri despre noi. Tu ai un nimb strălucitor şi niciun duh rău nu va îndrăzni să-ţi facă vreun rău!

— A venit apoi Sufletul Poetului şi l-am întrebat ce poate să-mi spună despre toate acestea. Mi-a spus:

— O să mă atingi!

— Ce gândeai când îmi spuneai mereu să mă concentrez la tine, să percep gândul tău?

— Că trebuie să te determin să-ţi doreşti foarte mult ca să reuşeşti într-adevăr.

— Deci cu toate strădaniile mele, tu nu gândeai că voi putea reuşi atunci, pe loc?

— Nu.

— Ce simţi acum?

— Bucurie, lacrimi de bucurie pentru tine!...

NOIEMBRIE 1991

După o comunicare banală şi spontană cu Robert, care m-a făcut să râd (se pare că pe el nu), mi-a spus un lucru care m-a cam stingherit:

— Un spirit nu este văzut de oameni, dar poate avea o personalitate mai puternică decât voi sau decât vă închipuiţi voi! Un spirit inferior poate să-ţi rupă legătura pe care o ai cu lumea în care te-ai născut om.

După ce am citit cartea lui Robert, spiritul lui mi-a comunicat:

— Eu am fost Utterson. Vezi că Jekyll şi-a ucis în cele din urmă propriul trup ca să-şi ucidă răul din el, şi nu se gândise nicio clipă că nu poate să ducă la bun sfârşit ceea ce a început. Iniţial el a vrut ca ceea ce este rău în el să dispară, dar nu a reuşit decât să se subjuge Răului[4].

spus să citeşti această carte ca să vezi cât de rău poate fi răul din tine! Tu eşti un om bun, proporţia de rău din tine este diminuată, de aceea Dumnezeu îi iubeşte pe oamenii ca tine, şi vrea ca voi să-i ajutaţi pe ceilalţi să-L iubească şi să fie buni.

— De ce ţi se spune „Tehnicianul

---

4 Henry Jekyll-doctor în medicină, doctor în drept, efectuează o experienţă de dedublare a propriei pesoane, în urma căreia noul Jekyll devine o persoană ce posedă numai calităţile fostului Jekyll, iar domnul Hyde-dublura lui-devine purtătorul tuturor slăbiciunilor şi defectelor domnului Henry Jekyll. Notarul Utterson este cel care cercetează şi observă cu atenţie acest straniu experiment. (n.a.)

Scopul lui Jekyll a fost să ucidă tot răul din el neutralizându-l pe Hyde. Ţi-am

— Cei de aici îmi spun aşa, şi cei din lumea voastră cu care ţin legătura, pentru că am construit un aparat de comunicare între cele două lumi când am fost pe pământ, iar misiunea mea pe care am avut-o pe pământ de a menţine această legătură, o continui aici. Faceţi tot posibilul şi realizaţi aparatul! Vă va fi de mare folos când va fi sfârşitul lumii voastre şi începutul alteia noi!

— „Noua lume” va fi tot aici, pe Pământ?

— Da, dar vor fi numai oameni buni.

— Totul din cartea ta este inspirat din realitate? E cam greu de crezut…

— Totul a fost real şi nu simbolic!

— Se mai străduieşte cineva să construiască psihotronul?

— A şi fost realizat! Se fac mari cercetări în toată lumea şi mai ales în România, care este un popor sfânt!

— Aş putea lua legătura cu cei care fac astfel de cercetări?

— Da, dar este prea devreme. Aşteaptă. Vei primi un proiect.

Am îndoieli foarte mari. De la cine să primesc proiectul unui aparat imaginar (cel puţin deocamdată), când eu nu am vorbit cu absolut nimeni despre aşa ceva? Şi nici nu aş putea vorbi…

Robert revine cu noi lămuriri:

— Psihotronul este un aparat care transformă vibraţiile noastre în semnale electrice. Un model de psihotron ar fi un traducător. Un calculator sau o maşină de scris electrică va putea primi direct informaţiile de la noi. Aceasta se va putea face numai în prezenţa ta sau a altui om dotat cu un biocâmp puternic.

— Pisoiul mă deranja şi m-am gândit să-i sugerez să doarmă. L-am întrebat pe Robert dacă aş fi capabilă în cele din urmă să-l adorm. Mi-a răspuns:

— Da, prin hipnoză. Pur şi simplu îi comanzi să doarmă!

— Dar crezi că e cazul să-i sugerez prin cuvinte

unui animal să doarmă?

— Nu. Numai în cazul oamenilor comenzile le faci prin cuvinte dar chiar şi prin imagini. În cazul pisicii creezi mental imaginea ei dormind. Acea imagine reprezintă de fapt corpul eteric al pisicii şi el va constitui un model pentru corpul fizic. Corpul eteric determină manifestările corpului fizic.

NOIEMBRIE 1991

Noaptea trecută, pe neaşteptate, sufletul meu s-a detaşat de trup. Acest fapt s-a petrecut în timp ce dormeam, însă după o foarte scurtă nedumerire mi-am dat seama despre ce este vorba şi m-am speriat, căutând să revin cât mai repede în trup, cu toate pregătirile prealabile ale lui Robert. Mă tot întrebam pentru ce n-a aşteptat până la ziua şi ora stabilită? Nu-mi amintesc cum s-a produs decorporarea, dar ştiu că la un moment dat era ca şi cum m-aş fi trezit (chiar dacă aveam ochii închişi şi corpul meu fizic continua să doarmă) eram perfect conştientă că sunt un „noruleţ" alburiu care plutea deasupra capului meu-pe care-l vedeam pe pernă, cu ochii închişi. Îmi tot repetam în acele clipe: „Doamne, pentru asta m-a pregătit Robert... Dar el unde este, şi de ce s-a grăbit?" Am conchis că mie prea frică şi, nu ştiu cum, m-am reîntors în trup. Abia apoi a urmat somnul obişnuit... Oricum, nu-mi mai amintesc nimic altceva.

Iată acum o comunicare din timpul zilei, de la Robert, referitoare la întâmplarea de azi-noapte:

— Ţi-am arătat în noaptea trecută că nu ţi se întâmplă nimic rău dacă pleci puţin. Deci, astfel în timpul somnului, sufletul tău îşi va lua zborul. Te-am pregătit destul ca să te mai sperii.

— Mi-ai vorbit noaptea trecută? Că eu nu-mi amintesc să-mi fi vorbit.

— Nici n-am avut când. Dar poţi să fii sigură că data viitoare îţi voi vorbi.

— Te voi recunoaşte?

— Da. Azi-noapte sufletul tău a ieşit puţin din trup

pentru a se obişnui cu senzaţia de părăsire a trupului.

— Eram conştientă de asta şi totuşi îmi amintesc acum destul de confuz.

— Erai obosită. Dacă o să fii odihnită şi relaxată o să fii perfect conştientă!

— Spune-mi, te rog, pe la ce oră s-a petrecut azi-noapte detaşarea şi cât m-am distanţat?

— La ora trei. E adevărat că nu ştiai cum să revii mai repede în corp: sufletul tăuţia părăsit trupul în întregime doar până te-ai dezmeticit şi te-ai speriat. Atunci eu te-am ajutat să revii în corpul tău, şi te-am lăsat să-ţi continui somnul normal.

— Pentru sâmbătă la ora 13 rămâne valabilă detaşarea?

— Da. Detaşarea de azi-noapte a fost o etapă pregătitoare, dar practică. Îţi mai dau un sfat: în general este bine să mănânci numai după ce revii pe Pământ.

— Aş dori să-mi spui câte ceva despre modul în care trebuie să revin în corp, pentru că azi-noapte cam intrasem în panică, de frică să nu rămân „pe-afară”.

— Te vei reîntoarce în trup uşor, ca şi cum ai îmbrăca o haină firavă şi ţi-ar fi teamă să nu se descoasă.

— Robert, am să-ţi pun o întrebare mai… personală: tu eşti un spirit sobru?

— Dimpotrivă! Uneori chiar mă amuz de felul în care-mi pui întrebările.

— Dacă, să presupunem, chiar voi „veni la voi”, ce-mi vei arăta?

— Îţi voi arăta pe toţi cei cu care ai comunicat de altfel ei vor veni singuri-şi nu numai atât! Te vei minuna de câte cei vedea şi vei auzi aici! Ne vei cunoaşte mai bine şi te vei hrăni din hrana noastră.

NOIEMBRIE 1991

Ora 12. Comunicarea cu Robert.

— Acum pregăteşte-te pentru decorporare. Fii calmă şi invocă-mă un timp mai lung pentru a-ţi apropia vibraţiile de ale mele. Eu îţi voi provoca un somn adânc,

în care vei fi conştientă de ce ţi se întâmplă.

M-am conformat. A sosit ora 13. Condiţiile au fost, din păcate, total nefavorabile: un tânăr insistent (de unde a apărut?) m-a scos din aşa-zisul calm pe care reuşisem să-l dobândesc de fapt crispată-pe la ora 13, 15, pe neaşteptate, a sunat cineva la uşă care nu să lăsat până nu am deschis, am rămas din nou singură, m-am relaxat, l-am invocat din nou pe Robert, după care, fiind foarte obosită din cauza tuturor comunicărilor din ultimele săptămâni, am adormit normal ca un om obosit. M-am trezit nu după 13 minute, ci după trei ore, supărată foc: am dormit prea mult, şi nici măcar nu-mi aminteam nimic deosebit.

L-am chemat pe Ghid:

— Am fost la voi?

— Nu. Ai fost prea obosită, şi încă nu ştii să scapi complet de un duşman: frica. Dar tot e bine că te-ai odihnit, pentru că săptămâna asta ai ajuns să dormi patru ore pe noapte, iar după masa deloc.

— Bine, dar experienţa?

Îmi venea să plâng de ciudă, deşi somnul acesta mi-a fost foarte necesar. Robert a continuat să mă linişească:

— Te porţi ca un copil căruia nu i s-a dat jucăria promisă. Fii liniştită, că odată tot vei reuşi! Când vei veni aici, îţi va place atât de mult, încât nu-ţi va mai veni să pleci! Şi să nu-ţi mai fie frică, pentru că noi îţi vom ţine viaţa în mâinile noastre.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nici un spirit răuvoitor nu va putea pune stăpânire pe trupul tău atunci când legătura ta cu el (cu corpul fizic) se va fi slăbit din cauza extracorporalizării. Nu ţi se va întâmpla nimic rău.

— Dar de ce trebuie să vin?

— Nu eşti obligată să vii. Dacă vei veni, vei învăţa multe aici, ceea ce prin pendul este foarte anevoios. Vei primi date şi despre psihotron.

— Dar voi reţine oare ce voi învăţa?

— Da, dacă notezi totul imediat după ce revii în trup. Şi oricum, în privinţa aparatului, eu voi inspira pe altcineva pe care l-am ales. Omul acela te va căuta.

— Cine este acel om?

— Aşteaptă şi ţi se va prezenta singur.

— Te-am supărat astăzi?

— Nu m-ai invocat până să adormi, gândurile ţi-au fugit în alte direcţii şi toată strădania mea a fost aproape degeaba de data asta...

— Dar pentru altă dată nu-mi va fi de folos?

— Ba da, dar va fi altă muncă.

Reţin totuşi din această eşuată experienţă câteva senzaţii de un fel de încercare a sufletului de a se desprinde de corpul carnal. Nu ştiu dacă acest lucru venea numai din partea mea sau mă ajuta ghidul, dar la un moment dat mi-am simţit corpul foarte greu, ca o bucată de plumb, mă străduiam şi doream să-mi părăsesc propriul trup şi nu reuşeam. Forţele care ţineau sufletul legat de trup erau mai puternice, teamă nu mă părăsise total – eram emoţionată-şi ajunsesem să mă întreb de ce oare nu reuşesc? Din acel moment cred că am stricat totul. Sunt conştientă că nu am încă o tehnică a detaşării, astfel încât calmul şi voinţa mea să învingă acele forţe nevăzute care ne ţin legaţi de lumea noastră. Totuşi, după toate acestea am căpătat certitudinea că adevărata mea fiinţă, eu, sunt altceva decât corpul meu fizic, şi asta nu pentru că mi-ar fi spus-o Robert, ci pentru că aşa am simţit.

Robert mi-a confirmat această teorie şi mă întreb dacă nu cumva chiar el m-a ajutat să înţeleg ce s-a petrecut cu mine.

NOIEMBRIE 1991

După comunicarea lipsită de importanţă (legată de treburi pământeşti) cu Robert, el mi-a zis:

— Tot ce ţi-am spus este conform realităţii voastre.

— Ştiu că voi consideraţi că realitatea este (în)

lumea voastră. Dar oare nu cumva eu, din lumea mea, văd ca fiind reală această lume în care mă aflu, iar voi, la rândul vostru consideraţi că lumea voastră este cea reală? Şi când ne priviţi pe noi „din afară” ne priviţi ca pe un fel de „produs” al vostru, al lumii voastre, al gândurilor voastre, aşa cum oamenii obişnuiţi vă consideră îndeobşte un produs al imaginaţiei lor?

— Nu este aşa! Cât te înşeli asupra acestei probleme dacă crezi ce ai spus adineauri! Singura lume reală cu adevărat este lumea noastră, în raport cu orice sistem. Nu-ţi pot explica acest lucru în câteva cuvinte. Încearcă să înveţi pe un preşcolar analiza matematică. Vei reuşi? Singurul Adevăr este Dumnezeu şi Împărăţia Lui.

Seara, într-o clipă de răgaz, am luat pendulul în mână fără să invoc pe nimeni. Ştiam că cineva vrea să-mi vorbească. Mi s-a spus:

— Eşti foarte ocupată şi ţi-ai uitat vechii prieteni!

— Cine îmi vorbeşte?

— Cătălin, Mioara, Ştefan, A., bunicii... Suntem aici. Noi te iubim şi am aşteptat să vii la noi dar n-ai mai venit.

— Îmi pare rău. Vom mai comunica. Sunteţi supăraţi?

— Nu, dar aşteptăm să te mai gândeşti şi la noi din când în când.

Mi-au făcut o surpriză frumoasă prietenii mei, mă bucur că au venit fără ca măcar să mă gândesc la ei.

NOIEMBRIE 1991

Azi am început să mă relaxez cum m-a învăţat Robert dar nu am reuşit din cauza unui vecin care a bătut cuie timp de o oră.

Am primit, în schimb următoarea comunicare:

— Conspectează partea a doua din „Egiptul secret” că acolo este descris tot ce trebuie să faci pentru a te uni cu Dumnezeu.

Nu ştiu cine mi-a spus asta.

NOIEMBRIE 1991

Astăzi mi-a vorbit Spiritul Poetului. A intervenit fără să-l chem, ca să-mi spună:

— Am să-ţi spun ceva important! Dorinţa mea cea mai arzătoare este să-mi publici poeziile, şi să se ştie că am fost ucis. Nu te speria, că Dumnezeu vrea ca adevărul să iasă la iveală, fără ca ţie să ţi se întâmple ceva rău.

Într-adevăr, astfel de gânduri îmi frământau mintea în acel moment. El a simţit teama mea. Dar iată ce mi-a fost destăinuit prin această comunicare.

— Pe cei responsabili de moartea mea îi vor urmări spiritele rele până ce vor umbla ca nişte vagabonzi. Unul dintre ei a plătit în dolari pe zugravul lui ca să mă omoare. Zugravul s-a ţinut după mine o zi întreagă. La ora 10 seara veneam de la un prieten care acum locuieşte în America. În staţia de tramvai de la prietenul meu, zugravul mă aştepta. A sosit tramvaiul şi zugravul s-a urcat cu mine în tramvai. El nu vedea că eu, un poet atât de talentat, eram un prăpădit!... El înfăptuia orbeşte ce i s-a impus. La staţia următoare zugravul s-a prefăcut că se dă jos. Un alt tramvai venea din spate. Zugravul s-a agăţat de mine în timp ce tramvaiul nostru pornea. Tramvaiul din spate avea viteză mare şi m-a lovit pentru că am fost împins chiar pe şine. Eu am plecat imediat la Iisus şi m-am simţit un spirit care putea să vadă totul de la înălţime. Am văzut atunci cum zugravul a fugit pe străzi lăturalnice până la cel ce-l trimisese să mă omoare spunându-i: „Gata. E zob”, după care a primit banii şi a fugit la aeroport. Un avion tocmai decola spre un oraş din ştiam numele, acum nu-l mai ştiu. Zugravul s-a urcat în avion şi dus a fost! Autorii morali ai crimei s-au „rotit” la înmormântarea mea ca nişte „sicriuri rotate”. Ei erau foarte invidioşi pentru că eram talentat şi nu puteau suporta gândul că ar putea fi întrecuţi. Acesta a fost motivul pentru care m-au ucis. Atât.

*

Azi-noapte am avut un vis pe care-l reţin în toate amănuntele. Este un vis neobişnuit. L-am invocat pe Robert şi i l-am povestit:

— Eram pe malul unui ocean, eram pregătită să intru în apa lui, doream acest lucru, dar mă temeam să o fac. În jurul meu erau oameni care mă priveau foarte prietenos, cu înţelegere, şi ei intrau în acea apă trecând pe lângă mine, în timp ce eu ezitam. O voce mi-a spus să merg liniştită înainte, că mă va ajuta „această femeie”. Lângă mine se afla o femeie foarte frumoasă care m-a împins uşor înainte, încurajându-mă. N-am avut încotro şi m-am pomenit în apa oceanului ce se întindea la picioarele mele, dar, înaintând, constatam că nu era apă, nu aveam senzaţia de rece şi ud, cum mă aşteptam.

Înaintam deja cu viteză foarte mare printr-un tunel larg, luminos, care mă absorbea, nu ştiam unde o să ajung, eram uimită şi înfricoşată. Am avut senzaţia că această călătorie a durat câteva minute, până ce am ajuns, parcă expulzată, într-un loc în care mă simţeam extraordinar de bine, parcă mă aflam în mijlocul unui ocean de lumină blândă. Distingeam pretutindeni în jurul meu. particule luminoase, cu o mare claritate. Da, erau puncte de lumină! apoi totul a devenit din ce în ce mai confuz.

Robert mi-a comunicat imediat:

— Nu ai visat, a fost o călătorie reală, iar acela pe care l-ai parcurs nu era ocean, ci TIMPUL! Ţi-a fost teamă, şi spiritul unei femei pe care tu nu o cunoşti te-a ajutat.

— Tu de ce nu erai acolo? Nu eşti tu ghidul meu?

— Ba da. Tu ai fost la Iisus dar nu ai putut să ne percepi pentru că îţi consumasei mult din energie. De aceea te-ai întors instantaneu în lumea ta, de fapt într-un plan mai apropiat lumii voastre. Nici nu mai ai nevoie de tehnici speciale, tu ştii de acum ce ai de făcut ca să vii la noi. Este bine că îţi aminteşti senzaţia de viteză de când ai călătorit prin timp, căci înseamnă că ai păstrat câte

ceva din realitatea pe care ai trăit-o. Ţi-am dat toate datele necesare să vii aici. Azi-noapte sufletul tău a zburat spre noi în afara timpului cu o viteză mai mare decât viteza gândului, mai repede decât viteza luminii, mai rapid decât viteza unei state căzătoare!

NOIEMBRIE 1991

G.O. soţul prietenei mele, este un om cu însuşiri ieşite din comun. Dintotdeauna modul lui de a gândi a fost mai matur decât al celor de vârsta lui. El are acum 30 de ani şi este un soţ şi un tată exemplar.

Când avea numai trei ani el avea un caiet în care caligrafia „beţişoare" cum se învaţă în clasa I-a din proprie iniţiativă. Dacă unul nu-i ieşea corect, îi arăta bunicii lui spunându-i, supărat, că iar a greşit. Bunica îl păcălea, zicându-i că este bine, „de ce să-şi bată capul micuţul de pe-acum cu scrisul?" Dar el se ambiţiona şi se corecta singur.

G.O. povesteşte:

„Eu la patru ani, când ai mei m-au dus la grădiniţă, deja ştiam tabla înmulţirii şi literele alfabetului, încât educatoarea m-a trimis înapoi, acasă, zicând că sunt atât de dotat încât aş fi putut să merg la şcoală! Dar eram prea mic pentru şcoală, iar la grădiniţă nu mai aveam ce învăţa...

Când eram în clasa a şaptea ne-a venit într-o zi o inspecţie la geografie. În ziua aceea noi nu aveam această materie în orar, dar eu făceam parte dintr-o clasă cu elevi buni, la care profesoara noastră s-a hotărât să fie asistată (susţinea un examen). Fuseserăm anunţaţi cu o zi înainte despre această inspecţie, dar eu nu ştiusem de acest anunţ şi nu mă pregătisem deloc la geografie. Ştiindu-mă un elev bun şi serios, profesoara m-a scos pe mine la hartă. Eram conştient că nu mă pregătisem şi din cauza aceasta eram foarte speriat. Am ieşit la hartă foarte emoţionat, convins că nu voi scoate niciun cuvânt şi că voi fi trecut la loc. Dar când mă aflam în faţa hărţii şi a întrebărilor profesoarei, ceva s-a

întâmplat. Nici acum nu-mi pot explica ce anume, cert este că în acel moment, parcă deodată mintea mi s-a luminat. Am început să dau explicaţii strălucite, indicând pe hartă locuri, zone, curenţi oceanici, denumiri care nu ne fuseseră predate la nicio oră şi pe care nu le citisem nicăieri. Profesoara şi toată asistenţa au rămas uimiţi. După oră, însuşi inspectorul a ţinut să mă cunoască personal şi să-mi strângă mâna, întrebându-mă ce vreau să urmez după terminarea şcolii. Ca un om perfect matur i-am spus foarte serios că vreau să urmez filologia. N-a fost să fie aşasunt inginer.

Eu nu visez. Eu dorm foarte profund, poţi să tai lemne pe mine. Sunt foarte rare cazurile când „visez", dar ştiu că acelea nu sunt vise, e realitate pură.

Întotdeauna ceva m-a ţinut deasupra celorlalţi. Sunt capabil să domin-cu idei-o masă de oameni. Mi s-a spus de multe ori acest lucru. Odată, după 15 minute de discuţii cu un grup de ţigani fără niciun Dumnezeu, înrăiţi, cu care nu se putea înţelege nimeni, i-am „îmblânzit" şi în cele din urmă mi-au dat dreptate.

Stând de vorbă cu oamenii, îi „citesc" uitându-mă la ei şi ascultându-i. Nu de puţine ori s-au mirat interlocutorii cărora-fără să-i cunosc dinainte-le-am relatat ce anume le place şi ce nu, ce vicii au, şi, în general, lucruri despre viaţa lor personală".

Soţia lui G.O. mi-a spus că soţul ei i-a amintit de nenumărate ori că „Eu trebuia să mă nasc în alte timpuri", şi, câteodată spunea că nu va muri bătrân. El a putut prevedea cu exactitate de multe ori, sub forma unor viziuni-imagini-evenimente ce urmau să se întâmple (mai ales familiei lui) într-un an de zile. Niciodată nu s-a înşelat! Este un om extrem de corect cu sine şi cu cei din jurul său, şi foarte capabil. Tocmai pentru că niciodată intuiţia lui atât de dezvoltată nu l-a înşelat, soţia lui este neliniştită din cauza afirmaţiilor lui de mai sus, privitoare la propriul său destin. În ultima perioadă el a repetat de atâtea ori că i se va întâmpla ceva rău, că nu trebuia să

se nască atunci când s-a născut, ci „în alte timpuri”, încât soţia lui a devenit din ce în ce mai îngrijorată.

Fiindu-mi prietenă bună, îmi povestea de multe ori despre temerile ei, până azi, când am primit de la ea un telefon în care m-a anunţat plângând, că G. se afla de câteva zile internat într-un mare spital. Are ameţeli, nu poate sta pe picioare, a slăbit foarte mult, medicii nu ştiu încă, concret, de ce suferă. M-a rugat să o ajut, ea ştiind despre comunicările mele.

În cadrul comunicării ce a urmat am întrebat ce se petrece cu G. şi cum poate fi ajutat. La aceste întrebări am primit un răspuns foarte detaliat şi care m-a uimit prin ineditul lui:

— Tu poţi să îl salvezi pe G. aşa: du-te la el la spital şi spune-i că ai venit să-l vindeci cu ajutorul lui Dumnezeu. G. se va însănătoşi dacă va crede că Dumnezeu este cel care-i alungă boala.

Dacă nu va crede, atunci Dumnezeu nu-l va ajuta şi se va îmbolnăvi şi mai tare. Roagă-te pentru el şi Dumnezeu va auzi ruga ta. G. Îşi doreşte acest lucru, chiar dacă nu arată asta. (G. nu prea crede în Dumnezeu, dar susţine că de mai multe ori i-a vorbit o „voce”).

G. este un ales al lui Dumnezeu şi nimeni nu ştie acest lucru dar toţi văd că el face minuni şi nu-şi pot explica de ce. Colegii lui îl invidiază şi sunt răi cu el pentru că el este foarte bun. G. a ştiut tot timpul că el trebuia să se nască în alte timpuri pentru că spiritul lui a fost, înainte ca el să se nască, întrupat într-un om care se numea Tudor Zamfir şi el a trăit în satul… ştie G. numele satului dacă îşi caută în memorie. Tudor Zamfir a murit în satul Vulturul, când avea 30 de ani, iar sufletul lui s-a reîntrupat imediat în G. De aceea, fiindcă spiritul acelui om s-a reîntrupat imediat după moarte, G. cunoaşte evenimente din viaţa anterioară şi acum i-a venit timpul să suporte o cumpănă.

Ajută-l cum te-am învăţat!

Dumnezeu vrea să facă din România un popor sfânt

şi pentru aceasta El are un plan, planul a început să fie pus în aplicare. În România sunt foarte mulţi oameni sfinţi, dar ei nu ştiu acest lucru. Dumnezeu astfel îşi va face lucrarea lui: mai întâi va face să nu mai fie boli, mai apoi va face să nu mai trăiască cei ce nu au crezut în El; până ce pe Pământ va fi un înfricoşător cutremur şi vor muri toţi necredincioşii şi vor rămâne numai cei cu frică de Dumnezeu, se va fi curăţit lumea de boli şi de păcate. Copiii lui Dumnezeu vor fi apăraţi de Îngerii Lui, dar vai de cei fără pic de credinţă, că duhurile rele îi vor trimite acolo unde este pericolul mai mare!

24 NOIEMBRIE 1991

În urmă cu 10 zile Robert îmi spunea că voi primi un proiect al psihotronului. Nu l-am crezut. Alaltăieri am primit un telefon de la redacţia revistei „Magazin”, în paginile căreia mi-au apărut articolele-pe tema acestor comunicări-şi mi s-a comunicat acest mesaj: „Vă aşteptăm, aţi primit pe adresa redacţiei o scrisoare de la un domn H., inginer din localitatea. care vă pune la dispoziţie proiectul unui aparat care, susţine dânsul, v-ar putea ajuta foarte mult”.

Am plecat într-un suflet şi m-am întors cu proiectul, pe care îl am în faţă şi nu-mi vine să cred! Proiectantul se adresează redacţiei în câteva rânduri, spunând, în final: „Am proiectat un dispozitiv electronic ataşat la o maşină de scris electrică pentru „convorbiri” cu suprasensibilul. Cred că acest dispozitiv i-ar fi de mare folos doamnei din Constanţa. De aceea vă rog să-i trimiteţi schiţele şi descrierea ce v-o trimit alăturat”.

Deşi el îl denumeşte „Dispozitiv electronic de comunicaţii dintre Universul material propriu-zis şi Universul suprasensibil” (DECUMUS), este vorba chiar despre psihotron! Am alături schema electrică de principiu şi explicaţiile necesare. L-am chemat pe Tehnician (spiritul lui Robert) şi el mi-a spus:

— Tu trebuie să ajuţi la înfăptuirea Planului lui Dumnezeu de a salva omenirea. H. a făcut proiectul

DECUMUS sub inspiraţia noastră, şi tot aşa ţi-a expediat şi proiectul. (Chiar mă întrebam: de ce mie? – doar au fost publicate şi alte persoane având aceleaşi preocupări cu ale mele, despre care H. ar fi luat cunoştinţă.).

Eu am vrut să primeşti proiectul DECUMUS. Va veni şi ziua când îl veţi pune în aplicare.

25 NOIEMBRIE 1991

Azi am fost la G. la spital împreună cu soţia lui. I-am vorbit lui G. despre puterea lui Dumnezeu de a-l vindeca şi am încercat să-i insuflu o mai mare încredere în El. I-am spus şi despre datele pe care le-am primit despre existenţa lui anterioară. M-a ascultat în tăcere de la început la sfârşit. Abia acum am aflat că satul Vulturul este satul în care s-a născut G! Nu a comentat nimic mai mit.

Lui G. i s-a pus diagnosticul „Hepatită B”. Iniţial analizele îi ieşeau bune în ciuda faptului că el nu se putea ţine pe picioare. Apoi analizele i-au ieşit foarte proaste, iar starea lui de slăbiciune este avansată. Cu toate acestea, el susţine în salon, în faţa oricui, că sâmbătă (răspoimâine) va pleca acasă sănătos. Aceasta ar însemna că, după cum spune el, ar trebui să se externeze după numai 12 zile de la data internării, în condiţiile în care medicii i-au spus că va trebui să stea cel puţin 18 zile, având în vedere starea în care se află. Mai mult, el a spus tuturor pacienţilor din salon care va fi ziua externării fiecăruia dintre ei. Nimeni nu-l crede.

DECEMBRIE 1991

Sâmbătă G. a devenit dintr-odată sănătos şi plin de viaţă, încât medicul a fost nevoit să-l externeze, spunându-i că este uimit să aibă un caz ca G., caz extrem de rar în istoricul acestei boli; niciodată vreunui pacient de-al său nu i-au ieşit analizele atât de „suspect” de bune după un timp atât de scurt!

Alţi doi pacienţi din acelaşi salon au plecat exact în zilele indicate de G., deşi nu se aşteptau.

7 DECEMBRIE 1991

Înainte de plecarea mea de astăzi la Bucureşti am primit o scurtă comunicare care mă avertiza:

— Pe drum Dumnezeu îţi va arăta un semn. La Bucureşti, mâine, vei întâlni un om bolnav de rinichi.

Şi acum iată faptele, care nu pot fi trecute cu vederea, chiar şi dacă nu ar fi existat avertismentul de care am pomenit, şi pe care, atunci când mi-a fost făcut, l-am privit cu oarecare neîncredere.

În trenul cu care am călătorit, în acelaşi compartiment cu mine, pe canapeaua din faţa mea erau un băiat şi o fată, doi prieteni foarte tineri. Fata şi-a scos dintr-o geantă o mică Biblie şi a început să citească din ea. Băiatul şi-a întors, râzând, faţa spre prietena lui, glumind pe seama faptului că ea poate citi o „asemenea carte”.

Reacţia fetei a fost cuminte, s-a mulţumit doar să-l privească mustrător, şi şi-a continuat lectura. Văzând că nu o poate convinge să renunţe la Biblie el a ieşit pe culoar să fumeze o ţigară. Nu şi-a aprins ţigara înainte de a o trage şi pe fată afară din compartiment, pentru a-i ţine companie. După numai un minut am auzit deodată ţipetele disperate ale fetei pe culoar. Toţi cei din compartiment ne-am adunat în dreptul uşii, care era blocată de tânărul ce abia ieşise şi care acum era inconştient, alb la faţă, susţinut cu mare greutate de prietena lui care plângea în hohote. Băiatul leşinase. Am reuşit să ieşim din compartiment, şi un bărbat a început să strige: „Îi este rău! Să vină cineva care ştie Tatăl Nostru!” O altă voce spunea: „Moare omul, daţi-i un extraveral, opriţi trenul!

O bătrânică i-a spus ceva, probabil un descântec, dar în zadar. Am sugerat să-l întindem pe canapea, în compartiment. Mi-am dat imediat seama că acesta era semnul şi ştiam, eram sigură că eu îl pot face să-şi revină şi că aşa trebuie să se „întâmple”. Întotdeauna îmi păstrez calmul şi luciditatea în astfel de momente; la fel

şi acum. I-am lăsat pe cei din compartiment să îl pălmuiască şi să-l stropească cu apă pe tânăr şi am văzut că rămâne în continuare în aceeaşi stare de inconştienţă. Atunci am intervenit şi i-am rugat să mă lase să-l ajut, pentru că „eu pot şi ştiu”. Cuvintele acestea îmi veniseră pe moment în minte. M-au privit într-un mod curios şi m-au lăsat să mă aşez lângă el. Am întrebat-o pe prietena lui care îi este numele mic şi ea mi-a zis, continuând să plângă: „Ştefan”. Mi-am apropiat palmele de el şi m-am rugat din suflet atât pentru sănătatea lui Ştefan cât şi pentru iertarea greşelilor lui. M-am rugat, în gând, lui Dumnezeu, să-mi trimită acum acel semn, dacă aceasta a fost voia Lui. În două-trei minute băiatul a început să-şi recapete culoarea în obraji într-un mod foarte vizibil, a deschis ochii şi s-a ridicat. Pe frunte avea broboniţe de sudoare. A început apoi să vorbească: „Dintr-odată se făcuse întuneric... N-am mai trecut niciodată prin aşa ceva”. L-am privit: era un tânăr înalt, bine legat. A fost întrebat dacă nu crede cumva că i s-a făcut rău din cauză că nu mâncase, sau poate băuse sau fumase prea mult. Ne-a spus că el nu bea alcool, de mâncat a mâncat bine când a pornit la drum, iar ţigările nu i-au făcut niciodată rău. Nu-şi explica nici el starea de slăbiciune care l-a cuprins pe neaşteptate. Mulţumită că totul s-a terminat cu bine, am ieşit puţin pe culoare. Ştefan a venit şi el lângă mine să-şi aprindă o ţigară. I-am spus mirată: „Cum abia te-ai trezit din leşin şi vrei să o iei de la capăt? Crezi că e bine să fumezi acum?” „Pot să fumez, nu mi se va face rău, mă simt puternic!” A fumat toată ţigara fără să-i fie rău, timp în care l-am întrebat dacă crede în Dumnezeu. Nu-mi dau bine seama ce anume l-a determinat să-mi răspundă: „Nu credeam în Dumnezeu. Dar de acum voi crede mereu!”, dar m-a bucurat răspunsul lui.

Prietena lui mi s-a destăinuit apoi: „Nu credea deloc, şi mereu râdea de mine ori de câte ori încercam să-l aduc la credinţă... Mereu mă rugam ca Dumnezeu

să-l facă mai smerit”... Ceilalţi călători din compartiment m-au întrebat „Ce i-am făcut?” Eu nu am făcut nimic. Dumnezeu a făcut totul.

Ajunsă în Bucureşti, în drumurile mele am fost nevoită să iau un taxi pentru a străbate oraşul. „Întâmplător” am oprit un taxi particular. La jumătatea drumului, în plin centru al oraşului, am avut un mic accident: un alt autoturism a lovit maşina în care mă aflam, zgâriind-o. După constatarea urmărilor ciocnirii şi discuţiile inevitabile dintre cei doi conducători, ne-am reluat drumul. Şoferul taxiului, enervat din pricina acestei întâmplări nedorite, şi-a cerut scuze spunându-mi că pentru el este foarte importantă această maşină, deoarece, pe lângă salariu, banii câştigaţi de pe taxi îl vor ajuta să-şi facă peste trei zile o operaţie foarte grea la rinichi. Tot restul drumului mi-a povestit despre problemele pe care le are de atâta timp cu rinichii, iar eu mă gândeam întruna că nu trebuie să mă mir prea tare, pentru că doar ştiam că trebuie să-l întâlnesc pe acest om, nu mi se comunicase clar la plecare: „La Bucureşti, mâine vei întâlni un om bolnav de rinichi!” Oricât de circumspectă aş fi, nici de data asta nu pot crede că este o simplă coincidenţă întâmplătoare faptul că în acest oraş, la această dată, îmi vorbeşte acest om care este bolnav de rinichi, exact aşa cum am fost prevenită cu o zi înainte!

10 DECEMBRIE 1991

Iată, după atâta timp, o comunicare cu caracter general privitoare la soarta oamenilor:

— Noi, cei de aici, vrem să vă ajutăm ca pe Pământ să nu se mai întâmple atâtea orori. În Univers se vor produce mari schimbări. La voi vor fi cutremure mari şi vor muri mulţi oameni. Noi muncim aici pentru salvarea voastră. Aici avem mulţi specialişti.

DECEMBRIE 1991

Azi am pus la cale împreună cu colega mea, S., o nouă verificare a veridicităţii afirmaţiilor unor spirite.

Mai precis, ea mi-a sugerat să invoc spiritul bunicii ei şi să îi pun câteva întrebări al căror răspuns eu nu-l cunosc: 1) Cum îi spunea ea bunicii când era copil? 2) Ce anume i-a împărţit S., bunicii sale cu câteva zile în urmă? 3) Să-mi comunice câteva versuri din cântecelul pe care bunica obişnuia să îl fredoneze nepoatei sale când era copil. Deci iată această comunicare pe care am făcut-o în absenţa lui S., urmând să-i transmit a doua zi răspunsurile primite.

— Eşti aici?

— Da.

— Te rog să te prezinţi, aşa cum te numea S. când era mică.

— Mali.

Să fie o eroare? Nu am mai întâlnit acest nume niciodată. (Dar S. mi la-confirmat a doua zi).

— Ai primit ceva de la S?

— Da.

— S. m-a rugat să te întreb ce anume ai primit.

— Ea ştie că mi-a dat sarmale făcute de Z. Ei beau palincă de la Z!

— Când le-ai primit?

— Săptămâna trecută, când erau cu Z. la masă.

— Eşti mulţumită, mai ai nevoie de ceva?

— Am fost foarte mulţumită şi nu mai am nevoie de nimic.

— Spune-mi, te rog, câte ceva care să o convingă pe S. că tu mai exişti chiar şi după ce ai plecat dintre noi.

— S. de ce nu crede că eu exist şi după ce am murit, că doar cine a avut grijă de ea când a fost departe de casă? (Ulterior S. mi-a spus că, deşi este cu serviciul şi cu familia departe de părinţi ei, totul îi merge bine, de parcă cineva o are sub protecţia sa şi o ajută să îşi rezolve favorabil toate problemele). Mai continuă:

— Fetiţele lui S. le port şi acum în suflet!

Nu mi-am dat seama la începutul comunicării că pisica se afla în cameră şi acum simte ea ceva – a plecat

de la locul în care stătea liniştită şi a venit la mine în pas vioi ca să tragă cu dinţii de tabela de comunicare. Mali a apucat să-mi comunice:

— Eu nu pot suporta pisicile!

Am pedepsit pisica şi am închis-o în bucătărie, unde a miorlăit în continuu până i-a dat cineva drumul, fapt care m-a cam indispus, periclitându-mi comunicarea. Dar, cel puţin, interlocutoarea mea invizibilă s-a declarat mulţumită:

— Este mai bine acum.

— Te mai rog un lucru: îmi poţi spune măcar un vers din cântecelul pe care i-l cântai lui S. când era mică pentru a o înveseli?

— Fii senină, ca să-ţi spun un cântecel întreg!

— De ce mi-ai spus asta?

— Că erai încruntată.

Este adevărat: nu-mi dădusem seama că eram posomorâtă încă, din cauza incidentului de mai înainte. Mali m-a făcut să zâmbesc, mai ales prin versurile pe care mi le-a dictat; sunt nişte versuri nostime pe care nu le-am întâlnit până acum:

Iute se mai târguieşte fata la măritat
Şi îl şi îmbrobodeşte pe bietul băiat!
Dar băiatul se răzbună pe ea de îndat:
Îi coboară şi îi urcă şirul dezlânat!
Dar nici fata nu se lasă mai prejos de el.
Şi îi pune în mâncare sos de ghiocel.
Nici băiatul însă nu e mai prejos.
Că se şi grăbeşte să-l verse pe jos!

În continuarea poezioarei mi-a făcut o scurtă comunicare adresându-mi următorul îndemn:

— Fă des pomelnic pentru vii şi pentru morţi, că ei aşteaptă şi tu nu faci destul pentru ei!

— Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai comunicat.

— Rămâi sănătoasă!

DECEMBRIE 1991

Referitor la comunicarea de ieri, S. mi-a confirmat

totul, mai puţin cântecelul, pe care nici ea nu l-a auzit niciodată.

În discuţiile cu prietenii şi cunoştinţele mele referitoare la Dumnezeu şi Creaţia Sa, de multe ori mi se pune întrebarea: „Dar pe Dumnezeu cine l-a făcut?” Aceeaşi întrebare o pun şi eu acum unui spirit înţelept. El mă învaţă:

— Fata mea, Dumnezeu este nenăscut şi trăieşte din Veşnicie! Nimeni în afară de Dumnezeu nu este nenăscut şi nu trăieşte din veşnicie! El trăieşte în Veşnicie, nu va dispare şi nu se poate distruge niciodată.

Răspunzând gândurilor care mă frământau, gânduri care nici nu au apucat să ia forma unor întrebări concrete, mi-a spus în continuare:

— Tu să ştii, fata mea, că atunci când va veni vremea, Dumnezeu te va lua la El şi va fi atât de bine la El, încât vei vrea să te contopeşti cu El, dar conştiinţa ta nu se va contopi cu alte conştiinţe. Tu vei fi tot tu.

Îţi mulţumesc.

DECEMBRIE 1991

Întreb cum am putea scăpa de această boală cruntă a secolului nostru – SIDA. Mi să răspuns:

— Dumnezeu a dat această boală să-i pedepsească pe oameni pentru păcatele lor şi nu va dispare decât prin credinţă şi rugăciuni din partea oamenilor. Mulţi oameni nu au credinţă în Dumnezeu.

— Îţi mulţumesc, îmi mai spui şi altceva?

— Cel ce caută adevărul îl găseşte. Dar cel care caută ceva despre care nu e convins că există şi cere dovezi, degeaba caută! Când crezi, adevărul singur ţi se arată. Asta înţelegeţi voi mai greu.

17 DECEMBRIE 1991

Aseară, când mă aflam într-un cabinet de stomatologie, s-a petrecut un fapt inexplicabil. Afară era foarte frig, dar în cabinet era cald, şi, după ce mi-am tratat o măsea, am mai stat puţin de vorbă cu doamna doctor şi cu asistenta. Venise vorba despre faptul că de o

zi şi jumătate s-a oprit curentul electric într-o zonă mare a oraşului. Astfel ne-am amintit de „economiile de curent electric” care se făceau cu regularitate în epoca ceauşistă” şi despre cât de grea era viaţa în acea perioadă. În cabinet se afla o măsuţă de sticlă cu suprafaţa de aproximativ 1 x 0, 5 metri, pe care se găseau câteva instrument stomatologice. Cu timpul, discuţia s-a mai aprins, vorbind despre fostul dictator. La un moment dat s-a auzit un zgomot foarte scurt şi puternic, ca o pocnitură, care ne-a făcut să ne ducem mâinile la urechi dintr-un reflex de apărare. Primul meu gând a fost că cineva aruncase de afară o piatră prin fereastra cabinetului, dar nu a fost asta, ci, pur şi simplu, geamul măsuţei despre care am pomenit se despicase exact pe mijloc, transversal, după o linie perfect dreaptă, ca şi cum ar fi fost tăiat. Cele două jumătăţi ale geamului măsuţei căzuseră înspre interior. Sticla nu fusese crăpată, ne-a asigurat asistenta, şi nimic fierbinte nu fusese pus pe măsuţă. Pe ea nu se aflau decât câteva instrumente uşoare, care în niciun caz nu ar fi putut provoca tensiuni atât de mari încât să conducă la un asemenea fenomen. Încă ceva: nimeni şi nimic nu se sprijinise de măsuţă. Atunci cum a fost posibil aşa ceva? Mi s-a spus că până acum nu s-a mai întâmplat ceva asemănător.

Ajunsă acasă am primit următoarea comunicare:

— Geamul de la măsuţă s-a spart întâmplător?

— Nu.

— Dar cum s-a întâmplat?

— Spiritul Elenei Ceauşescu a vrut să vă arate că nu este de acord cu ce spuneţi voi.

— Nu pot crede asta!...

— Dacă nu crezi întreab-o pe ea!

Nu am mai întrebat nimic pe nimeni şi mi-am zis că uneori, inexplicabilul nu este poate chiar atât de inexplicabil precum pare.

DECEMBRIE 1991

De vorbă cu spiritul lui Cătălin, despre Creator:

— Spune-mi, cum îl percepi pe Dumnezeu?

— O lumină albă care este „corpul” Lui. Are o blândeţe şi o bunătate nemăsurate, care ne învăluie mereu. El este mare cât tot Universul. Noi suntem foarte mulţi, iar El este Unul, de aceea El are toate atributele sfinţeniei şi toate calităţile. El este peste tot, în toate.

— Tu poţi să-ţi explici de unde vine El?

— Nu. Noi suntem puşi în faţa Faptului împlinit, ca şi voi.

Seara am primit următoarea comunicare:

— Diana, prinde gândurile din zbor, că poţi, dar încă nu-ţi dai seama! Dacă vrei să se întâmple un lucru bun, gândeşte-te cu putere la acel lucru, şi bucură-te, că aşa va fi! Tu poţi să captezi gândurile oamenilor. Să nu te gândeşti la nimic atunci, ca să percepi gândurile lor. Tu poţi ghici gândurile oricui dacă stai lângă el. Te-am atenţionat acum, pentru că tu uitasei de aceste lucruri.

DECEMBRIE 1991

Am citit şi am scris toată ziua. În jurul orei 20, simţindu-mă obosită, am întrerupt lucrul. Încă de atunci m-am pomenit cu o dorinţă nelămurită de a scrie CEVA. Nu am mai luat stiloul în mână pentru că mi-am zis dinainte că nu mai scriu nimic, ajunge pentru azi. Nu mă gândeam la nimic, nu voiam să scriu nimic, dar simţeam că trebuie să iau stiloul şi o foaie de hârtie şi să scriu. Ce? Nu ştiam. M-am gândit că poate Spiritul Poetului ar dori să-mi dicteze o nouă poezie, dar nu a fost asta. Puţin alarmată, am luat totuşi stiloul în mână şi am aşteptat câteva clipe, fără să mă gândesc la nimic. Apoi am spus mental. „Acum sunt gata să recepţionez. Poţi să-mi dictezi”.

Imediat am perceput o imagine ce înfăţişa o mulţime de oameni care se agitau; erau atât de mulţi, încât puteam crede că ei reprezentau toată populaţia globului pământesc-păreau că aparţin tuturor raselor

umane şi tuturor categoriilor sociale. Dar, în ansamblu, impresia pe care mi-a lăsat-o acea imagine a fost de mizerie şi neînţelegeri, discordie. M-a impresionat puternic, dar totodată mă întrebam ce sens are această viziune, ce era cu aceşti oameni?

Şi atunci au început să se scrie prin mâna mea fără ca eu să gândesc, cursiv şi coerent următoarele:

„Întreaga mulţime a spiritelor umane tinde către Sfânta Treime, care se identifică cu unicul Dumnezeu-Eul primordial şi Eul final-dar „final" nu în sensul că ar avea un sfârşit, ci cu semnificaţia de a fi Cel către care tinde totul, „totul", fiind cel de care aţi luat voi cunoştinţă sau nu.

Pământul aparţine Universului, Universul aparţine mulţimii universurilor, iar mulţimea universurilor aparţine Marelui Univers, pe care-l numim Dumnezeu.

Un spirit nu este ceva trecător, şi cu atât mai mult Dumnezeu este veşnic, este Veşnicia însăşi.

Nu există tinereţe, nu există bătrâneţe, nu există moarte. Acestea sunt create de mintea voastră, dar ele nu înseamnă decât un singur lucru, şi acela este viaţa.

Nu există decât iubire, viaţă şi veşnicie şi acestea sunt atributele lui Dumnezeu. Iubire, Veşnicie, Viaţă-Hristos, Sfântul Duh şi Dumnezeu-Tatăl, iată Sfânta Treime!

Viaţa pe Pământ este cea mai de jos etapă care trebuie parcursă în drumul către Divinitate şi prin care treceţi voi acum. Dar Divinitatea este în voi, şi prea puţini sunteţi conştienţi de acest lucru. Greşeala cea mai mare a oamenilor este de a nu crede în Divinitate. Asta înseamnă că nu cred în ei înşişi şi de aceea ajung să îndure cele mai mari suferinţe, atât ale trupului, cât şi ale spiritului-pe care de cele mai multe ori nici nu şi-l cunosc.

Pentru că Dumnezeu înseamnă Iubire, de aceea El vrea să vă ajute să vă descoperiţi sufletele care sunt ascunse în carnea voastră pe care, fiindcă o vedeţi,

credeţi mai degrabă în ea, şi ea nu e decât o iluzie…

Gândeşte şi tu: ce rost ar avea trupul carnal, dacă ar fi să accepţi ideea că el înseamnă mai mult decât spiritul? Carnalul înseamnă durere, murdărie, pofte care nu fac decât să degradeze spiritul, care la început a fost curat.

Cele mai mari opere de artă, care sunt bucuria spiritului, deci şi a lui Dumnezeuau fost create de trupul fizic? Nu de el, ci de spirit, care este singurul adevărat creator! apoi mâna artistului a pus în practică ceea ce a conceput conştiinţa şi numai aşa au putut lua naştere opere, statui, picturi remarcabile! Spiritul adevăraţilor artişti cunoaşte dinainte fericirea artei adevărate, dar el materializează tot ce simte-ca impuls creator pentru a face să vibreze şi a trezi şi sufletele celor subjugaţi de material-care sunt cei mai mulţi. Artistul nu ştie întotdeauna că de aceea face arta. El simte nevoia să exprime ceva glorios, dar nu ştie întotdeauna de ce.

Vă zbateţi în propriile neajunsuri create tot de voi, numai şi numai de voi!… Natura e darnică cu voi, pentru că Dumnezeu este generos. Şi ajungem iar la omul fizicacela care îşi terfeleşte numele de om de secole de-a rândul-ca să-şi satisfacă plăcerile lumeşti. Se dedă la cele mai josnice acţiuni şi din ce progresează pe plan material, îi trebuie mai mult. Iluzii hrănite cu iluzii…

Nici nu ştii cât de milă îmi este de voi, când vă văd cum vă convulsionaţi şi vă încovoiaţi sub poveri create de voi, oameni mici şi proşti, care nu mai puteţi vedea decât lucrurile mici, făcând nepăsători abstracţie de ceva atât de măreţ şi sfânt care se află chiar în voi: Divinitatea”.

Am încheiat aceste pagini scrise în mod automat, mai repede decât le-aş fi transcris dintr-o carte sau, cu atât mai mult, decât le-aş fi conceput eu, şi am luat pendulul pentru a mi se confirma faptul că nu eu sunt autoarea acestor rânduri, senzaţie care plana asupra mea în permanenţă.

— Eu am conceput ceea ce am scris mai înainte?

— Nu!

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Dumnezeu m-a trimis să-ţi arăt de ce este El supărat pe oameni. Ţi-am trimis această „scrisoare din cer” ca să apară în cartea pe care o vei scrie. Dacă oamenii vor crede, nu vor mai suferi atât.

— Dar eu nu scriu nicio carte!

— Ba o vei scrie, şi prin ea, mulţi oameni se vor apropia de Dumnezeu.

— Dar de ce mi s-au dictat mie aceste cuvinte?

— Pentru că tu le poţi percepe, şi pentru că ai un suflet de copil. Noi am văzut că tu nu eşti un om care vrea bani şi averi, ci nemurirea sufletului.

Eu însămi sunt uimită şi tulburată de ceea ce s-a scris cu mâna mea. Nu meditasem demult la astfel de lucruri (şi nici azi) şi am înţeles toate referirile din „scrisoare” abia după ce am citit-o, de parcă altcineva o scrisese, nu mâna mea, sub ochii mei.

O recitesc din nou acum, şi mesajul ei îmi răscoleşte şi mai puternic sufletul. Da! Este într-adevăr o „scrisoare din cer”, este cea mai plină de adevăr scrisoare pe care am primit-o vreodată, şi ea este transmisă din partea Celui ce şi-a scris în final numele!

Într-un moment de relaxare, parcă cu un alt treilea ochi, am văzut de 8 – 10 ori ieşind din întrerupătorul de pe perete, împrăştiindu-se, curgând, parcă, în sus, şi apoi adunându-se într-un disc luminos (sferă?) care lua apoi forma întrerupătorului. Sunt sigură că nu se manifesta în spaţiul nostru, căci de câte ori mă ambiţionam să privesc în mod natural nu îl mai percepeam. Privind din nou într-un anumit fel, detaşat, spotul de lumină reapărea, se deplasa cam 1 m-l, 5 m, de-a lungul peretelui în diagonală, spre tavan, şi dispărea.

În acelaşi timp, cadrul de lemn al uşii de lângă întrerupător se dedubla şi el şi vedeam, alături de el, paralel, o fâşie luminoasă identică. Acum două zile mi s-a întâmplat prima dată să „văd” o a doua lustră lângă cea

materială, care se găseşte suspendată în mod normal de tavan. Era identică cu cea reală, însă părea formată din particule luminoase, fără strălucire, de un alb-lăptos. Am văzut-o pentru câteva secunde, după care a dispărut.

Am cerut unui spirit să-mi lămurească întrucâtva acest fenomen necunoscut mie până acum, şi el mi-a comunicat.

— Ce ai văzut tu erau dublurile eterice ale obiectelor respective. Află că obiectele fizice sunt imaginile celor eterice şi nu invers!

29 DECEMBRIE 1991

Îmi vorbeşte Spiritul Poetului:

— Forţa gândului este cea mai puternică forţă din Univers. Practic ea este singurul lucru existent cu adevărat! Rolul rugăciunilor este, în fond, de a exercita puterea gândului. De aceea, dacă vrei cu ardoare un lucru, să te gândeşti cu intensitate şi foarte des la el şi fii sigură că se va împlini în cele din urmă, întocmai cum ţi-ai dorit.

— Spune-mi, te rog, de unde vine intuiţia unui om, inspiraţia unui artist?

— De multe ori este un spirit prieten, protector, care-l ajută, îi influenţează gândurile fără ca el să ştie, sau chiar îi dictează. Unii oameni se trezesc noaptea din somn foarte inspiraţicând spiritul lor, parţial degajat în timpul somnului, a primit un mesaj.

Dar mai este şi cazul în care propriul lor subconştient îşi ia „inspiraţia”...

— De unde?

— Din locul în care se afla înainte de a se întrupa, şi unde va pleca iar, după ce va

„Muri”.

— Nu-mi poţi spune nimic despre locul acela? E secret?

— E secretul pe care îl ştii deja-este Dumnezeu.

— Voi îl „vedeţi” pe Dumnezeu altfel decât cum îl „vedeaţi” când eraţi printre noi?

— Noi îl percepem, nu-l vedem. Voi îl percepeţi mai greu, şi doar unii dintre voi; mai mult vi-l imaginaţi, dar El există cu adevărat!

— Tu, ACOLO, eşti considerat tot poet?

— Eu nu mai am pretenţia că sunt poet, ci mai degrabă spirit liber. Poet eram pentru oameni. Dar asta nu înseamnă că nu continui să fac şi aici poezii.

4 IANUARIE 1992

Îmi comunică spiritul unui cunoscut pictor şi grafician:

— Să nu vă pară rău după un om care moare, pentru că sufletul lui pleacă abia atunci în adevărata existenţă, unde mă aflu şi eu acum. Noi suntem liberi de orice legătură cu lumea voastră care este atât de murdară şi decăzută moral, şi pe care am cunoscut-o şi noi, fiecare la vremea lui.

Aici ne continuăm actul creaţiei început acolo, dar numai aici se poate desăvârşi cu adevărat, datorită unor posibilităţi nebănuite de voi.

IANUARIE 1992

Seara, când stăteam singură în cameră, pe canapea şi citeam, am simţit dintr-odată, foarte pregnantă, prezenţa cuiva în dreapta mea, ca şi cum ar fi fost o persoană de faţă care mă privea insistent. Nu am mai putut continua cititul din acel moment, pur şi simplu simţeam că am un musafir invizibil. Aşa încât am luat pendulul şi alfabetul ca să văd despre ce este vorba. Am primit următorul mesaj:

— Închide televizorul! (l-am închis). Nu ne-ai mai chemat demult şi noi am avut lucruri foarte importante să-ţi spunem.

— Dar, scuză-mă, eu nici acum nu aveam de gând să vă chem.

— Aşa este, dar eu ţi-am transmis ideea că sunt o fiinţă prezentă care vrea să-ţi vorbească.

— Deci nu mi s-a părut…

— Cum să ţi se pară? Eu sunt lângă tine doar!

Ce firesc îmi vorbeşte, de parcă am aparţine aceleiaşi lumi!

— Cine eşti?

— Eu, Spiritul Poetului. Dar pe lângă tine mai sunt şi. dar să-ţi spun tot ce am de spus, pentru ce am venit: vei scrie o carte despre aceste comunicări. Noi te vom ajuta. Deşi după apariţia cărţii se vor ridica voci împotriva ei, pe de altă parte va fi şi mult apreciată, dar, am venit să te previn: să nu te ameţească acest succes, pentru că lui Dumnezeu nu-i plac dorinţele de mărire şi trufia: Ţi-am spus toate astea ca să fii conştientă că tu ai nişte misiuni de îndeplinit. Una din ele este şi apariţia acestei cărţi.

— Nu ştiu dacă am curajul şi talentul de a scrie o carte despre voi, este o problemă delicată. Dar spune-mi, de ce ar trebui să o scriu?

— Principalul motiv este de a trezi în conştiinţele oamenilor ideea unei vieţi mai bune, pe care nu o pot obţine decât fiind miloşi cu cei necăjiţi şi săraci, şi buni cu toţi cei din preajma lor. Singurul care nu-l uită pe om este Dumnezeu. Tu să ştii că nu întâmplător ai primit toate aceste comunicări, iar cartea ta va apărea la momentul oportun, care a fost ales de noi.

IANUARIE 1992

Spiritul lui Cătălin mă anunţă pe neaşteptate:

— Uite-o pe Iulia! Vrea să vorbiţi.

— Care Iulia?

— Iulia Haşdeu.

Ştiam, tot de la Cătălin, că Iulia a dorit şi mai demult să-mi comunice ceva, dar atunci am renunţat din start la comunicarea cu ea deoarece bănuiam, sau intuiam că vrea să-mi dicteze poezii. Îmi lipsea timpul, şi, implicit, răbdarea pentru aşa ceva.

Acum am comunicat cu spiritul Iuliei pentru prima dată. Mi-a spus:

— Eu voiam demult să mă chemi, dar tu nu ai vrut. Lilica îmi zicea tatăl meu.

— De ce-mi spui asta?
— Ca să fii sigură că sunt eu.
— Dar sunt sigură.
— Vreau să-ţi dictez o poezie făcută de mine aici, la Iisus. Dacă nu vrei, nu scrii.
— Ba acum o voi scrie. Cum se numeşte poezia?
— „Aşa de tânără”.

Aşa de tânără te-ai dus
Copilă-n, lumea lui Iisus.
Erai...

Nu mai pot continua, înţeleg destul de greu literele pe care mi le comunică, şi simt că încep să devin încordată. Iulia a simţit acest lucru şi am amânat pe altă dată, cu părere de rău.

15 IANUARIE 1992

După o pauză mai lungă am primit azi o scurtă comunicare:

— Nici nu vă închipuiţi voi că istoria se repetă la intervale de timp mult mai mici şi de un număr mult mai mare de ori decât credeţi voi! în fiecare om sălăşluieşte câte un suflet care a mai fost pe Pământ în timpuri despre care voi nu ştiţi nimic!

23 IANUARIE 1992

În urma articolelor care mi s-au publicat în revistă anul trecut am primit şi continui să primesc multe scrisori de la cititori din toată ţara pe adresa redacţiei. Oameni suferinzi, necăjiţi, cu tot felul de probleme, sau tineri căutători ai Adevărului mă roagă să le răspund, să-i ajut. Scrisorile lor sunt foarte sincere şi impresionante, şi nu pot rămâne indiferentă. Curios este că niciuna din scrisorile pe care le-am primit, nu este potrivnică celor scrise în articole. Am răspuns multora dintre ele şi am ajutat cât am putut. Am primit deja scrisori de mulţumire. Spiritul lui Cătălin mi-a comunicat astăzi, privitor la această problemă:

— Tu când scrii unui om, Dumnezeu ne trimite pe noi la el şi noi îl ajutăm. Prin noi, Sfântul Duh îi ajută,

pentru că ei îl caută pe Dumnezeu.

— Cătălin, este adevărat că tu mă ajuţi şi pe mine?

— Da, pentru că Dumnezeu m-a trimis să am grijă de viaţa ta.

24 IANUARIE 1992

Doamna B. din Bucureşti, medic, mi-a scris că a comunicat cu ani în urmă cu spiritul unei prietene decedate, care a ajutat-o foarte mult în anumite probleme. Dar de câţiva ani nu a mai fost posibilă nicio comunicare. Mă întreabă de ce. Eu neştiind să-i dau un răspuns, l-am întrebat pe mentorul meu, care mi-a spus:

— Pentru că B. este păcătoasă.

— Dar care-i sunt păcatele?

— Drăcuie, bea, şi trăieşte cu un bărbat cununat cu altă femeie în faţa lui Dumnezeu.

Am trimis acest răspuns persoanei care mi-a scris, doamnei B. Ea mi-a răspuns că este perfect adevărat tot ce i-am scris şi m-a rugat să mai fac o comunicare din care să afle ce trebuie să facă pentru a se îndrepta. I-am îndeplinit rugămintea şi am primit următoarea comunicare:

— Spune-i lui B., aşa: Dumnezeu o va ierta dacă face tot ce îi spun prin tine. Păcatul de a drăcui este deja înlăturat de când a citit prima ta scrisoare. Ea nu va mai drăcui decât foarte rar, apoi se va controla tot mai mult, până va scăpa definitiv de acest nărav. Păcatul de a-i place băutura se va şterge tot prin autocontrol şi o vom ajuta şi noi fără să-şi dea seama.

— Cum?

— Îi vom dicta subconştientului ei că nu are poftă să bea. Cât priveşte traiul ei cu un bărbat cununat cu altă femeie în faţa lui Dumnezeu, ea va trebui să-i spună lui aşa: „Eu sunt o femeie cu frică de Dumnezeu şi vreau ca de acum înainte să fiu cinstită în faţa Lui. Nu vreau să-ţi fac niciun rău spunându-ţi toate acestea, dar va fi bine şi pentru noi doi, şi pentru familia ta dacă te hotărăşti să trăieşti cu o singură femeie-cea pe care o

alegi tu. Dacă nu te grăbeşti să faci acest lucru, tu vei avea cel mai mult de suferit şi trebuie să înţelegi că dacă vei avea de suferit va fi numai din vina ta. Eu altă alternativă nu pot accepta. Fii înţelept şi hotărăşte tu singur ce va fi cu tine de azi înainte”. El este foarte bolnav şi boala lui este pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele lui. Dacă o ascultă pe B. şi se roagă să fie iertat, nu va mai suferi atât din cauza bolii”.

La această a doua scrisoare a mea, d-na B. mi-a răspuns că nu numai că nu mai drăcuie, dar a început să îi îndrepte şi pe cei din jurul ei. Prietenul ei este într-adevăr foarte bolnav (ciroză) şi necredincios. Ea a încercat de mai multe ori să-l determine să-şi îndrepte cumva situaţia familială, dar el nu înţelege.

FEBRUARIE 1992

Unei mame cu fetiţa bolnavă de encefalopatie infantilă i-am trimis următoarea comunicare:

— Fata este bolnavă pentru păcatele tatălui ei, şi se va face bine numai prin mila lui Dumnezeu şi prin puterea Lui. Tu scrie-i să se ducă degrabă la mănăstire şi să se roage la Maica Domnului, pentru că Ea îi ajută pe copiii necăjiţi.

Aflu ulterior: fata are acum vârsta de 18 ani. Tatăl ei le-a părăsit de când fetiţa avea câţiva ani.

7 FEBRUARIE 1992

Îmi scrie o altă mamă, doamna S. octogenară, îndurerată pentru situaţia fiului ei-ţi, avocat, care bea alcool periodic, o dată dau de două ori pe lună (de ani de zile), când intră în crize de câteva zile şi îi este foarte rău. Apoi redevine un om normal, strălucit în meseria lui. Doamna S. Îmi scrie că întreaga lui familie suferă foarte mult din această cauză, şi deşi s-au rugat cu toţii lui Dumnezeu pentru fiul ei, nu s-a produs nicio schimbare în bine. Mă roagă cu stăruinţă să fac o comunicare pentru ei. Iată acum ce mi s-a comunicat de Dincolo:

— Fiul ei este posedat de spiritul unui om căruia i-a plăcut mult alcoolul. Tu crezi că nu îl poţi ajuta pe P., dar

poţi, dacă te rogi pentru îndepărtarea duhului rău de la el. Dumnezeu îţi ascultă rugăciunile.

— Bine, dar şi familia lui, împreună cu el, s-a rugat! ...

— Rugăciunile lor nu au fost ascultate pentru că ei nu i-au ajutat pe semenii lor. Dumnezeu dă celui ce-i cere, dar şi el trebuie să dea! Tu îi ajuţi sincer pe cei necăjiţi şi de aceea Dumnezeu îi ajută pe cei pentru care te rogi. Tu scrie-i tot ce ţi-am spus eu acum şi roagă-te pentru P. dacă vrei să-l ajuţi. Nu e nevoie să te întâlnească. Dumnezeu vă vede pe toţi, vă cunoaşte suferinţele şi vă aude rugăciunile, dar le împlineşte numai pe cele ale copiilor lui iubiţi care-i respectă Cuvântul.

— Dar P. nu vrea să bea, este foarte credincios, se roagă, de ce nu îl ajută credinţa lui?

— El este credincios, dar s-a gândit mai mult la el şi mai puţin la alţii! mai scrie-i că Dumnezeu este împotriva celor care nu preţuiesc viaţa pe care le-a dat-o El pe Pământ! Ei se vor gândi la toate acestea. Tu să faci cum te învăţ eu şi de acum înainte, şi adevărat îţi spun, că mare va fi răsplata lui Dumnezeu în Ceruri!

Am trimis această comunicare doamnei S. şi după câteva zile mi-a confirmat întru totul ceea ce mi se spusese despre fiul ei în comunicare: domnul P. este, de mai multă vreme, obsedat de gândul sinuciderii, şi este un om „zgârcit şi egoist”!

Am fost rugată să realizez o nouă comunicare, în care să cer sfaturi pentru a afla cum ar trebui să se procedeze pentru ca dl. P. să scape de sub acea influenţă nefastă. Mi s-a comunicat:

— P. este chinuit de spiritul unui om care s-a numit Boris, de care va scăpa dacă el va face în fiecare seară câte 100 de mătănii, timp în care se va ruga aşa: „Iartă, Doamne, de păcate pe robul tău P., şi îndepărtează de la el duhurile rele pentru totdeauna. Ai milă, Doamne, de sufletul lui Boris, mântuieşte-l de păcate şi ia-l în

Împărăţia Ta, Amin”.

— Câte zile să facă acest lucru?

— Să facă ce l-am învăţat eu atât cât poate, până va simţi o mare linişte şi poftă de viaţă, şi o mare iubire pentru oameni şi pentru Dumnezeu. Mai scrie-i lui P. că sfatul meu este să nu intre în politică dacă nu este sigur că face asta numai în folosul oamenilor, căci este multă murdărie acolo unde vrea el să intre. Tu spune-i că eu povăţuiesc, iar nu oblig pe nimeni la nimic! P. să înţeleagă că el singur va trebui să aleagă, dar să nu uite niciodată de răsplata mereu dreaptă a lui Dumnezeu! Acum poţi să scrii ce te-am învăţat.

Nu ştiu cine mi-a vorbit, dar tot timpul cât a durat această comunicare am simţit imensa iubire a lui Dumnezeu, ca stare, şi nu ca pe un simplu concept.

(După zece luni de la intervenţia mea în acest caz, D-na S. m-a anunţat, cu multă bucurie, că fiul ei nu a mai avut niciuna din manifestările anterioare în această perioadă! Mare mi-a fost şi mie bucuria să aflu că l-am putut ajuta să scape de o „boală” care-l chinuia pe P. şi pe familia lui de 20 de ani, lună de lună!).

*

* * *

Am primit o scrisoare de la o doamnă a cărei fetiţă, O., a murit în urmă cu un an, la numai 18 ani. Îmi scrie că avea un suflet sensibil, mi-a trimis câteva poezii remarcabile scrise de O. Înainte de a pleca dintre noi. Îmi spune că suferă încontinuu de când O. a părăsit-o şi că singura ei alinare este gândul că sufletul curat al copilului ei există undeva, în Univers. Ar fi dorit foarte mult să poată lua legătura cu ea, şi de aceea mi-a scris.

De cum am terminat de citit această scrisoare, am simţit că O. este prezentă în preajma mea:

— Sunt O. Am venit la tine de când ai primit scrisoarea, care este impregnată cu gândurile mamei mele. Eu sunt foarte bucuroasă că pot lua, în sfârşit, legătura cu ai mei. Scrie-i mamei mele că nu trebuie să

fie supărată din cauza morţii mele, pentru că după ce i-am părăsit am plecat într-o lume în care nu este suferinţă şi unde mă simt foarte bine. Dar ea, de câte ori plânge după mine, mă face să sufăr foarte mult. Mai scrie-i că sunt de multe ori prezentă în gândurile ei, când încerc să-i transmit să fie liniştită, că eu nu sunt moartă, ci sunt foarte vie! Numai corpul nu-l mai am, în rest sunt aceeaşi şi se va convinge de toate astea când vom fi din nou împreună, aici.

— Cum este locul în care te afli?

— Este un loc foarte frumos, luminos, iar din cer se aud cântece pe care urechile voastre niciodată nu le-au auzit.

— Te-ai mai întâlnit cu cineva cunoscut acolo?

— Da, dar important este ca mama să ştie că exist şi după ce am murit. Tu eşti un om care vrea dovezi cât mai multe despre existenţa noastră dar trebuie să crezi ceea ce-ţi spunem despre noi până ce te vei convinge singură de adevăr, după ce vei veni şi tu aici.

— Ai un corp?

— Da, este din particule de lumină, şi poate trece prin orice. La început am fost bulversată de toate acestea, însă acum sunt foarte mulţumită.

— Ai să-i transmiţi un mesaj direct mamei tale?

— Da: mami, eu vin foarte des să te văd, dar te găsesc mereu supărată şi în loc să mă bucur, mă întristez. Doresc foarte mult să fii mai liniştită, fiindcă asta mă va bucura şi pe mine. Până vei veni şi tu aici, să nu te gândeşti la moarte, şi să nu crezi că am dispărut de tot, chiar dacă nu mă vezi! Te iubesc şi vreau să te rog să nu plângi când citeşti aceste cuvinte fiindcă pe mine mă afectează plânsul tău aşa cum ai simţi tu o lovitură puternică.

Apoi îmi spune mie:

— Dă-i curaj, te rog!... Mă simt atât de fericită că pot vorbi cu ai mei rămaşi pe pământ, când până acum eram obligată să-i văd fără să le pot transmite mai nimic.

Cheamă-mă, dacă vrei, după ce-ţi scrie mama mea.

După ce am primit a doua scrisoare de la mama lui O., mi-a comunicat:

— Îţi mulţumesc. Mama este acum alt om datorită ţie!

11 FEBRUARIE 1992

O situaţie asemănătoare mi se prezintă în altă scrisoare. Numele fetei-care a suferit un accident mortal în Ungaria-este Flavia. Am încercat să comunic cu ea, dar a fost foarte greu până am intrat în legătură, iar apoi am primit câteva răspunsuri confuze. După aceasta s-a prezentat un vechi spirit prieten, care mi-a spus să nu mai chem alte spirite în afară de cele care mi s-au prezentat singure (cu care am comunicat până acum). Mi-a explicat că Flavia se afla într-un somn odihnitor, de refacere, prin care a trecut şi el cândva, dar care la unele spirite durează mai puţin, la altele mai mult. Eu nu am dreptul să tulbur aceste spirite, să înţeleg acest lucru! „De aceea Dumnezeu vă interzice să chemaţi morţii, în afară de cazul în care El trimite pe unii dintre noi cu anumite misiuni, să vă vorbim, sau să vă ajutăm”.

Mi-am dat seama astfel, că numai din dorinţa de a ajuta un om, am comis o mare greşeală, tulburând liniştea unui spirit.

17 FEBRUARIE 1992

M-am hotărât să nu mai chem niciun spirit străin, dar iată că zi s-a întâmplat tocmai invers: un spirit străin a venit să-mi vorbească:

— Sunt un spirit care vrea să te roage să-l ajuţi să se elibereze de păcate ca să poată să ajungă la Iisus. Mă cheamă Vlad şi am plecat din lumea voastră în anul 1940, când o boală cruntă m-a trimis în Cer. Roagă-te la Iisus să-mi ierte păcatele şi să mă ia la El.

— Dar ce păcate ai pe suflet?

— Am lăsat o femeie cu patru copii şi am fugit cu toţi banii din casă la altă femeie, care era o stricată şi care după ce a băut şi a mâncat pe banii mei, m-a luat la

goană. Eu nu am avut curajul să mă întorc înapoi, acasă. Toţi copiii mei şi nevasta mea m-au urât până la moartea mea când i-am rugat să mă ierte, ca să pot muri liniştit. Dar ei mi-au spus că mă lasă să-mi primesc răsplata pentru cât s-au chinuit din cauza mea. Şi acum plătesc pentru nesocotinţa mea, pentru că ei nu s-au rugat deloc pentru sufletul meu păcătos.

L-am inclus pe Vlad în rugăciunile mele şi i-am aprins lumânări. (Ulterior, într-o comunicare cu un alt spirit, mi s-a comunicat un „Bogdaproste, am primit lumina", cuvinte ce ieşeau din contextul comunicării ce o avusesem mai înainte. Am întrebat cine mi-a adresat acele cuvinte: era Vlad...)

19 FEBRUARIE 1992

Cătălin îmi vorbeşte despre călătoria gândurilor noastre:

— Gândurile voastre rămân o vreme în locul în care aţi stat când le-aţi emis, sau prin obiectele din preajmă, iar mai târziu, în timp, dispar de acolo.

— Unde?

— În universul cel mai apropiat de voi.

— Şi apoi unde se duc?

— Prin toate celelalte universuri până la ultimul, care este împărăţia lui Dumnezeu.

— Ce se întâmplă cu gândurile, o dată ajunse acolo?

— Gândurile oamenilor ajung toate aici pentru a se arăta oamenilor imediat ce mor. Ele nu se pierd, şi nu pot pleca decât în diferite planuri astrale. Gândurile fiecărui om, după ce părăseşte lumea voastră, ajung şi i se arată în planul în care el este capabil să urce pe măsura faptelor pe care le-a făcut pe Pământ. Aici se înregistrează şi faptele lor, nu numai gândurile, deoarece faptele sunt gânduri materializate.

24 FEBRUARIE 1992

Despre zilele sfârşitului, un spirit trimis mi-a spus:

— Dumnezeu a vrut ca toţi oamenii să fie legaţi

prin prietenie şi iubire, dar oamenii se gândesc mai mult la trupul lor decât la sufletul lor şi la Dumnezeu. Dumnezeu m-a trimis să vă spun aşa: „Va veni vremea când voi, copiii Mei iubiţi, veţi avea o viaţă pe pământ ca în împărăţia Mea din Cer! Voi să îl iubiţi pe Domnul Dumnezeul vostru şi să-i ascultaţi cuvântul, pentru că El vă iubeşte şi vrea să vă salveze din zilele îngrozitoare ce le va abate asupra oamenilor. Vor veni în curând zilele de pe urmă, când toţi necredincioşii şi păcătoşii vor căuta să se ascundă de la faţa Mea, dar nicăieri unde vor sta, nu vor putea scăpa de judecata dreaptă a lui Dumnezeu!”

— Mai vorbeşte-mi, te rog, despre Dumnezeu.

— El este lumina vieţii, gândul care a făcut toate pe care le vezi şi le auzi şi încă alte multe, pe care nu le vezi şi nu le auzi.

— Ce este veşnicia?

— Este ceea ce este în toate, între toate şi dincolo de toate.

26 FEBRUARIE 1992

Fii mai optimistă! Gândurile pesimiste atrag supărări. Gândeşte-te numai la lucruri bune. Cultivă gândul bun!

MARTIE 1992

Am scris mai demult proiectantului psihotronului despre faptul că aşteptam proiectul lui. I-am scris, de asemenea, despre cum a apărut Robert (Tehnicianul) în comunicările mele. Mi-a răspuns cu întrebări pentru Robert, şi astfel, între noi trei a început o strânsă colaborare. Iată, după o pauză mai lungă, o nouă comunicare cu Robert:

— Robert, ai abandonat proiectul nostru?

— Eu nu am abandonat, tu nu m-ai mai chemat!

— Te superi dacă te întreb cu ce te ocupai pe Pământ?

— Nu. Am fost scriitor, dar înainte am făcut facultatea de inginerie (?). Eu am realizat în secret un aparat de comunicare cu cei care populează lumea în

care mă aflu eu acum.

— Dar de ce în Larousse citesc despre tine doar ca despre un scriitor obişnuit?

— Nu ai găsit nimic altceva despre preocupările mele în dicţionar pentru că cei care l-au întocmit nici ei nu ştiau nimic, şi nici nu ar fi crezut în posibilitatea realizării unui asemenea aparat. Noi vrem să reuşiţi să transformaţi vibraţiile noastre în semnale electrice. Energia vibraţiilor noastre va trebui amplificată, şi în această condiţie ea va putea aduce în stare de funcţionare un fototranzistor sau o fotodiodă. Pentru comunicări, noi vom „împrumuta” energie de la voi-care aveţi un câmp puternic în jurul corpului şi capului. Această bioenergie este principiul vieţii şi voi, oamenii, v-aţi putea folosi de ea, nici nu vă închipuiţi cât de mult! Tu ai mai multă bioenergie decât au oamenii în mod normal, şi aceasta ne va ajuta în comunicări fără să-ţi dăuneze. Noi dorim foarte mult să faceţi tot posibilul să construiţi acest aparat care vă va ajuta mult în comunicările cu lumea noastră. Detalii tehnice mai amănunţite îţi voi da la vremea potrivită, după ce vă veţi fi apucat efectiv de lucru. Adu proiectul! (Au urmat explicaţii privind schema electrică). Părerea mea este că un calculator ar fi mai potrivit deoarece are o sensibilitate mai mare decât maşina de scris şi, în plus, veţi găsi mai uşor un calculator. Pe afişajul lui veţi vizualiza mesajele noastre! Faceţi montajul corespunzător schemei din proiect, pentru că acum este corectă. Veţi mai avea nevoie de sfere mici de staniu, cu diametrul de aproximativ 3 mm, care vor avea rolul de a obtura orificiile prevăzute în planşetă. Staniul este materialul cel mai potrivit.

(Voi trece peste tot restul detaliilor tehnice).

Nu aveţi voie să folosiţi aparatul decât pentru a-i ajuta pe cei bolnavi şi necăjiţi, nu pentru a face avere, şi nici pentru a citi trecutul sau viitorul celor ce v-ar cere aceasta!

Pentru vindecări, veţi vizualiza pe ecran cu ajutorul nostru, zonele sărace în energie ale bolnavilor şi alte anomalii energetice.

APRILIE 1992

Tehnicianul:

— L-am testat bine pe H. când l-am ales să te ajute să realizaţi acest aparat. Am investit în el multă inspiraţie! Acest proiect face parte din Planul lui Dumnezeu de salvare a oamenilor.

— Ai de făcut corecturi la programul pe care l-am primit ultima dată?

— Poate, dacă-l deschizi şi-l mai citeşti o dată acum. Citim împreună: eu văd gândul tău. Aştept întrebări.

— Cine este medicul spaţial?

— Medicul spaţial încă nu este desemnat. Se va face aici o adunare în care se va desemna. El va fi un spirit alb, care va voi să vă ajute. Având o constituţie prea subtilă, el nu va putea acţiona direct asupra aparatului. Eu vă voi fi intermediar.

— Este adevărat că „nu este posibil ca aparatul să funcţioneze dacă s-ar cere aflarea trecutului şi viitorului?”

— Nu este adevărat, dar este mai bine să nici nu scrieţi nimic despre această interdicţie tocmai pentru a nu genera astfel de dorinţe din partea eventualilor curioşi.

— Cine este „administratorul spiritual”?

— Sunt eu.

— Eu am terminat. Mai ai ceva să-mi comunici?

— Învaţă espetanto. (?)

APRILIE 1992

Exact la ora 0.00 am simţit un imbold puternic de a lua un creaion şi o hârtie. Pentru prima dată mi s-a întâmplat acum ca mâna să-mi fie dirijată nu de voinţa mea, ci de aceea a unui spirit. Păstrez aceste foi cu scrisul anevoios şi crispat pe ele. Este o scriere

automată. („Scrisoarea din cer” fusese scrisă intuitiv, după ceea ce mi se dictase mental). Acum, când am sprijinit vârful creionului pe coala de hârtie, mâna a început singură să se mişte din încheietură. Primul cuvânt scris a fost „Iulia”. Apoi din nou, „Iulia”, urmat de „Lili”. Mi-am dat astfel seama că este spiritul Iuliei, care dorea să facem un mic antrenament pentru a reuşi să scriu fără prea mari dificultăţi în acest mod. A venit să termine poezia începută în ianuarie. Eu uitasem complet de ea, dar ea nu a uitat! Dacă eu nu am chemat-o, ea totuşi a venit. Toată această comunicare a fost obţinută fără pendul, ci numai în scris:

„Aşa de tânără

Aşa de tânără te-ai dus Copilă-n lumea lui Iisus.

Erai ca o floare de crin Acum eşti doar un suspin…

Tu porţi în tine amintiri Ce au parfum de trandafiri.

Lăsa-vom lira să ne cânte şi muzica ei să ne-ncânte.

Dar nimeni nu va şti în veci că inimile noastre-s reci şi sufletul nostru s-a dus cu sufletul copilei, sus.

Lilica Haşdeu

Je pense que mourir-o est une nouvelle naissance dans une monde toujours etonante et claire”.

Pe moment nu am ştiut să traduc exact această frază, iar uimirea mi-a crescut când, după acest gând atât de frumos, Iulia a desenat prin mâna mea conturul unei cruci, aureolată cu raze de lumină, reprezentate clasic, sub forma mai multor liniuţe, ceea ce mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin gând să deseneze, oricât de pătrunsă aş fi de sentimentul religios.

Fără să o întreb, Iulia îmi transmite în continuare:

— Să nu mai spui nimic dacă vezi că nu eşti crezută, să nu te iei după necredinţa oamenilor! Să crezi în ce vezi cu ochii tăi acum! (Creionul se mişca mecanic pe hârtie cu un scris necunoscut). Crede în mine, nu ezita; Iisus este cu tine. Amin.

A mai desenat o cruce aureolată, după care s-a semnat „Lilica”.

APRILIE 1992

Seara, comunicare cu pendulul, care se mişcă într-un ritm alert:

— Cine eşti?

— Iulia.

— Ai să-mi comunici ceva?

— Da. Spiritul tău este albastru. Dacă vrei, pot să-ţi spun şi alte lucruri despre tine, pe care tu nu le cunoşti, însă eu le văd.

Mă minunez:

— Ce te determină să-mi spui toate astea, doar eu nu ţi-am cerut?

— Fiind şi eu tot un spirit albastru[5], şi aflându-mă

5 Fără să aibă cunoştinţă despre această comunicare, două clar-văzătoare cunoscute şi recunoscute mi-au spus acelaşi lucru!

Una dintre ele mi-a spus: „Văd în jurul corpului tău un fel de lumină gri-bleu. Este şi o entitate străină. Ai un mentor spiritual? Eu am intrat în dialog cu el.“ Cealaltă, studiindu-mi aura, cu altă ocazie, mi-a spus, de asemenea, că este de o nuanţă albastru- cenuşiu.

-Dar dacă nu este pe placul lui Dumnezeu să-mi dezvălui astfel de lucruri?

-Fii liniştită, am nevoie să ţi le spun, ca să te luminez. Scopul acestei comunicări este de a te ajuta să te ridici mai mult pe plan spiritual. Cunoscând cât mai multe despre tine, conştiinţa ta începe să se trezească la realitate, la adevărata realitate. Treapta de evoluţie a spiritului tău îţi dă dreptul să afli mai multe despre tine. Îţi pot spune aceste lucruri pentru că eşti capabilă să le

în contact cu fluidul tău, pot să îţi văd trecutul şi viitorul.

„Peste... (numărul de zile), zile, la ora... (de preferinţă pe la ora 10 seara) mă voi cufunda într-un somn adânc”. Spui asta, privindu-ţi imaginea din oglindă, între ochi. Somnul astfel provocat nu mai este un somn obişnuit, ci un somn magnetic, care permite luciditatea spiritului.

— Spune-mi, voi atinge vârsta de 70 de ani?

— Nu.

— 50?

— Nu.

Mai bine mă opresc aici.

— Este un lucru urât moartea, a muri?

— Este un fenomen normal care aduce o mare eliberare.

Iulia pare a fi un spirit extrem de comunicativ. Mă întreb de ce vine ea, de la o vreme, atât de des să-mi vorbească, şi nu Cătălin? Cu el nu am mai comunicat

---

înţelegi.

Cum îţi spuneam, spiritul tău are o nuanţă cenuşie de albastru, ceea ce denotă o evoluţie bună, cu multe suferinţe în multe încarnări. Ai avut multe experienţe pe pământ, dar numai într-una ai căutat să-ţi eliberezi spiritul-acum. Ultima dată ai fost pe pământ femeie, între anii 1913-1914. Ai locuit în Franţa, în localitatea Tourneville. (Pe hartă nu am găsit acest oraş. Sau o fi vreun sătuc?). Numele tău era Jaqueline Pierrot. Erai foarte veselă tot timpul, dar şi foarte bolnavă de plămâni. Ai murit foarte tânără. Erai tot tu, dar în alt corp, în alt spirit şi în alt timp! Dacă vei persista în încercările de a-ţi aminti câte ceva de atunci, este posibil ca, puţin câte puţin, să-ţi aminteşti sau să vizualizezi fapte pe care le-ai trăit cândva, trezindu-ţi mai mult spiritul. Acest lucru este necesar pentru a te putea dezlega mai uşor de corp atunci când vei dori. Ca să te detaşezi, spui de trei ori pe zi aşa:

demult. La această întrebare, ea mi-a răspuns că:

— El s-a dus să ajute pe cineva. Acum eu mă ocup de tine.

— Spiritul lui Cătălin, ce culoare are?

— Albastru deschis, ca mine.

Dintr-odată îmi amintesc că azi dimineaţă m-am trezit cu senzaţia că în viscineva îmi vorbea foarte mult şi repede, mă dăscălea, m-am trezit cu vagi crâmpeie dintr-o lungă discuţie. Iulia mi-a explicat:

— Ai fost la noi. Eu ţi-am dat câteva sfaturi de viitor. Chiar dacă acum nu ţi le aminteşti, subconştientul tău le-a înregistrat, va ţine cont de ele şi te va ajuta la momentele potrivite.

Să însemne şi asta că Iulia „se ocupă” de mine?

APRILIE 1992

Nu am mai comunicat în ultima perioadă. Nu am mai simţit nicio „chemare”. Până astăzi:

— Sunt Cătălin.

— Iulia mi-a spus că ai fost. plecat.

— Da, am avut alte treburi, şi, cum nu puteam să te las de capul tău (!) am rugat-o pe Iulia să-mi ţină locul. Dar nu te bucura că ai scăpat de mine. Iată-mă la datorie!

— Mă bucur că ai revenit.

— Eu am mai fost prin preajma ta, dar, nu te-ai obişnuit încă să-mi simţi prezenţa?

— Eu ştiu că tu eşti de multe ori cu mine, chiar şi când nu te chem să comunicăm.

— Nu oricine merită acest lucru, că dacă toţi oamenii ar merita, Dumnezeu le-ar da tuturor asemenea putere! Dar de ce nu începi să scrii?

— Ce să scriu?

— Cartea.

— Crezi că voi putea să scriu o carte despre voi? Va convinge o astfel de carte?

— Trebuie! Noi te susţinem din umbră. Succes!

6 MAI 1992

— Dumnezeu este pretutindeni şi totuşi nu-L poate cunoaşte oricine. Iată cel mai mare şi trist paradox!...

1 IUNIE 1992

Am primit din partea unei femei o scrisoare neobişnuită. Mesajul ei l-am înţeles perfect. Iată ce-mi scrie:

„Întotdeauna am crezut şi cred în existenţa şi puterea acestor fiinţe care nu aparţin lumii noastre. Cândva, pe o perioadă de câţiva ani, am ţinut legătura cu lumea lor, şi m-am convins că acea lume este un ADEVĂR, prin mesaje şi răspunsuri primite, care, în timp, sau verificat perfect! La acea perioadă mă gândesc întotdeauna uşor înfiorată, pentru că-mi amintesc că au existat săptămâni în care invocam zilnic un spirit cu care realizam lungi dialoguri.

Devenise aproape o obsesie. până când, într-o noapte am avut o viziune. Atunci credeam că a fost vis, dar îmi dau seama din ce în ce mai mult că a fost foarte adevărat şi m-a lecuit definitiv. Îmi amintesc că atunci m-am dus în toiul nopţii în camera mamei plângând şi povestindu-i ce mi s-a întâmplat: mă culcasem într-o seară, după ce comunicasem câteva ore cu spiritul unei cunoştinţe decedate. Eram singură în camera mea. În toiul nopţii, dintr-un somn foarte normal şi adânc m-am sculat brusc, cât se poate de trează şi lucidă.

Când am deschis ochii, am simţit o greutate foarte mare pe piept şi am văzut în faţa mea o figură neagră cu ochii, era ceva nedefinit, ca o fantomă, căreia nu-i vedem foarte clar decât ochii i. Mă apăsa pe piept înfiorător de tare şi-mi spunea ceva. Ştiu că eram foarte conştientă că nu visez, eram speriată de moarte, mai ales că încercam să mă ridic-n-o să uit niciodată senzaţia aceea de neputinţă pe care am avut-o încercând să-mi ridic mâinile ca să îndepărtez ciudăţenia de pe pieptul meu. Îmi simţeam corpul de piatră şi aveam îngrozitoarea senzaţie că dacă mai durează mult o să mor. Abia atunci am auzit, am început să înţeleg ce-mi spune, nu-mi

amintesc acum cuvânt cu cuvânt ce-a fost spus, dar ştiu că era o ameninţare, un fel de prevenire că dacă nu încetez cu chemarea atâtor spirite, o să dau rău de bucluc. Şi atunci, de undeva din spatele creaturii, am auzit vocea lui P. – spiritul prieten cu care comunicasem chiar în acea seară, (dacă nu mă înşel, chiar şi l-am văzut) care-mi spunea-şi aici îmi amintesc exact cuvintele: „Vezi ce se întâmplă dacă deranjezi sufletele morţilor? Să nu mai faci niciodată aşa ceva! Mi-amintesc că am încercat să spun în gând „Tatăl nostru” cum făcusem de câte ori visam ceva rău, dar nu puteam să-mi mişc mintea, parcă eram complet amorţită, numai auzul, puterea de percepere îmi mai funcţiona, suficient ca să văd şi să aud ce se petrece în jurul meu.

Doamne, niciodată n-am să uit frica aceea îngrozitoare pe care am trăit-o atunci, conştiinţa că sunt atât de aproape de moarte, durerea aceea totală, copleşitoare, pe care o aveam pe piept, provocată de acea creatură dubioasă! După cuvintele lui P. a dispărut greutatea de pe piept împreună cu creatura şi literalmente am simţit cum îmi recapăt forţa în mâini, în picioare, toată vlaga, şi am fugit ţipând spre mama.

De atunci am încetat orice comunicare, şi rămân cu credinţa că Dumnezeu, sau altceva m-a avertizat foarte clar că trebuie să mă opresc. Ceea ce am şi făcut”.

Nu am nicio îndoială că tot ce-mi scrie această tânără este adevărat şi sunt convinsă că dacă eu însămi nu înţelegeam la timp care este rostul comunicărilor mele, nici avertismentele pe care eu le-am primit nu ar mai fi fost atât de blânde pe cât au fost…

23 IULIE 1992

Azi-noapte l-am visat pe Cătălin! Este pentru prima dată după un an şi jumătate de când comunic cu spiritul lui-că-mi apare în vis. Nu i-am văzut niciodată chipul în vreo fotografie. În visul meu avea o figură foarte senină, era foarte tânăr, un băiat firav şi delicat. Îmi adusese un coş cu bunătăţi, iar eu îl priveam uimită, gândindu-mă:

„Doamne, e chiar Cătălin! Cum e posibil să fie aici, lângă mine, doar el este mort!” Mă privea cu înţelegere, îmi zâmbea, şi nu scotea niciun cuvânt. Nici măcar nu s-a prezentat, dar eu ştiam că este el.

Mi-a lăsat coşul şi a dispărut.

M-am trezit foarte impresionată de acest vis. În coşul pe care-l pregătise pentru mine se afla ceva care-mi producea o mare bucurie, însă nu ştiu, şi nici în vis nu ştiam ce anume era în coşul acela al lui, ceva ce era pentru mine, şi care mă bucura.

Astăzi am comunicat cu el şi l-am întrebat ce poate să-mi spună despre visul meu de azi-noapte. Ce îmi dăduse? Mi-a spus:

— Eu eram, şi am venit ca să mă vezi. Ceea ce se afla în coşul pe care ţi l-am adus simbolizează lumina spirituală pe care ţi-o dăruiesc.

29 IULIE 1992

Într-o călătorie cu trenul o cunosc pe Anca T. – o tânără pasionată de fenomenele paranormale. Pe tot parcursul drumului, vreme de câteva ore, discutăm pe această temă. Îndrăznesc să-i spun câte ceva despre Cătălin. Îmi spune că numele lui îi este cunoscut, are acasă cartea semnată cu numele său, intitulată „Prima carte, ultima carte”.

Îmi amintesc că în urmă cu 6 ani, pe când eram studentă, cineva îmi vorbise despre această carte: Cum că este scrisă de (sau despre?) un tânăr care nu mai trăieşte, şi că merită să o citesc. Este tot ce ştiam despre ea. În 5 – 6 ani am încercat să o găsesc, dar fără rezultat. Am căutat-o în biblioteci, în librării, la cunoştinţe, dar nu am găsit-o nicăieri. Cu timpul uitasem de ea. Mi-am dorit enorm să o citesc, mai ales după comunicările cu spiritul lui Cătălin, pe care la un moment dat l-am rugat să mă ajute să o găsesc. Şi iată că astăzi o cunoscut pe Anca T., care are această carte şi chiar acceptă să mi-o împrumute. Este o simplă întâmplare? Este ajutorul lui Cătălin? îi las Ancăi numărul meu de telefon şi aştept cu

nerăbdare să mă sune după ce ajung acasă.

1 AUGUST 1992

Azi m-a sunat Anca. Începusem să cred că m-a uitat. La ora 17 mi-a făcut o vizită şi mi-a adus mult aşteptata carte a lui Cătălin. Ard de nerăbdare să o citesc! Aştept cartea asta de 6 ani!

2 AUGUST 1992

Aseară, după plecarea Ancăi am început să citesc cartea care reflectă scurta viaţă a celui ce a fost Cătălin Bursaci. De cum am văzut chipul lui pe copertă, mi-am dat seama că eu îl ştiam dinainte, din vis! Era acelaşi chip! Am citit toată cartea azi-noapte, pe nerăsuflate.

În aproape fiecare rând din jurnalul lui şi din ce povestesc cei ce l-au cunoscut, îi recunosc spiritul: Cătălin-omul era un „băiat calin şi năbădăios, timid şi pozeur, tandru şi ironic”. Nu pot să nu continui cu alte câteva fragmente din „Argumentul” cărţii semnat de domnul Mircea Sântimbreanu, şi apoi cu gânduri ale lui Cătălin, cel care la numai 18 ani a plecat din lumea noastră după o răscolitoare şi lungă suferinţă.

„Fizicul lui ascundea, derutant, o maturizare pe care în adânc, ignorată chiar şi de cei mai apropiaţi, i-o îngăduise, poate ca o compensaţie, zodia Racului. Deghizat în anii incerţi ai pubertăţii, exact ca orice băiat, desfăşurându-se pe eşichierul sever şi banal al vârstei lui-şocală-casă-teme-colegi-antrenamente-Cătălin escalada în taină alte spaţii, decolase demult spre alte orizonturi. În zbuciumul secret al inimii lui palpita mai mult decât miracolul precocităţii, în sinele lui ţâşnise jerba înaltă a voinţei de a se exprima, de a fi el însuşi”.

„Îşi simţea gândirea-poate lucrul cel mai greu la această vârstă – îi vâna palpitul, o dorea capturată, supusă.

„Aflăm cu umilinţă de abia din mărturia acestui tânăr muribund cât de bogaţi şi totodată cât de risipitori suntem. Cât de puternici, având certitudinea unui mâine şi cât de nesfârşite sunt bucuriile mici”.

„Mai sunt şi alte lecţii în această carte. Una dintre ele, nu mai puţin tulburătoare, se adresează părinţilor, mai exact familiei, acest cuib somnolent, câteodată risipit, adesea rece”.

În 1972, când avea 15 ani, Cătălin îi scria mamei lui: „Mama, vezi că fără mine nu poţi? Trebuie să vin eu şi să-ţi repar poeziile. Dar ce contează, nu sunt eu din tine, n-o să trăiesc eu lângă tine, şi-o să fiu lângă tine mereu?... Scrie, să nu moară acele locuri pe care le-ai iubit. Să nu moară cei pe care i-ai iubit. N-are importanţă ce spun alţii. Tu scrie!”

Mi-am amintim că în acelaşi fel mă îndemna şi pe mine să scriu cartea de faţă, căutând să mă facă să înţeleg că trebuie să o scriu.

Învăţătura pe care mi-a dat-o spiritul lui Cătălin am găsit-o cu surprinderesintetizată în următoarele rânduri scrise de el în acelaşi an 1972:

„În viaţă trebuie să dai cu coatele-unde se dă cu coatele dar şi acolo unde nu se dăcând nu se vede.

Unde se joacă cinstit, joci cinstit.

Unde se trişează, trebuie să „trişezi cinstit”-cel mai bine.

Când se fuge, fugi.

Atunci trăieşti bine, eşti fericit şi cinstit.

Dacă joci numai cinstit, eşti numai fericit.

Dacă trişezi şi dai cu coatele, eşti fericit şi trăieşti bine, dar eşti un laş.

Alege!”

Această adevărată „lecţie despre fericire” mi-a dăruit-o spiritul lui în comunicări pe care mi le făcea-uneori mentalcând mă pomeneam în situaţii în care eram nevoită să aleg dacă să „joc cinstit”, sau să „fug”... De multe ori am procedat cum m-a îndemnat el (atunci când m-a îndemnat) – precum un înger păzitor şi preabun sfetnic-şi întotdeauna am constatat că nu existau soluţii mai bune în contextele respective. Recunosc cu toată sinceritatea că atunci când încă nu-l cunoşteam pe

Cătălin, deseori lipsa mea de discernământ în a lua decizii mai mult sau mai puţin importante, îşi spunea cuvântul.

Din scrierile lui datate din 1974 reţin:

„... în întunericul nopţii acesteia, jur în faţa mea însumi, căci numai în mine cred, jur că de azi înainte LARAS nu se va mai ivi. În nesupunerea mea, totuşi mă supun unei singure credinţe, şi anume aceea pe care însuşi creierul meu o ţese şi nici unei alteia.

Credinţa mea s-a dovedit de multe ori mai tare decât aceea căreia i se supun cei mai mulţi oameni, nu atât la tinereţe cât la vârstă înaintată, când frica de faptele lor şi de răspunderea faptelor lor îi nimiceşte. Acestei credinţe îi spun acum jurământul meu şi atunci când jur ceva mie însumi înseamnă a-mi pune voinţa la încercare. Nu sunt numai ambiţios, dar am voinţă şi ea în este de neînfrânt. Voinţa mi-o voi pune la încercare pentru a putea arunca lumii în faţă slăbiciunea ei şi pentru a putea în felul acesta îi mai tare decât ei şi pentru a mă putea iubi pe mine însumi”.

Fac un salt în timp şi ajung în 1975, înainte de sfârşit, la o înregistrare pe bandă de magnetofon: „M-am îndepărtat de colegii mei. Am suferit mult şi sunt cu mult peste ei. Şi ce rău îmi părea, dacă am să pierd anul, c-o să-mi pierd colegii. acum îmi dau seama cât de mici erau şi ce preocupări mărunte aveau”.

Ţin să reamintesc aici o comunicare a spiritului lui Cătălin, prin care-mi spunea următoarele cuvinte-nu departe de ceea ce este scris mai sus:

„Eu credeam în capacitatea mea de a-mi exercita voinţa şi în forţa care mă ţinea dintotdeauna deasupra celorlalţi. Eram ales de Dumnezeu: El voia ca eu să fac oamenii să deosebească ce-i bun de ce-i rău, ce-i curat de necurăţenie”.

Citesc mai departe în „Prima carte, ultima carte”, şi din nou bătăile inimii mi se accelerează: sufletul lui îl simt prezent aici, undeva în vecinătatea sufletului meu şi

între rândurile pe care le citesc:

„La asta se adaugă şi ei, şi sufletul meu care mereu mă ceartă. Am multe de îndurat, dar voi învinge şi voi fi mai tare decât toate”.

„În ultima săptămână s-au petrecut lucruri destul de obişnuite, care mi-au creat certitudinea că tineretul de azi, şi, odată cu el, cel viitor, trebuie salvat de la moartea sufletului. (...) Deci, cer societăţii (vreau să nu se uite în aceasta includ şi tineretul) să ne ajutăm sufletul”.

„Romantismul, romantismul este o secreţie a unui suflet înflorit, deci, doresc ca sufletul nostru să fie înflorit, deci aş vrea să fim ajutaţi sau măcar să nu fim opriţi

Regăsesc în rândurile următoare stilul lui inconfundabil de a da lecţii-serioase de altfel, dar presărate cu mici ironii:

„Nu are importanţă ce se va întâmpla mâine. Decât te întristezi. asta o faci toată viaţa şi degeaba.

Măsura în care va influenţa viitorul tău. Nu trebuie să fii niciodată pesimist, strică la ficat. Fii vesel şi să nu-ţi pese”. Nu o dată spiritul lui m-a ajutat să-mi uşureze sufletul îngreunat de tristeţi apăsătoare, dăruindu-mi din lumina lui:

„De ce ai acum gândurile atât de negre? Fii atentă mereu la ce şi cum gândeşti! Nu uita că gândurile pe care acum mintea ta le ţese vor face parte cândva din lumea în care te vei muta. De aceea trebuie să ai mereu gânduri pozitive, să fii optimistă. Ori de câte ori crezi că ai motive să fii tristă sau supărată, încearcă să-ţi impui să te gândeşti la lucruri plăcute”.

Apoi îmi apărea în faţa ochilor minţii o imagine ca-n poveşti: o vale înverzită, soare, linişte şi pace. Ca prin farmec îmi revenea pofta de viaţă, uitam de toate relele pământului şi simţeam nevoia să împărtăşesc tuturor bucuria mea. Această experienţă pe care mi-a oferit-o Cătălin nu este oare chiar o încercare a lui de a-mi „salva

sufletul” şi de a-l ajuta „să înflorească”-cum se exprima chiar el când mai ere printre noi? Atunci el cerea ajutorul pentru „salvarea de la moartea sufletului” a tineretului viitor. Din tineretul acela „viitor” fac parte şi eu, şi toate generaţiile de tineri care citesc sau vor citi aceste rânduri şi vor şti să înveţe ceva din ele.

Că spiritul lui Cătălin este un spirit bogat am înţeles din comunicările pe care le-a făcut vreme de aproape doi ani. Găsesc acum în jurnalul vieţii lui (de pe banda de magnetofon) o nouă confirmare:

„Trebuie o suferinţă mare, să răscolească totul. Valuri care să ajungă până la fund şi să răscolească şi nisipul de pe fund. Era necesară o suferinţă mare”.

„Dar nu-i nimic, mi-a folosit, acum mă simt mult mai bogat după atâta suferinţă”.

*

* * *

Se apropie dimineaţa. Am terminat de citit „Prima carte, ultima carte”, a lui Cătălin. Cu sufletul am citit-o. Poate că aceasta este „Ultima lui carte”, cea pe care o scriu acum.

Nu sunt un om care plâng uşor, dar acum e greu să mă stăpânesc. Sunt foarte tristă, îl simt pe Cătălin prezent, începe să-mi comunice:

— Tu ai plâns pentru că ai aflat supliciul la care am fost supus... dar cât crezi că pot exprima câteva cuvinte din tot ce-am suportat?

— Ştii acum de ce a fost necesară o suferinţă aşa mare? De ce te-ai chinuit atât?

— Mama a trebuit să sufere asistând la suferinţele mele. Vezi unde pot duce răutăţile de zi cu zi, chiar şi pentru fiinţa cea mai dragă?

— Dar nu tu au suferit cel mai mult?

— Nu. Ea suferă şi acum. Eu nu mai sufăr.

Îi privesc fotografia de pe coperta cărţii. Îl întreb ce-mi poate spune despre cel care este în fotografie. Îmi răspunde:

— Era o povară.

Mă încearcă un sentiment de vinovăţie pentru neîncrederea pe care i-am arătat-o de multe ori, alături de respectul pentru suferinţa de neimaginat prin care a trecut. El îmi comunică:

— Eu ţi-am iertat multe, dar important este nu să-ţi iert eu greşelile, ci să nu le mai faci! Acum te las, noapte bună, muritoareo!

Am simţit o briză uşoară peste frunte, după care m-am pomenit singură. Am adormit greu.

4 AUGUST 1992

După toate comunicările pe care le-am primit, şi în special după cele transmise de spiritul lui Cătălin-înainte de a-i citi cartea-am meditat deseori la tot ce am înţeles eu că înseamnă viaţa de dincolo de moarte, şi mi-am pus mai puţine întrebări cu privire la fostele vieţi pământene ale interlocutorilor mei invizibili.

Însă acum, după ce am lecturat jurnalul lui Cătălin, prin intermediul căruia am luat cunoştinţă de unele evenimente din scurta lui existenţă printre oameni, de fiinţele care i-au fost dragi, de aspiraţiile lui, mă gândesc tot mai mult că ar trebui să încerc să contactez o persoană din cele care i-au fost apropiate, o rudă a lui, pe mama lui. Din păcate, îmi lipsesc indicii importante care m-ar putea îndrepta către persoana pe care aş căuta-o. Din carte ştiu că el îşi petrecea vacanţele copilăriei în comuna Pleniţa, la bunicii lui, şi că avea o verişoară mai mică, Rosana, la care ţinea foarte mult. Aceste date nu mă pot ajuta prea mult… M-am hotărât să cer sprijinul lui Cătălin. L-am întrebat azi dacă ar fi bine să o caut pe mama lui, şi dacă el m-ar putea ajuta să o găsesc. Mi-a spus că nu mă sfătuieşte să-i caut mama, „Caut-o mai bine pe Rosana”, mi-a spus.

Mi-am exprimat părerea că dacă el nu-mi dă o mână de ajutor, nu aş avea prea mari şanse de a o găsi, nu cunosc pe nimeni din acea comună, nici din judeţ măcar, şi, în plus, Rosana era o fetiţă pe când îşi vizita

acolo bunicii, acum ea trebuie să aibă în jur de 30 de ani, nu îi cunosc numele de familie, nu ştiu în ce oraş trăieşte.

Cătălin m-a încurajat, spunându-mi că dacă vreau cu adevărat să dau de ea, voi reuşi.

10 AUGUST 1992

Acum şase zile Cătălin mi-a răspuns că nu este imposibil să o găsesc pe Rosana. Am făcut o nouă greşeală: nu l-am crezut.

Şi iată că astăzi am văzut că este posibil! Nu ştiu dacă a fost mâna Providenţei, dacă a fost influenţa lui Cătălin, sau dacă a fost o pură întâmplare, cert este că azi, printr-un concurs de împrejurări favorabile, mi-a căzut în mână o scrisoare-care nu-mi era adresată mie, ce-i drept, ci unei reviste la care colaboram-dar care avea ca expeditor pe dl. D.N. din… comuna Pleniţa. Această persoană, precizează în scrisoare: „din anul 1968 m-am mutat în comuna Pleniţa”.

Mi-am zis. „Iată omul de legătură!” Dl. D.N. solicită un ajutor în privinţa stării sale de sănătate. Din fericire, îl pot ajuta. I-am trimis o scrisoare în acest sens, cu rugămintea, în final, de a-mi răspunde în cazul în care a cunoscut-o pe Rosana, pe Cătălin, sau pe alt membru din familia lor.

SEPTEMBRIE 1992

Nu, nu am făcut o greşeală scriindu-i domnului. D.N. aşa cum mi-am închipuit. Azi am primit răspunsul lui, cu mulţumiri! A durat atât, aproape o lună, pentru că între timp s-a interesat de persoanele despre care l-am întrebat. O cunoştea pe Rosana, dar nu a văzut-o de mulţi ani. De curând a aflat că ea este acum medic stagiar în Cluj. Pe mama Rosaneimătuşa lui Cătălin, tot medic, o cunoaşte din 1973, de când i-a fost pacient. Mi-a dat adresa unui spital la care pot să-i scriu.

Nu-mi închipuiam că voi intra în posesia acestei adrese vreodată, şi încă atât de simplu!

21 SEPTEMBRIE 1992

Abia azi m-am hotărât să-i scriu mamei Rosanei. Nu-i uşor să te decizi într-o astfel de problemă delicată, de suflet. I-am trimis şi o parte din comunicările lui Cătălin. Mă tem ca nu cumva să nu primească scrisoarea, apoi mă tem pentru că nu ştiu ce efect va avea asupra dumneaei, în cazul în care o primeşte.

3 NOIEMBRIE 1992

Am primit azi douăsprezece pagini de la mătuşa lui Cătălin! Scrisoarea este mai pozitivă decât mi-am imaginat! Îmi descrie mai multe întâmplări pe care şi le aminteşte din copillăria lui Cătălin şi care, fireşte, nu apar în cartea lui. Şi următoarele rânduri m-au bucurat la fel de mult: „Noi l-am iubit foarte mult pe Cătălin, dar sigur, prinşi în vârtejul ocupaţiilor zilnice „nimicarniţe”- cum le zicea Cătălin, ne gândim din ce în ce mai rar la el. Aţi făcut foarte bine că mi-aţi trimis scrisoarea aceasta. Este sigur un semn pe care ni-l trimite el”.

NOIEMBRIE 1992

În urmă cu câteva săptămâni am început corespondenţa cu M.D. – o tânără din judeţul Vrancea, care suferă de o maladie rară, caracterizată prin leziuni şi atrofii ale fibrelor musculare ale membrelor inferioare care este probabil că pot preceda o paralizie... Mama şi fratele ei au murit din cauza aceleiaşi boli, acum M.D. este singură şi descurajată, convinsă că viitorul ei apropiat nu mai poate însemna decât azilul sau moartea. De câteva ori a încercat să se sinucidă. I-am scris câteva scrisori care-slavă Domnului! – au avut darul de a-i ridica moralul mai mult decât mă aşteptam, dacă stau să judec lucrurile după tonul descurajant al primelor ei scrisori. M-am rugat pentru ea, şi m-am bucurat să aflu, treptat, din scrisorile ei că a început să creadă în Dumnezeu şi să se roage să o salveze.

În legătură cu acest caz, pe data de 15 octombrie 1992, aproape de miezul nopţii, am primit un mesaj de Dincolo, măcar că încetasem orice comunicare de mai

multă vreme. În acea noapte am simţit că trebuie să primesc un mesaj important, că se aşteaptă de la mine să recepţionez un mesaj. Am luat pendulul de cristal de cuarţ şi mi s-a spus: „Am venit să te ajut în dorinţa ta de a-i face bine lui M. Ia un creion şi ţine-l în mână. Să nu te gândeşti la nimic şi să nu-ţi laşi mâna controlată de mintea ta!” Am făcut întocmai, şi după un minut muşchii mâinii au început să capete mici contracţii şi să fie dirijaţi de o Forţă, străină mie. S-au scris prin mâna mea următoarele cuvinte, cu litere rotunde, mari: „M. să creadă că este aleasă de Tatăl Ceresc pentru a-L cunoaşte pe El prin suferinţa ei şi să arate lumii minunile Tatălui! Tu să-i trimiţi ei această scrisoare şi să înţeleagă că nu tu, Diana, ai scris aceste rânduri, ci eu, Sfânta Parascheava, azi, de ziua mea. M., să ştii că boala ta este plata pentru păcatele bunicului tău şi a venit vremea răsplăţii pentru suferinţa ta, care are rolul de a-ţi întări sufletul, ci nu de a-l pierde! M., păstrează această scrisoare pe care eu ţi-am scris-o, mereu cu tine, şi nimeni să nu o mai atingă. Eu sunt cu tine şi te ajut. Să mai ştii că frica de boală alimentează boala dar gândurile bune te ajută foarte mult! Să te gândeşti la mine ori de câte ori ai gânduri întunecate şi ai să simţi că sunt lângă tine pentru că te voi însenina. Crede în minte şi în Domnul Dumnezeu, şi nu vei mai fi singură şi bolnavă. Amin. Parascheva”.

Am fost sfătuită să expedieze cât mai repede scrisoarea. M-au surprins multe lucruri la această comunicare deosebită: în primul rând eu nu ştiusem că acea zi era ziua Sfintei Paraschiva! De asemenea, nu aveam cunoştinţă de faptul că numele sfintei nu ar fi „Paraschiva” ci „Parascheva”, aşa cum a fost scris în comunicare. În fine, M. nu mi-a spus până acum nimic despre niciun bunic al ei.

Dar astăzi am primit răspunsul de la M. la acea scrisoare dictată, şi mare mi-a fost mirarea să aflu din rândurile pe care ea mi le-a trimis, următoarea

întâmplare, petrecută cu mulţi ani în urmă, întâmplare pe care i-o relatase mai demult o mătuşă, şi pe care o uitase:

Bunicul lui M., în tinereţe, a avut o prietenă. Într-o seară, când se întorceau împreună de la un bal pe bicicleta bunicului, au suferit un accident, răsturnându-se cu bicicleta. Bunicul nu a păţit mai nimic, dar fata şi-a fracturat coloana vertebrală şi de atunci nu a mai putut merge. La scurt timp, bunicul s-a căsătorit cu altă fată (viitoarea bunică a lui M.). Fosta lui prietenă, imobilizată la pat, nu a mai avut mult de trăit. Înainte de a muri l-a chemat pe bunicul lui M., şi, de faţă cu rude şi vecinii adunaţi la căpătâiul muribundei, l-a blestemat, cu limbă de moarte, „să-i ologească toţi urmaşii-copiii, nepoţii.

Blestemul acela cumplit a acţionat într-adevăr asupra urmaşilor săi: prima s-a îmbolnăvit chiar soţia lui, care a stat la pat, bolnavă, 20 de ani înainte de a muri! apoi blestemul a atins-o pe fiica lui-mama lui M., pe nepotul lui-respectiv fratele lui M., care şi ei s-au stins din viaţă. De aceeaşi boală suferă de câţiva ani şi M. Fiica cea mare a bunicului nu este atinsă de blestem, şi implicit de boală, însă tatăl ei natural este altul! Iar bunicul a murit de astm.

Mă surprinde, de asemenea, să citesc în scrisoarea lui M.

„Doctoriţa care mi-a făcut biopsia a ajuns cu rezultatul biopsic şi cu date din foaia mea de observaţie, în iulie 1992 la Laussane, în Elveţia şi la Berlin la nişte congrese de neurologie la care au participat cei mai mari specialişti ai lumii. Aceştia au spus, ce credeţi, că unul singur mai avusese un asemenea bolnav, iar din literatura medicală reiese că mai sunt cunoscute doar câteva cazuri similare. Nu se ştie prea bine ce e cu mine, se presupune că e un defect genetic şi mai vor o mulţime de date despre mama şi fratele meu care au murit. Ei nu înţeleg de ce muşchii sunt buni, se regenerează totuşi! Şi, din păcate, nu-mi pot propune niciun mod de a lupta

cu această boală oribillă...”

Socotesc că toate aceste date şi explicaţii sunt cât se poate de concludente pentru a putea înţelege de unde porneşte dezastrul aceste familii. Pentru a putea lupta împotriva răului în cazul de faţă o boală necruţătoare care şi-a întins tentaculele peste generaţii întregi-este necesar ca în primul rând să-i cunoaştem cauza, rădăcinile. Astfel vom şti cu cine trebuie să luptăm. Atunci ne putem canaliza toată energia, toată voinţa şi rugăciunile noastre spre înlăturarea cauzei bolii. Este ceva asemănător oarecum cu vindecările prin regresie hipnotică.

Prin acea comunicare şi prin faptul că M. a conştientizat motivul suferinţei ei, de acum ştim că lanţul acelui blestem trebuie curmat, oricât de mult ar trebui luptat pentru asta.

10 NOIEMBRIE 1992

În seara asta am făcut un experiment deosebit. Am cunoscut-o de curând pe doamna V., o pictoriţă din Chişinău cu capacităţi paranormale uimitoare. Azi m-a vizitat acasă. Pe lângă harul de a vindeca trupurile şi sufletele oamenilor prin extracorporalizările pe care le realizează-lucru care pentru ea pare foarte natural, de altfel-poate avea succes la Banca de date a Universului Suprasensibil. Doamna V. este o vizionară şi o diagnosticiană desăvârşită. Concentrându-se, ea poate vizualiza „pricina lucrurilor”-cum spune ea, îndeosebi a bolilor a căror cauză o găseşte de multe ori în existenţe anterioare ale subiectului.

I-am arătat doamnei V. în seara aceasta fotografia lui Cătălin fără să-i spun absolut nimic despre el. Am rugat-o să-mi spună de ce boli suferă cel din fotografie. A acoperit fotografia cu palma, a închis ochii, şi după aproximativ 10 secunde de concentrare mi-a spus: „Acest om nu mai trăieşte”. I-am confirmat, şi am rugat-o să „vadă” ce boală a avut. S-a concentrat din nou. Mi-a spus că „vede” nişte picături de sânge, explicându-mi că a

avut o boală a sângelui, pesemne. I-am spus atunci că este foarte aproape de adevăr, băiatul a murit de leucemie, şi boala a debutat cu melenă. Apoi a rămas aşa, cu ochii închişi, cu palma pe fotografie, concentrată asupra lui, timp de aproape un sfert de oră. Faţa i s-a destins la un moment dat într-un zâmbet luminos. Spiritul ei, am înţeles că deja se afla într-un plan spiritual la care omul obişnuit nu are acces. Nu-mi spusese dinainte că are de gând să contacteze spiritul. În acelaşi timp eu m-am concentrat asupra spiritului şi l-am rugat să-mi transmită un mesaj prin această femeie.

După ce a ieşit din starea de transă mi-a spus: „Eu am vorbit cu acest spirit. M-am ridicat până la el. Se află într-un univers albastru, cu vibraţii foarte plăcute. M-am simţit foarte bine acolo. Este un spirit foarte evoluat, să ştii! Am de la el un mesaj pentru tine… (mi-a transmis un mesaj personal despre un subiect bine cunoscut mie şi lui Cătălin, dar total necunoscut ei). Apoi a mai adăugat: „Mi-a mai spus că se pregăteşte să se reîntrupeze”.

Concluziile mele:

Eu ştiam că el este un spirit cu vibraţii corespunzătoare culorii albastre din comunicări-şi că propriul meu spirit este de o nuanţă asemănătoare (mai cenuşie) – (comunicarea din 13 aprilie 1992). Rugămintea pe care eu i-am adresat-o lui, mental, mi-a îndeplinit-o: mi-a transmis un mesaj personal prin D-na V., fără ca ea să ştie că eu aştept vreun mesaj care să-mi fie adresat.

La culoarea spiritului lui nici nu mă gândisem, iar ideea de a-l ruga să-mi transmită ceva (fără măcar să-i propun un subiect anume) mi-a venit târziu, când d-na V. se ridicase deja în universul lui astral, detaşat de lumea noastră, deci este exclusă posibilitatea transmiterii telepatice a gândurilor mele d-nei. V.

2 DECEMBRIE 1992

De luni de zile nu am mai comunicat cu pendulul, ci doar de câteva ori, mental, am mai primit câteva sfaturi

scurte legate de evenimentele vieţii de zi cu zi, care m-au ajutat în diverse situaţii.

Nici de acum înainte nu voi mai pune mâna pe pendul, pentru că îmi lipseşte acea chemare lăuntrică ce mă aducea altă dată în faţa planşetei pentru comunicări, şi, mai cu seamă, din convingerea că trebuie să trec singură peste orice dificultăţi şi să-mi port singură de grijă.

În seara asta, însă, am fost eu chemată să primesc o comunicare, după atâta timp de tăcere: la ora 20 am auzit o ciocănitură în fereastră, nu numai eu, ci şi un membru al familiei. Ne-am uitat imediat afară pe fereastră, nu am văzut pe nimeni, nu am mai auzit nimic. Linişte şi pustiu. De altfel locuim la etajul I şi nu ar fi putut nimeni să-mi bată în geam. Pentru câteva clipe mi-a venit în gând imaginea lui Cătălin şi a dispărut, după care nu m-am mai gândit la această întâmplare. Dar peste trei ore m-am pomenit cu pendulul în mână fără ca eu să doresc să comunic. Mi-am dat seama că altcineva dorea să purtăm un dialog, şi acela era Cătălin. Mi-a spus că el mi-a bătut în geam, ca să mă atenţioneze că are să-mi transmită ceva important. Apoi m-a întrebat:

— De ce nu termini cartea? („Dialoguri cu entităţi din Invizibil”, n.a.). Mâine lucrezi toată ziua!

Avea dreptate: nu am mai scris de câteva săptămâni din cauza unui curs intensiv de teleinforbioenergetică la care am participat timp de o lună, iar acum, din cauza unor treburi mărunte, amân de pe o zi pe alta reînceperea lucrului la carte. Îi promit că de mâine îi voi urma îndemnul. Îmi închipui că acesta a fost mesajul ce avea să mi-l transmită, dar îmi spune în continuare un lucru la care nu mă aşteptam:

— Vin pe Pământ în curând!

Eu sunt tentată să-i pun unele întrebări, dar cineva, alt spirit probabil, îmi spune:

— Cătălin a venit să-şi ia rămas bun.

Nu-mi vine să cred. De acum tac şi „îl ascult” pe

Cătălin:

— Eu am avut misiunea de a te învăţa să fii bună şi curată. De acum misiunea mea s-a încheiat şi totodată m-am hotărât să revin pe Pământ. Mamă îmi va fi Rosana. Diana, te-am îndrăgit, chiar dacă m-am purtat cu tine cam dur. Nu-ţi vine să crezi, muritoareo, dar îţi spun adevărul. Să nu mă mai chemi, să fii înţeleaptă şi să ţii cont de tot ce te-a învăţat Cătălin. Acum ai să-mi spui ceva?

Îmi exprim părerea de rău că mă părăseşte, sunt puţin, derutată, nu-mi dau seama dacă trebuie să mă bucur sau nu. Să înţeleg că pleacă sau că vine? Oricum, îmi va lipsi. Nu-mi mai spune decât:

— Este aici Robert, el te va însoţi deseori şi te va ajuta când vei avea nevoie. Plec, muritoareo, să nu mă mai chemi!

Apoi se pare că Robert a fost cel care mi-a transmis:

— Nu poţi să crezi că el va pleca dintre noi, dar să nu-ţi închipui că noi avem de împlinit câte o misiune o veşnicie! Nu uita că mai trebuie să progresăm şi noi înşine! Şi asta o facem în special asumându-ne o nouă viaţă pe pământ, care nici nu-ţi închipui cât de mult ne poate propulsa spre Divinitate, atunci când propria conştiinţă ne luminează calea vieţii în trup de carne, pe care o bătătorim de atâtea ori.

…Tu ai acum misiunea de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu, dar nu ai citit încă Biblia! Citeşte-o! Ai semănat mult bine până acum şi sperăm că o vei face în continuare. Noi apreciem dragostea cu care te apleci asupra disciplinelor spirituale şi de aceea te-am ajutat să ne descoperi tainele. Dar ţine minte, aceste taine nu se dau oricui, ci numai celor care sunt pregătiţi să le pătrundă, şi ele nu se pot înţelege cu mintea, ci cu sufletul.

Ţi-am deschis această poartă şi ţi-am arătat că mai există ceva dincolo de ea, este lumea noastră, dincolo de

care sunt încă alte lumi nebănuite de mintea şi chiar imaginaţia voastră! Puţini sunt cei care ajung aici şi mai departe câtă vreme sunt întrupaţi. Şi chiar neîntrupaţi. Este meritul celor care ajung aici, ceea ce-l aduce. Prin natura lui, spiritul uman este un luptător care tinde spre înalt, şi numai astfel el reuşeşte mai devreme sau mai târziu să-şi depăşească condiţia de om vremelnic legat de pământ. Tu crezi că ne cunoşti, dar încă multe taine îţi sunt ascunse. Ca să ajungi să le cunoşti, învaţă mai întâi să te detaşezi de ceea ce poţi vedea şi poţi atinge acum, de tot ce îţi creează senzaţii dar este trecător. Să iubeşti tot ce te înconjoară, dar în acelaşi timp să nu rămâi ataşată de materie nu este uşor, însă altfel vor trece secole până vei reuşi să te desprinzi.

Nu-ţi risipi energiile fără rost, gândeşte bine înainte de a arunca o vorbă, meditează! Nu uita să te apropii de Dumnezeu prin rugăciune mai des decât o faci. Dumnezeu are un plan minunat pentru voi, cei ce contribuiţi la înfăptuirea Marelui Său

Plan-şi pentru toţi copiii Lui iubiţi. Rugaţi-vă lui Dumnezeu şi mulţumiţi-l în rugăciunile voastre, căci mare este mila Lui pentru voi. Ascultă-mă şi vei ajunge să cunoşti fericirea adevărată.

Mi-au dat de gândit aceste din urmă comunicări: sfaturile lui Robert şi mai înainte cuvintele lui Cătălin. El, care mi se adresa cu „muritoareo” din universul lui de lumină albastră, va reveni într-o nouă viaţă de muritor?

Îmi amintesc că acelaşi lucru i-l spusese şi doamnei V., însă nu prea i-am luat în seamă atunci acel mesaj privitor la reîntrupare.

Acum încep să-l cred. Mama Rosanei îmi povestea în scrisoarea pe care mi-a trimis-o, că la o lună după înmormântarea lui Cătălin, a plecat împreună cu Rosana-care pe atunci avea 13 – 14 ani, la mare. Într-o clipă masă au hotărât să meargă în staţiunea Olimp să caute Vila scriitorilor unde cu numai 10 luni în urmă fusese şi

Cătălin, să revadă locurile pe unde s-a plimba el. Pe înserat, când nu mai era nimeni în preajma lor, Rosana i-a spus: „Mamă, vreau să-l strig pe Cătălin”. Şi a strigat de trei ori cu toată puterea glasului ei: Cătălin! Cătăliin! Cătăliiin!

Dar nu i-a răspuns nimeni, nici măcar ecoul.

Am motive să cred că atunci Cătălin a auzit-o. Şi îi va răspunde în curând...

*

* * *

La câteva săptămâni de la ultima comunicare a lui Cătălin, am vorbit la telefon cu mătuşa lui, care m-a anunţat cu bucurie că Rosana a născut un băiat.

EPILOG

Aici se încheie straniul jurnal al unei poveşti adevărate, poveste care a început pe Pământ, s-a ridicat ca un arc dincolo de spaţiu şi timp, ca să se termine cu o nouă sosire tot aici, pe Pământ.

Făcând publică experienţa pe care am trăit-o, nu am urmărit ca prin aceasta să popularizez un „îndrumar de contactare a spiritelor”, ci dorinţa mea este ca cititorul să înţeleagă corect mesajul cărţii, mesaj pe care l-am transmis în speranţa că el poate constitui răspunsul la unele întrebări care îi frământă pe semenii mei asupra a ceea ce ne este dat să trăim-normal sau paranormal – precum şi un nou punct de plecare care să nască noi întrebări atât în mintea cititorului mai mult sau mai puţin iniţiat în ştiinţele spirituale, cât şi a cercetătorilor în domeniu.

Ce trebuie să înţelegem cu toţii este că ceea ce noi numim „paranormal” tinde să devină din ce în ce mai normal atunci când gândirea şi spiritul nostru se

îndreaptă spre obârşia tuturor lucrurilor, spre Divinitate, spre lumea în care spiritul nostru s-a născut, în care ne vom întoarce ca într-un loc pe care l-am părăsit cândva, în negura tuturor timpurilor şi căruia de fapt nu încetăm nicio clipă să-i aparţinem.

Cărţi